

**Bán Mór /Kim Lancehagen/
CSILLAGÁRNYÉK**

Szeme sarkából a fény

A Toronyról álmodtam.

Az óceán elnyúlva hullámozott előttem, s összesimult a végtelen, kék égbolttal. A parti fövenyen aranyló szőnyegként csillogtak a dűnék kvarchalmai, forró csizmát öntve mezítelen lábam köré. Hátrafordultam: lábnyomaim néhány lépést mélyedtek a homokba, aztán megszakadtak. Mintha a semmiből jöttem volna.

De nem az számított, honnan jöttem, hanem hogy mit találok itt. Hisz nem messze tőlem ott magasodott a Torony. Csak álltam ott, magányosan, túrtam, hogy a forró homok lassan húzzon lefelé, s hallgattam a tenger morajlását. A moraj erősödött, és hirtelen megrázkódott talpam alatt a föld: a dűnék örvényleni, kavarni kezdtek körülöttem, a tenger színén pedig ideges fodrok gyűrűztek szerteszét. Önkéntelenül is arra gondoltam: valami odakintről nekirontott a Citadella falának.

A Torony felé fordultam.

A magasban kinyílt egy ajtó, és a Torony egyetlen lakója előcsoszogott rejtekéből, ki a mindenség fölé nyúló, csipkézett korlátú teraszra. A szívem a torkomban dobogott.

- *Hatod előre, négyet oldalt. Behunyt szemmel is megtalálsz...* - harsogta a hang a fejemben, mint már annyiszor.

- Ki vagy? - kérdeztem reszketve. - Ki vagy, te, Torony lakója?

Az idegen a korláthoz lépett. Most végre láthatom az arcát... - gondoltam izgatottan. - Látnom kell! De nem láttam. Mert ebben a pillanatban valami kiragadott onnan.

Tudni szeretnéd, hogy kezdődött?

Elmondom. Van időnk, végtére is lehet, hogy csak évszázadok múlva érkeziünk meg...

Hol kezdjem?

Azzal a nappal? Mi mással kezdeném: a nap, amikor belekeveredtem, pocsékul indult. Réválomból ébredtem, valami hatalmas, sárga tartályról álmodtam, tele kiterített holttestekkel. Az egész olyan valóságosnak tűnt, még az oszló hús bűzét is az orromban éreztem. Olyan volt... tudod, mint amikor felébredve nem is vagy benne biztos, hogy álmodtad-e egyáltalán, vagy korábban valóban átélted az egészet...

Valószínűleg morcos lehettem, még akkor is, amikor elbúcsúztam Sarahtól, és kicsi Birdtől. Sarah egy szót sem szólt hozzám, egészen másutt jártak a gondolatai. Szokás szerint összepréselte ajkait, és hideg, szürke szemével átnézett rajtam. Kemény asszony. Hideg és üres. Soha nem tudtam, valójában mit gondol rólam, vagy a világról. Egy ideje már nem is érdekelt.

Indulás előtt az órára pillantottam: fenn, a határon túl Avalon NAPCIKLUSA kezdődött éppen. Véget ért az ÁLOMCIKLUS, és az egész vegyszerszagú mennyország éledezni kezdett. Régen úgy volt, hogy ez nyugalom időszak. Régen. Csakhogy az utóbbi években a Köztesszint valódi frontzónává vált. Éjjel-nappal ostrom alatt, éjjel-nappal harcban.

Szóval kiléptem a konténer-barakkból. A Köztesszint ezekben, a reggeli órákban a legelviselhetőbb; minden ezüstszínben dereng, Avalon napja opálos fénybe vonja odalent a tájat, egész fel, a hajlatig.

Sok ezer barakk. Furcsa látvány, tudom, soha nem láttad még. Hm... Most már nem is fogod.

A siklóból megpróbáltam lehívni a központi szignált, de valami gond volt a kommunikációval, az avaloniak a fülük botját sem mozdították. Az öreg Wernonnak kellett ügyeletben lennie - őt is megpróbáltam hívni, de hiába.

Csend.

Arra gondoltam, hogy megint áll a bál a csarnokoknál. Előző este több ponton megpróbáltak behatolni a

Gyomorvilágból, fel, a csatornák mentén. Az első összecsapáskor az embereimnek jó, ha fele szolgálatban volt, ezért erősítést kellett kémem. Kemény támadás bontakozott ki, nehézfegyvereket igényeltem. Később, mint kiderült - akkor én már nem voltam ott -, Vassale bevetette a tüzéséget is, gyakorlatilag mindenre lőtt, ami a csatornában mozgott. Ha jól emlékszem, kilencvenhat támadó és három Őrző maradt ott. Hát igen. Néha tényleg elfajulnak a dolgok. De tudod, ez legalább test test elleni harc volt. Más, mint a kísértetek ellen...

Hol tartottam? Igen. A behatolóknál. A Gyomorvilág söpredéke addig egyetlen egyszer szakította át a védelmi vonalunkat. Bejutottak vagy kétszázan a Hengerbe.

Na és?

Azt hiszed, megúszták?

Fenét!

Úgy vadásztunk rájuk a Hengerben, mint a patkányokra.

Akiket élve kaptunk el, a kapuőrök megnyuvasztották valamennyit. A holo felvételeket arról, hogyan nyúlták meg a kölyköket, hónapokon át vetítették a Bélgerinc falára. Éjjel-nappal nézhették. Sok millió nézője volt a shownak, elhiheted.

Akkor reggel, a siklómba szállva tudtam, hogy megint nagy baj van odalent. Leadtam a szignált, hátha az öreg Wermón, vagy legalább az avaloniak meghallják.

Meghallották: még fel sem szálltam, amikor befutott az első riasztás. Kiemelt riasztás! Behatoló a Hengerfalnál!

Te nem ismerted ezeket a kis nyomorultakat! Úgyes gyerekek voltak, és az égvilágon semmi vesztenivalójuk nem maradt! A halál megváltást jelentett számukra, és éppen az én feladatom volt, hogy megváltsam őket szenvedéseiktől. És ez rájuk nézve korántsem tűnt a legrosszabb lehetőségnek.

Bele kellett húznom, hogy idejében odaérjek. Azonnal a külső bordák felé kanyarodtam, de tudod, azért veszélyes a dolog, mert ehhez át kellett hatolni a beltengerünkön. Nem volt nagy szám Avalon Keanosához képest, de arra az egyre jónak tűnt, hogy kiválóan elrejtőzzön benne valaki.

Szóval...

Kalibráltam a hidrofalat, és belesiklottam a szürke masszába: ilyennek képzeltem én valaha a várandós asszonyok magzatvizét. Szürke, meleg és zavaros: a szerves élet ösfolyadéka.

A behatoló sikló utasainak nem állhatott rendelkezésére sok oxigén, előbb-utóbb ki kellett evickélniük valahol a főcsatornák mentén. Volt ott egy kis perem, de nem javasoltam volna, hogy bárki gyalogosan nekivágjon. Ha valaki megpróbálta, akár élete végéig ott caplathatott. Persze, mondtam, ezeknek a legkisebb esély is többet jelentett a semminél.

Néhány perces vaktában tapogatózás után beizzítottam a szkennert, és akkor megpillantottam. Aprócska valami volt, siklónak semmiképp nem nevezhettem. Egy volt a száralmas, gyekezettel, házilag összetákolt fürmedvények közül, melyek éppen csak el nem süllýedtek a vízrebocsátást követően.

- Álljon meg! - utasítottam a menekülő járművet, miután bekapcsoltam a rádiót. Persze nem lehettem biztos benne, hogy rendelkezik-e vevőkészülékkel, de csodálkoztam volna, ha nem. - Jobban teszi, ha azonnal megáll, uram! Figyelmeztetem! Célba vettem a járművét! Bármelyik pillanatban tüzet nyithatok magára!

Figyeltem, mit tesz.

Néhány métert még sodródott előre egy gigászi betonoszlop felé, aztán leállította a hajtóművét.

- Várjon, amíg befogom! - recsegttem a rádióba. - Ha okosan viselkedik, ígérem, nem lesz semmi baj! Rendben?

Furcsa kis valami volt, alig nagyobb egy koporsónál. Ott és abban a pillanatban fel sem merült bennem, hogy nem csak egyetlen embert rejt a törékeny fémburok. Óvatosan melléevickéltem a siklóval, amikor felcsipogott a belső vonalam.

"A szentségit! Ne most!"

- Várjon, amíg nem kap utasítást! Ne feledje, célba vettem!

Átálltam a belső hálózatra. A monitoron Sarah szoborszerű arca jelent meg. - Ráérsz, Zake? - Éppen dolgozom. - Azonnal jönnöd kell!

Belül megszólalt a vészharang. - Kicsi Bird? - Nagyon rosszul van.

- Most nem mehetek, Sarah... És kértél már, hogy ne hívj ezen a vonalon.

- Jönnöd kell! Ez most rosszabb, mint az összes eddigi...

A kamera elfordult, és Sarah háta mögött egy pillanatra feltűnt az ágyban fekvő kicsi Bird. Az arca elfeketedett már, és a monitor szürke villódzásán át úgy tűnt, vonásai szétolvadnak, majd néhány másodpercre összeállnak valami szörnyűvé, valami nagyon idegenné... Aztán ismét a láztól vörös, ismerős gyermekarc...

- Jönnöd kell!

- Jól van! - Remegő kézzel kaptam a szigony kioldókarjához, mert úgy tűnt, mintha odakint a koporsószerű jármű megmoccanat volna. Kevésen múlt, hogy nem nyitottam rá tüzet. - Sarah... Fél óra.

- Igyekezz, Zake! Azt hiszem, meg fog halni. Bontottam a belső vonalat. Nagy lélegzet...

Hallottam a dobhártyámon lüktető csendet, a mélység nyomását az acélburkon.

Most csak a munkádra szabad gondolnod, Zake!

Lentebb ereszkedtem a siklóval. Néhány öl választott csak el a háttér megközelítő járműtől: ekkor vettem észre, hogy a kapszula oldalsó fala kéküveg. Egy férfi rémült tekintete villant a reflektor fényében, s mellette egy néhány éves kislány sápadt arca fehérlett. Csak hogy valami nem stimmelt azzal a kislánnyal! Nem volt szeme. Vakon, megrettenve meredt maga elé, miközben apja kezét szorongatta.

- A szentségit!

Aktiváltam a rádiót, s azon nyomban meghallottam a férfi kétségbeesett kiáltását.

- .. lőjön! Ne lőjön! Könyörgöm, uram, ne lőjön! Megadjuk magunkat!

- Fogja be! - Nehezemre esett túlüvölni a hangzavarban, mert közben sziszegni és fújtatni kezdett a szigony hidraulikus vezérlőtalpa. - Az istenért, hallgasson már!

Az üvegen át láttam a szemét. Ugyanaz a félelem parázslott benne, mint az összes többiében. Tudta, tudnia kellett, hogy nincs más lehetőségem, mégis reménykedett benne, hogy nem fogom megtenni. Vajon miért? Miért hitte mind ezt?

- Jól látom, hogy ketten vannak a kapszulában?

- Ketten! - zihálta az idegen. - Én és a kislányom!

- Ki maga?

- A nevem Eisman. A lányom, Isa. Kérem...

- Hol akartak átjutni, Eisman? A keleti csatornában? Vagy a Hammerhold-aknán keresztül?

- A csatornában, a titkos átjárón át! Kérem... Kérem, ne öljön meg! Legalább neki kegyelmezzon! Isa még csak öt éves! Avalonban visszaadhatnák a látását! Kérem!

Megragadta a kislányt, és az üveghez nyomta. Isa Eisman annyi időse lehetett, mint kicsi Bird, homlokcsontja alatt két mély, élettelen szemüreg sötétlett.

Kirázott tőle a hideg.

- Ő nem tehet semmiről! - üvöltötte a férfi. - Isát ne bánts, kérem!

- Mr. Eisman, maga megsértette a Citadella törvényeit! - morogtam, de inkább csak magamnak. - Veszélyeztették Avalon határát! Ismeri az ezért kiszabható büntetést, ugye?

- Könyörgöm! Magának nincs gyereke? Néhány pillanatig csak szuszogtam a mikrofonba.

- De van.

Kioldottam a szigony karját. - Könyörgöm, ne lőjön!

A víz szürkén kavargott előttem: az idő éppoly szürkén örvénylett körös-körül. Ahogy a verejtékcseppek végigcsorogtak a hátamon, és Étnedvesítették az ingemet, arra gondoltam, vajon mi a francért csinálom én ezt az egészet? Ki kényszerít arra, hogy ezt tegyem? A félelem? A félelem, hogy egy napon engem is deportálhatnak a Gyomor-világba? Valóban csak ennyi lenne a magyarázat?

Éreztem, hogy a bőröm ragad az ing szövete alatt. - Könyörgöm ne! Ne lőjön!

Eisman egyenesen rám bámult a kéküvegen túlról, és eszelősen szorította magához a vak gyereket. A kölyök mereven felfelé tartotta fejét, arca eltorzult a félelemtől.

- Apa, mondd meg neki, hogy ne bántson! Kérlek! Nem akarok meghalni, apa!

Hát persze! Élni akart a nyomorult, semmi mást, csak élni; még-sem tehettem érte semmit. Engem is figyeltek. A kioldóra csúsztottam az ujjam, és tüzeltem. A kapszula millió apró darabkára robbant szét, félretaszítva siklómat, kavargó légbuborékok millióit kavarva a mélyben. Tudtam, hogy Avalonban már regisztrálták a robbanás erősségét és pontos helyét.

Már tudták, hogy mit tettem. Elégedettek lehettek velem.

Amikor elindultam vissza a méhvíz-tengerben mindvégig a kislány sötét szemüregait láttam magam előtt. A sikló üvegburáját apró sárga és vörös pöttyök mocskolták, amikor visszatértem a dokkóból. Tudtam, hogy nem lehet az, aminek látszik, mégis remegtem, ami-kor rápillantottam.

Zihálva ébredek.

Hunyorogva, még az álom szorításában vergődve az óra fluoreszkáló számlapjára pillantok: három harmincöt alig múlt. Messze még a hajnal.

Alig aludtam. Pokoli érzés, mintha valami szánt szándékkal ki-szakított volna a sötétségből, éppen, amikor annak mélyén elkezdődött valami. Valami rossz, valami visszavonhatatlan. Az ágyneműbe markolok, érzem, hogy alattam minden nedves tulajdon verejtékemtől. A konténerben hűgyszag és elviselhetetlen forróság, mint mindig.

Megfulladok.

A tüdőm egyetlen száraz, lüktető szivacs. A bőröm ragacsos, és forró. Hányynom kell.

Nyugalom...

Ez valami pánikroham, vagy hasonló. Nincs semmi baj, mindjárt elmúlik. Lehunyt szemmel hallgatom a szívverésemet, mintha az a lüktető kis valami odabent ki akarna szakadni testem vékony szövetrétegéből. Várok egy kicsit, hátha elmúlik a remegés, vagy legalább csillapodik. De nem. Talán arra számítok, hogy közben felrémlik valami az álomból, valami, ami magyarázatot ad az eszelős félelemre, ami a torkomat szorongatja.

De nem.

Marad a megfoghatatlan, nyugtalanító fenyegetés.

Sarah az acélfalhoz préselődve alszik mellettem, szeme alatt a halovány neonfényben jól látszanak az árkok; a keserű izzadságcseppek felnagyítják kitágult pórusait. Néhány hónap alatt éveket öregedett.

Nem csodálom.

Azt hiszem, én is.

Óvatosan kikászálódok mellőle, és igyekszem úgy az ajtóhoz lopódní, hogy közben ne kelljen kicsi Bird ágya felé fordítanom a fejem. Tudom, hogy ébren van, és üveges tekintettel bámul maga elé. Hallom a mormolását. Tudom, hogy nem fekszik, ül, ül, mint egy bábú az ágyban, és mosolyog bele a sötétbe, mosolyog maga elé. Nem merek rápillantani. Félek tőle, félek a saját lányomtól.

A konténer-barakkon kívül talán jobban leszek, elmúlik ez a...

Az ajtóban magamra kanyarítom ballonkabátomat: zsebemet a Killroy-47-es húzza. Ez jó. Megnyugtat, hogy nálam van. Nagyot nyelek: izzadt tenyeremben érzem a markolat csuszamlós érintését.

Kabátban még melegebb van, egy pillanatra megint elkap a hányinger. A barakkok közt végigsöprő szél forró, csak a homlokomról szárítja fel a verejtékcseppeket.

Körbepillantok.

Kihalt, szűk sikátorok. Langy húgytócsák, és savas tisztítószeres erecskéi csörgedeznek a talpam alatt. Valahol fenn Avalon belső napja pulzál a vastag üvegfalakon túl. Avalonban ÁLOMCIKLUS van éppen. Alszanak. A holnap tízezer koponyában és mikrochipek szövetségében érlelődik odafenn.

Idelenn nehéz a levegő.

Zihálok, taplószáraz tudom sípol minden lépésnél. Hová megyek? Miért nincs senki idelenn, a konténer-barakkok közötti járatokban? Miért üres a levegő, miért nincsenek keresőfények? Valahol tudat alatt választ motyogok magamban. Nincsenek járőrök a sikátorokban, nincsenek őrsiklók a pernyétől zsíros levegőben, nincsenek ide-oda cikázó keresőfények, nincs semmi ilyesmi, hiszen ez az egész csak álom.

Álom, semmi más.

Tudom, hogy az, mert ha ébren volnék, nem kérdeznék semmit.

Éberem nem szoktam kérdezni. Az én dolgom vigyázni az avaloniak álmát. Zsebemben a Killroy-47-es éppen erre való. Ha kell, használni is tudom. Ennyi. Nem kellenek a kérdések. Nincs más dolgom, mint elkapni mindenkit, aki megpróbálkozik a lehetetlennel, megpróbálkozik áthatolni a belső térségen, hogy feljusson Avalonba. Odafenn ÁLOMCIKLUS van éppen: ilyenkor a legsebezhetőbbek. Csak Arkady figyel és a WEO.

Futni kezdek. Avalon sápadt napja a szűk, áttetsző égbolt-íven át beteges neonfényt vet arcomra. Nem látom magam, de tudom, hogy kísértetként suhanok a kihalt sikátorokban, az átforrósodott bódék, konténerek között. Egy sikló.

Rám vár.

A fémváz szinte süt, a beton alatti reaktorok miatt megolvadt a felszín, édes, ragadós illat lengi körbe a szerkezetet. Suhanok.

A hányinger elmúlt, a forró szél belekap ballonkabátom szárnyaiba

Ez jó.

Lehunyom a szemem.

Amikor kinyitom, ott állok a nagy, sárga tartály előtt. Itt van, épp előttem. Tudom, hogy így kell lennie. Így történt. Vagy így fog történni, néhány óra, néhány nap múlva. Most azonban reszketek, émelygek. Én már tudom, mi van a tartályban. Vagy legalábbis valahol, más dimenzióban, ugyanitt állok, álltam, állni fogok a tartály előtt, és már tudom, mi van benne. Valahol egy járat bordáivei suhannak körülöttem... A tartály belülről sokkal nagyobb, mint kívülről.

Jeges hideg árad a fémfalakból. Itt vannak.

Sok ezer test. Hullák. Oszlófélben, némelyik már sok száz éves. Érzem a bűzüket. Itt vannak mind, megtaláltam őket. Soha nem kérdeztem, hogy hol vannak, hová kerülnek, mert én ébren soha nem kérdezek. Aki kérdez, hamar a Gyomorvilágban találja magát. Az avaloniak oda deportálhatnak engem is Sarah-val és kicsi Birddel együtt, ha lépten-nyomon felesleges kérdéseket teszek fel. Nekem már mindegy, igaz, meghalnék néhány perc alatt. Talán Sarah is. Lehet, nem lenne kár értünk. De kicsi Bird-öt sajnálnám. Nem akarom, hogy meghaljon. Azt akarom, hogy éljen, azt akarom, hogy Avalonban éljen.

Sárga tartály.

Holtak.

Valaki áll mögöttem.

- Szóval megtalálta őket? - kérdezi, nem gúnyosan, inkább melankolikusán.

- Mit csinálnak velük? Miért vannak itt?

Az árny a hátam mögött felnevet. - Tudja azt maga nagyon jól!

- Téved. Nem tudom.

- Magával is az fog történni. Sajnálom. Nincs más választásunk. Ebben, tudom, igaza van. Túlságosan sok mindent ismertem meg. Túlságosan sokat kérdeztem. A szálak messzire vezetnek: egész a Bárkáig. Megfeledkeztem volna az arany szabályról? Nem szabad kérdezni...

Az árny közelebb lép hozzám.

- Most meg kell történnie - suttogja mély együttérzéssel.

- Tudom.

De magamban azt is tudom, hogy van valami, amit viszont ő nem tud. Mindjárt megérti majd ezt is. Mindjárt. Hirtelen felkiált. Most láthatta meg. Egyelőre még nem hisz a szemének.

- NEM! - üvölti, és a sok ezer holttest érzéketlenül hallgatja a sárga fémfalak közt reszkető visszhangot.

Megint az émelygés.

A forró hűgyszag, a verejtékbűz.

Kinyitom a szemem.

Ott vagyok megint, a konténer-barakkban. Mellettem Sarah nyöszörög álmatlan álmában, a neon fénykörön túl, a verejtékező fémfal mellett pedig kicsi Bird bámul a semmibe, miközben magában dúdol halkán.

Megtörölöm a homlokom, a bőröm forró és ragacsos.

Megfulladok.

A tüdőm egyetlen száraz, lüktető szivacs. Hánynom kell.

Álom...

Avalon ALOMCIKLUSA odafenn rohamosan a végéhez közeledik. Néhány óra, és indulnom kell. Csak heverek saját verejtékemben, hallgatom lüktető szívdobogásomat a csendben.

Az álomra gondolok...

Néhány nap múlva már nem voltam bizonyos benne, hogy álom volt. Nem csak álom. Valami más is. Egészen más.

Drága Sarah!

Komoly ígéretet kaptam tőlük arra, hogy eljuttatják hozzád ezt a szalagot. Igaz, nem könnyen adták be a derekukat. Ismered az avaloniakat, az ő szemükben egy gyomorvilágbeli és egy Őrző közt nem sok különbség van. Alantas szolgálknak tekintenek nem másnak. És a szikár tényeket tekintve igazuk is van. Szolgák vagyunk... Nos, Sarah, nyilván sejtet, hogy nem önszántamból tűntem el. Nem volt más választásom, csak hogy együttműködjek velük. Mint ahogy nekik sem volt más választásuk: egyszerűen szükségük van rám. Egyelőre fogalmam sincs, hogy miért, miért éppen rám, de gondolhatod, hogy fontos dolgról lehet szó, ha magukkal vittek Avalonba. Szóval most itt vagyok. Képtelen lennék elmondani mindazt, ami körülvesz. Arról egy szót sem ejthetek, hogy pontosan hová vittek, s hogy mi minden van itt, de ha minden jól megy, nemsokára te is látni fogod ezt az egészet.

A lényeg az, hogy kaptam egy melót.

Egy megbízatást, amit itt kell elvégezni. A munka nem egyszerű, és sejtethet, hogy mennyire veszélyes, ha egyszer az avaloniak nem tudtak boldogulni vele. Úgy vélik én vagyok a megfelelő ember, aki megszabadítja őket az aprócska kis problémájuktól. Na igen. Piszkos meló, hát persze. Erre születtem. A körülményekhez képest igyekeznek emberi módon bánni velem, sőt, felettébb segítőkészek, amit látni már önmagában is megérte ezt az egész felhajtást. Amúgy meg, úgyis az van, amit ők akarnak, fölösleges kérdezősködni, a legjobb, ha az ember teszi a dolgát, és igyekszik megoldani a problémát, nem igaz? Hát nem kérdezősködök Mindenkinek jobb így. Meló, és kész. Még feltételeket is szabhatok, persze csak bizonyos korlátok közt. Nos, itt van például ez a szalag. Megígérték hogy eljuttatják hozzád. Nem kerül nekik semmibe, meggyőztem őket, hogy számomra nagyon fontos, hogy a feleségem és a kislányom tudja, mi van velem, mit csinálok, miért kellett olyan hirtelen eltűnnöm. Belátták. Ahogy már említettem, olyan készségesek

mint még soha. Hát... Sarah... Pár napról van szó. Hidd el, néhány nap az egész. Arról most még nem beszélhetek, hogy mi lesz aztán, de hidd el, minden okom megvan a reménykedésre, hogy... Jól van, jól van, jöjjön a mézesmadzag! Ha elvégzem ezt a melót, akkor nagy a valószínűsége, hogy átkerülünk Avalonba. Nem csak kicsi Bird, hanem te és én is. Végleg. Örökre. El tudod képzelni, mit jelent ez?

Ez persze most még nem hivatalos... kérlek, ne is említsd senkinek. Kicsi Birdnek végképp ne. Egyszerűen csak azt akartam, tudd, miért dolgozom, miért viszem vásárra a bőrömet. Hát ezért. Kicsi Birdért. Kaptam egy lehetőséget, és élni fogok vele. Bármibe is kerül.

Most nem tudok többet mondani.

Ha minden jól megy, már nem térek haza, titeket hoznak át. Ha kudarcot vallok, mindannyiunkat a Gyomorvilágba deportálnak. Ne készüljete, ne csomagoljatok semmit. A legjobb, ha senki nem vesz észre semmit a környéken. Tegyetek mindent a megszokott módon.

Van még... Igen, jobb, ha erről is őszintén szót ejtünk Sarah... Szóval, ha be is fejezem a küldetést, de... közbejönne valami... szóval, ha többé mégsem látnánk viszont egymást... ti ketten akkor is átkerültök Avalonba. Erre ígéretet kaptam, és tudod, milyenek az avaloniak... A maguk irritálóan tökéletes módján szavatartók, ezt nem lehet elvitatni tőlük.

Oké. Most búcsúzom. Csókold meg helyettem kicsi Birdöt. Szeretlek benneteket.

Zake

Még valami. Van egy kis könyv, amit te nem ismersz. Csak én ismerem. Versek vannak benne. Néha a kezembe vettem, hogy erőt merítsek belőle. Néhány sorát megtanultam kívülről, s most elmondom, mert fáj, hogy soha nem mondhattam el neked. Tudom, hogy nem szereted a verseket, és azt is tudom, hogy már semmit sem érzel irántam. Mindegy... így szól:

Messze tűnő fellegek közt Jött házamhoz, lásd, itt vagyok, Mit hozott, szívembe új remény, Ha felém fordul, és rám ragyog. Szeme sarkából a fény.

CITADELLA - AVALONSZINT - IMPRINT F-1000760429-E

- KÖZTESSZINT-TARTÁLY - HZr82626382712721

- E-ÜZENET. MAELSTROEM - E-PRIORTTÁS

Hát ezt küldtem Sarah-nak.

Valamit mégiscsak mondanom kellett neki, nem? Sarah kemény asszony, azonnal megérezte volna a hangomon, ha hazudok. Pedig kényelmesebb lett volna hazudni. De Sarah tudta volna. Elmondtam inkább, hogy mi a helyzet. Illetve csak egy részét az igazságnak: bizonyos dolgokról még neki sem beszélhettem, és persze bizonyos dolgokról akkor még fogalmam sem volt.

Feltételeztem, érteni fogja a hangsúlyból, a ki nem mondható részletek jelentőségét. Abban szinte biztos lehettem, hogy egyetlen avaloni sem fogja meghallgatni a szalagot, de azért nem szívesen mondtam volna rosszat róluk Sarahnak. Különösen aztán, hogy egyszerűen csak jöttek, átvittek, minden figyelmeztetés, minden előkészület nélkül. El tudod képzelni? Egy koszos, verejtékszagú Őrző voltam, akit váratlanul felemeltek az álmok csillagvilágába... Azt mondták, el kell végeznem egy feladatot. Csak így, egyszerűen.

Egy feladat várt rám, amivel nem vallhatok kudarcot. Egy feladat Avalonban. Te ezt nem értheted, neked ez a szó mást jelent, mint nekem, tudom jól. Avalon! Az új élet ígérete... Ugyan, mi veszténivalóm lett volna?

Várj! Nem jó.

Az lesz a legjobb, ha az elején kezdem. A nevemet már ismered. Zake. Zake Mallstroem.

Egészen addig a napig egyszerű Őrző voltam. A Citadella Őrzője kettesszintű harcos. Volt egy Killroy-47-esem. Pocsék melő, igaz. A legpocsékabb, amit akkor még el tudtam képzelni. Azóta kicsit másképp látom persze, te is pontosan tudod, hogy miért. Mindegy. Az avaloniakat szolgáltam, amióta az eszemet tudtam. A mennyország kapuit védtem, a magamfajta nincstelen kis senkik elől, akik semmi mást nem akarnak, mint egy esélyt az életre. Legtöbbször nem maguknak: a kölykeiknek, mint az az Eisman és a vak kislánya. Engem és a hozzám hasonló ördögöket életben tartanak, hogy megakadályozzuk a behatolási kísérleteket. Szolgálat egy életen át. A határzónát tisztán kell tartani! Van egyáltalán fogalmad arról, mi minden történt ott lent? Nem, nem hiszem...

Olyan melő volt ez, ami kötelidegeket és kitartást igényelt. Hidegvért, és érzéketlenséget. Máshogy nem lehetett, hidd el! Volt egy alapszabály: fogd be a pofád! Ne kérdezz! Még akkor se, ha nem érted, mi zajlik körülöttem! Az avaloniakat szolgálod, őrzöd Avalon kapuit! Őrzöd a Citadella egyensúlyát! Ennyi. Ha kell, gondolkodás nélkül használod a Killroy-47-est, és kész. Semmi más nem számított, csak ez.

Ezért voltunk, csak ezért tartottak minket. Ezért volt a Köztesszint. Csak egy ütközőzóna Avalon és a Gyomorvilág közt. Átmenet Mennyország és Pokol közt. Ami pedig odalenn volt, az hidd el, rosszabb mindennél. Sarah ott született, ott élt tizenkét éves koráig, a Méhtengerben, a bélcsatornák mellett, ahol egy négyzetméterre legkevesebb két ember jutott, és ahonnan jó, ha százból egy kölyök vergődött fel a tartálygócba, a többi elrohadt mind a masszában. Az ilyenek tudták értékelni ezt a lehetőséget. Sarah is tudta. Kemény asszony... Tudta, honnan jött, soha nem felejtette el, miből emelték ki az avaloniak. Semmi mást nem kellett tennie ezért, mint beárulni a szüleit, akik megpróbáltak felszökni a Köztesszintre, s onnan Avalonba. Sarah beköpte őket, és hálából engedélyt kapott arra, hogy felköltözzön. Jó gyerek! Ügyes gyerek! Még sokra viszi! Az avaloniak azt is engedélyezték neki, hogy férjhez menjen. Engem jelöltek ki számára: egy Őrzőt.

Szép kis pár, nem igaz?

Saját konténer-barakkot kapunk. Aztán, nem sokkal később megszületett kicsi Bird. Az élelmezésünkről az avaloniak gondoskodtak. Ők fegyvereztek fel minket, tőlük kaptuk a Killroy-47-eseket. Ők láttak el mindennel, mi meg vigyáztuk Avalon kapuit. Biztosítottuk a Citadella egyensúlyát. Ami a Gyomorvilágba való, maradjon is ott! Avalon maradjon megközelíthetetlen, mi pedig a kettőt válasszuk el örökre!

A Citadella Őre!

Valaha büszke voltam erre a címre. Mindent megtettem, amit csak akartak, érted? Mindent. Soha nem kérdeztem, hogy miért. Soha nem kételkedtem. Soha nem vétettem Avalon törvényei ellen. Engedelmes szolgáló voltam. Hittem abban, hogy az egy életen át tartó hűség és szolgálat jutalmaként talán kicsi Bird felkerülhet Avalonba ashrának. Talán. Ha rendesen ellátom a munkámat, és egy életen át védem Avalon mennyországát, Bird szolgáló lehetett volna. Az ő utódai pedig talán szabad avaloniak, égetett agyúak, akik álmát a WEO vigyázza. És akkor megszakad végre egy átkozott vérvonal.

Azt mondd, nem tűnik olyan nagy dolognak?

Látszik, hogy nem tudod, mit jelent az alantvilágokban élni.

Én tudom.

Onnan jöttem.

Theo Dale mérnök elnyúlt az ágyán, és fásultan hagyta, hogy a fej-támla fémszekrényéből egy sikló alattomoságával a koponyájába csusszanjon a WEO kígyófeje. Homályosan érzekelte, hogy Mae, a felesége is ott hever mellette. Fehér hálóruháját viselte, lazán, ernyedten feküdt, s Theo orrát mintha még tusfürdője kesernyés illata is megcsapta volna egy pillanatra. Aztán a WEO lapos feje megmeredt, érzékeny kígyónyelve

követhetetlen gyorsasággal csapkodott kicsit a koponyacsont mögött, és már mart is. Az acéltüske befurakodott Theo agylebenyébe, és egy láthatatlan pleoncsövön keresztül adatok milliárdjai árasztották el a férfi tudatát, mely szivacsként itta magába az információt.

Theo megnyugodott, s ahogy a szérum sebesen keveredett sárga vérével, minden porcikája elernyed.

Azt a néhány percet, ami Avalon ALOMCIKLUSÁIG hátra maradt, felfüggesztett létállapotban töltötte. Amikor valahol a magasban, túl Avalon acélfalain az Orion karjai bezárultak, és sötét öbölbe zárták a belső csillagokat, Avalon idegrendszere életre kelt. Pontosan tízezer WEO-kígyó köpte magából a szerves adatokat, a tízezer kiválasztott pedig álmodni kezdett. Avalon népe - leszámítva az ÁLOM-CIKLUS nyugalmát felügyelő ashrákat - elmerült az Álom tengerében. A WEO sziszegett, tekergőzött a tisztaság szentélyében, s a kiválasztottak vére lassan telítődött a frissített szoftverekkel, a csontokat kipucoló savakkal, az éberség édes balzsamával. Theo Dale mosolygott.

Amint a tápanyagok feloldódtak, tudata felserkent, és készen állt, hogy megbirkózzon Avalon következő NAPCIKLUSÁVAL.

-Gyerünk, mi lesz már? - suttogetta magában Theo Dalé, mérnök.

Aztán megtörtént.

A WEO eseményhorizontján új nap kelt fel, bíbor, számítógép generálta nap, és Theo lassan felült az ágyában. Hátrahajtotta fejét, megropogtatta csigolyáit, és nagyot nyújtózott. Határozottan jól érezte magát. Érezte, hogy él.

Oldalra nyúlt, hogy megérintse Mae testét, de Mae még aludt, legalábbis úgy tett, mintha aludna. Theo tisztában volt vele, hogy csak színlel.

- Mae?

Megsimította az asszony nyakán az áttetsző pihéket, mire Mae szaggatottan felsóhajtott. Theo oldalt fordult, és a takaró alatt óvatosan benyúlt az asszony hálórúhája alá, hogy megérintse tökéletes, kerek melleit.

Érezte, hogy férfiassága készen áll, és egész testét elöntötte az a csiklandós meleg. Miközben masszírozni kezdte Mae kebleit, elbizonytalanodott, mert nem jött semmi válasz.

- Mae?

Az asszony ideges csípőmozdulata fájdalmat okozott.

- Most ne, Theo!

Düh.

A férfi dühösen megszorította Mae mellét, mert megalázónak érezte a visszautasítást. „Mi a francnak nyöszörög, ha nem akarja? Egyértelmű jelet adott! Ha udvariasan elutasító lett volna...”

Nem jó.

Törlés.

A WEO halkán felsziszegett.

Theo elernyed. Ebből így is, úgy is veszekedés lett volna. Valószínűleg csak a reggelinél, látszólag valami bosszantóan nevetséges semmiség miatt.

Eleven adatok nyüzsgtek a WEO mikrocsoveiben, mohón, célratörő gyorsasággal haladva céljuk felé. Mae arca megrándult álmában, a WEO ezúttal úgy látta jónak, ha az ő reakcióit változtatja meg.

Theo Dale mérnök fontos munkát végzett Avalonban. Ha reggel rosszkedvűen indul el otthonról, az kihat majd egész napos tevékenységére. A következmények kiszámíthatatlanok. Annak lehetősége ugyan magas volt, hogy egy oly fegyelmezett és kötelességtudó szakember, mint Theo Dale könnyedén túlteszi magát az egészen, mégis, a hibahatár meghaladta a WEO által elfogadhatónak tartott szintet. Egyedül az idő szűkössége szabott korlátokat a lehetséges

permutációk alapos vizsgálatának. A WEO a legcélszerűbb megoldást választotta.

Theo keze megmoccant álmában.

VISSZA!

TÖRLÉS!

A WEO eseményhorizontján új nap kelt fel, bíbor, számítógép generálta nap, és Theo lassan felült az ágyában. Hátrahajtotta fejét, megropogtatta csigolyáit, és nagyot nyújtózott.

Határozottan jól érezte magát.

Érezte, hogy él.

Oldalra nyúlt, hogy megérintse Mae testét, de Mae még aludt, legalábbis úgy tett, mintha aludna. Theo tisztában volt vele, hogy csak színlel.

- Mae?

Megsimította az asszony nyakán az áttetsző pihéket, mire Mae szaggatottan felsóhajtott. Theo oldalt fordult, és a takaró alatt óvatosan benyúlt az asszony hálórúhája alá, hogy megérintse tökéletes, kerek melleit. Érezte, hogy férfiassága készen áll, és egész testét elöntötte az a csiklandós meleg. Miközben masszírozni kezdte Mae kebleit, elbizonytalanodott, mert nem jött semmi válasz.

- Mae?

Az asszony finom csípőmozdulata végre megbizseregthette ágyékát.

- Jaj, Theo! Theo!

Elmosolyodott.

- Emlékszel, Mae? Annak idején minden reggel...

- Theo...!

- Tudom, tudom. Igyekezniem kell. De van még legalább tíz percünk! Mae megfordult, szeme sarkában még az álom hártájára rebegett, de szája már pajkos mosolyra húzódott. A WEO korrigálta a hormonszintet, és gondoskodott a megfelelő biokémiai folyamatok beindításáról.

- Hihetetlen vagy, Theo!

- Te pedig csodálatos! Nem tudok betelni veled. A férfi gyengéden megsimította Mae mellét.

- Fordulj meg!

Szenvedélyesen felhajtotta felesége hálórúháját, és beigazította a csípőjét. A tejfehér ablaktáblán túl lassan kúszott a nem létező horizonton a Nap, mely csupán halovány digitális másolata volt a rég kihunyt eredetinek.

Néhány perccel később a WEO idegpályáin egy sor külső impulzus hatolt be a rendszer magjába.

Időkorrekció. Valahol, Avalon bitekből és idegpályákból felépülő belső modelljében vészjelzések sora indult el, és megbolygatott egy sor, egymástól egyébként független vonalat. A WEO azonnal korrigált.

Késésben vagy! Késésben leszel! Késés! Késés!

VISSZA! TÖRLÉS!

A WEO eseményhorizontján új nap kelt fel, bíbor, számítógép generálta nap, és Theo lassan felült az ágyában. Hátrahajtotta fejét, megropogtatta csigolyáit, és nagyot nyújtózott. Határozottan jól érezte magát.

Érezte, hogy él.

Oldalra nyúlt, hogy megérintse Mae testét, de Mae még aludt, legalábbis úgy tett, mintha aludna. Theo tisztában volt vele, hogy csak színlel.

- Mae?

Megsimította az asszony nyakán az áttetsző pihéket, mire Mae szaggatottan felsóhajtott.

Theo oldalt fordult, és a takaró alatt óvatosan benyúlt az asszony hálórúhája alá, hogy megérintse tökéletes, kerek melleit. Érezte, hogy férfiassága készen áll, és egész testét elöntötte az a csiklandó meleg.

Talán, ha most...

A WEO felsziszoggett, s valahol, Theo agyában vörös fájdalomcsíra szökött szárba.

Ó!

Theo végigcirógatta felesége vállát, és gyors csókot lehelt rá.

- Majdnem elaludtunk! Még tíz perc! Tudod mit, Mae? Csinálok egy kávét! -Kiugrott az ágyból, és érezte, hogy férfiassága lohadni kezd.

- Drága vagy! - nyögte Mae a paplan alatt, aztán kábán felült, és megtapogatta a homlokát.

- Nem aludtál jól? - érdeklődött Theo, miközben elindult a konyha felé. - Valami rémálom talán?

- Nem tudom... - Mae arra gondolt, hogy vajon a WEO valóban elhelyez-e nem létező álmokat elméjükben az ÁLOMCIKLUS végén, hogy kárpótolja őket az elveszett valódi álmokért, vagy csupán káprázat azoknak halovány emléke is. -Nem tudom... Hol az a kávé?

Később, amikor Theo Dalé mérnök már tetőtől-talpig felöltözve csókot lehelt Mae homlokára, s kiviharzott a lakásból, a WEO véglegesítette a reakció-hálót, és pontosan rögzítette az összes idegpálya reflex-pozícióját.

Esemény-szakasz rendben.

MENTÉS.

Theo Dale mérnök rohant, mert időben be akart érni a munkahelyére.

Minden nap csak újabb késést jelent, és Arkady nem szereti a késlekedést. Voltaképpen olyan technikai problémáról volt szó, ami befolyásolta az összes többi részleg munkáját. Theo attól tartott, hogy amennyiben nem sikerül megfelelő válaszokat találniuk a felmerült kérdésekre, az egész KÍSÉRLET kudarcba fulladhat. Aztán ott volt az a zavarba ejtő felfedezés is, a Lélekgát falán túl. A WEO képtelen volt választ találni rá, mi lehet ott. Seth azt tanácsolta, egyelőre ne avassák be a dologba Arkadyt, de ebben talán nincsen igaza.

Seth jó vezető. De ebben még sincs igaza.

Igen, szólnom kell neki, gondolta Theo Dale. Beszélek Arkadyval arról a furcsa járatról...

A hidrolift hangtalanul suhant.

A WEO lázasan tárolta agyi impulzusainak minden rezdülését, és Theo ágyában fekve, ÁLOMCIKLUSA lebegésében is tudta, hogy ha utólag kétségbe vonják jóindulatát, esetleg szándékos elhallgatással vádolják meg, a WEO reprodukálni tudja majd lázas, belső vívódását. Arkadynak szemernyi kétsége sem lehet szándékai felől. Egy szemernyi sem.

Odakinn irdatlan mélység tárult fel előtte. Avalon a relatív, modellezett valóságban tizenhat perce lépett a NAPCIKLUSBA. Valahol a távolban, a Kéklő Hegyek szintjén mágneses vasút röpítette az üzemekbe az avaloniak százait, ezreit. A déli görbület zöldellő planktonmezői felett esőfelhők lebegtek, és Theo hirtelen arra gondolt, milyen jó lenne mezítelenül ott állni a derékig érő, puha termésben, csupasz lábujjaival belemarkolva a planktonfűbe, s milyen jó volna lehunyt szemmel élvezni a szakadó eső simítását tejfehér bőrén.

Egy pillanatra megremegett, rég nem érzett sejtelem gyúlt agyában, valami, ami elveszett emlékei közül, egy réges-régi érzés fakó árnyképe. Az egész valóban csak egy pillanatig tartott, mert a WEO gyors közbelépésnek köszönhetően Theo gyomra görcsbe rándult.

VISSZA.

TÖRLÉS.

A hidrolift szélesebben röpítette a Keleti Bércfal mentén, fel, a Kilencven Felhő szintjére. Theo álmosan az

üvegfalnak nyomta homlokát, és arra gondolt, hogy ma meg kell mondania Sethnek, hogy mire jutott a legújabb fejlesztéssel.

Igen.

Beszélnie kell vele.

A hidrolift hangtalanul suhant. Odakinn irdatlan mélység tárult fel előtte. Avalon a relatív, modellezett valóságban tizenhat perce lépett a NAPCIKLUSBA. Valahol a távolban, a Kéklő Hegyek szintjén mágneses vasút röptette az üzemekbe az avaloniak százait, ezreit. A déli görbület zöldellő planktonmezői felett esőfelhők lebegtek, és Theo hirtelen arra gondolt, milyen kellemetlen érzés a hideg esőben állni. A gondolatra megborzadt, köpenye alatt libabőrös lett hófehér bőre.

Beszélnem kell Arkadyval arról a járatról! Tudnia kell az igazságot!

Theo hátradőlt, s a halovány neonfényben megpillantotta saját tükörképét a lift homorú üveglapján. Arca sima volt, aranszín szemében eleven fény csillogott. De tudatát nem lehetett becsapni. Tisztában volt vele, hogy a WEO tápadatai nélkül gyűrött, beesett szemű, megfáradt élőhalott nézne vele farkasszemet.

Kegyes család...

A lift éppen egy vaskos esőfelhőn suhant keresztül, a burkolaton kövér esőcseppek kenődtek szét, elhalványuló csíkokkal nedvesítve a tömör vízburát.

Theo észrevette, hogy az ujjai remegnek. Valószínűleg feszültebb volt a kelleténél, pedig nemsokára Seth szemébe kell, hogy nézzon. Ami történt, végül is nem az ő hibája. Az adatok egyértelműen arra utalnak...

Nem, nem fogja hibáztatni senki.

Mit változtat ez az egészen? - gúnyolódott egy hang tudata mélyén. - Végül is, az a dolog akár le is állíthatja az egész KÍSÉRLETET.

Lehunyta a szemét.

A KÍSÉRLET sok száz éve tartott.

Legtöbben még Avalon lakói közül sem tudtak róla, és amennyiben most bármi beárnyékolja Arkady terveit, mindennek vége. Éppen nekem kell a rossz hírt megvinni?

A WEO érzéketlenül csapott le, ennek ellenére, amikor

VISSZA

TÖRLÉS...

Amint a hidrolift ajtaja becsukódott mögötte, a WEO véglegesítette a reakció-hálót, és pontosan rögzítette az összes idegpálya reflexpozícióját.

Esemény-szakasz rendben.

MENTÉS

Hosszú folyosók. Egy egész csarnok, Avalon hengeres testére tapadva. Titkos válaszfalak. Sötétség, ami Avalon többi részén ismeretlen. Theo ezt szerette a legkevésbé, csak önmaga az alagút fél mérföld hosszú. Theo komótosan beszállt egy, a Fehér Csarnok parkolójában várakozó siklóba. Első dolga volt, hogy bekapcsolta a reflektorokat, s csak utána indította be a motort.

Miközben suhant a járatban, és hallgatta a meg nem született szél süvítését, arra gondolt, hogy este elviszi táncolni Mae-t.

Megérdemli: az utóbbi időben keveset foglalkozott vele.

A WEO azonnal rögzítette a gondolatot, előreküldve a lehetséges változatok neuronmodelljeit, és folyamatos korrekciós változatokat kért a végső layout számára. Theo Dale mérnök és felesége, Mae, este elképzelhető, hogy táncolni mennek a Vörös Síkság Szintre, abba a hangulatos kis lokálba, amit Mae annyira kedvel.

Lehetőség.

Esemény-szakasz rendben.

MENTÉS

Theo Dale mégis megkönnyebbült.

Éppen egy vaskos esőfelhőn suhant keresztül, a burkolaton kövér esőcseppek kenődtek szét, elhalványuló csíkokkal nedvesítve a tömör vízburát.

Theo észrevette, hogy az ujjai remegnek. Valószínűleg feszültebb volt a kelleténél, pedig nemsokára Seth szemébe kell, hogy nézzen. Ami történt, végül is nem az ő hibája.

Na és? Aggodalmaskodni sem az ő dolga... Arkady tudja, mit kell tenni ilyenkor. Arkady felkészült az eshetőségekre.

Theo Dale kilépett a Kilencven Felhő szintjére, s nyomban ózondús, tiszta levegő csapta meg az arcát. A vékony pallón elindult a Fehér Csarnok felé, s amikor lepillantott a végtelennek tűnő mélységbe, fütyürészni kezdett egy réges-régi dalt.

Theo Dale nem szerette a járatot. A járat sötét volt, és évszázadok árnyainak bűzét árasztotta.

Harminc perccel később a sikló befutott a KÍSÉRLET színteréhez, és a WEO véglegesítette a reakció-hálót, és pontosan rögzítette az összes idegpálya reflexpozícióját.

Theo Dale mérnök kiszállt, és megállt a Nagy Fekete Kapu előtt.

Esemény-szakasz rendben.

MENTÉS

Seth, az első archel nem volt bent, Arkady magához rendelte. Theo kicsit megkönnyebbült, noha tudta, jobb lett volna az egészen túl lenni. Egyszerűbb lett volna. De nem gondolt erre egész nap, hisz a WEO folyamatosan korrigálta reakcióit, és gondolatait. A Ciklus végére kellemesen elfáradt, és befejezett egy mellékesnek tűnő, de a KÍSÉRLET szempontjából elengedhetetlen részletet. A Nagy Fekete Kapun kilépve egyszer még felötlött benne, talán azonnal jelentkeznie kellene Arkadynál, anélkül, hogy ezt bejelentené Sethnek. Aztán arra gondolt, bizonyos értelemben minden gondolata ott van már Arkady előtt, és Arkady talán már meg is tette a szükséges lépéseket.

Idővel őt is értesítik.

Megnyugodva sétált a siklóhoz, s menet közben találkozott Weorral, és Clioferrel.

Beszélgettek, Weor elsütött néhány ártalmatlan viccet. Az egész napos munka után általában ezt tette: a viccek felvidították a fáradt kollégákat.

A hidroliftben megint az esőre gondolt, és a WEO automatikusan módosított mindent, ami arra a régi zivatarra emlékeztette volna.

Este elmentek Mae-vel a Vörös Síkság szintre, abba a hangulatos kis lokálba, amit Mae annyira kedvelt.

Táncoltak.

Aztán otthon szeretkeztek, bár eredetileg Theo semmi kedvet nem érzett hozzá.

A WEO azonban úgy döntött, szüksége van a kielégülésre, így másnap talán kevesebbszer jut eszébe az a nem létező, esős nap, és a homlokán szétfröccsenő esőcseppek hideg simítása.

Aztán pontosan a meghatározott időben ágyba bújtak, és várták, hogy megkezdődjön Avalon ÁLOMCIKLUSA.

MENTÉS.

VÉGLEGES MENTÉS

THEO DALE, 12628925252 E-IZG 63263872

SAVE THEO DALE

Theo Dale mérnök elnyúlt az ágyán, és fásultan hagyta, hogy és a láthatatlan pleoncsövön keresztül adatok milliárdjai áramoljanak vissza a WEO-hálózatba, majd, hogy az acéltüske kifurakodjon agyából. A WEO kígyófeje egy sikló alattomoságával csusszant ki koponyájából. Theo homályosan érzékelte, hogy Mae, a felesége is ott hever mellette. Fehér hálóruháját viselte, lazán, ernyedten feküdt, s Theo orrát mintha még tusfürdője kesernyés illata is megcsapta volna egy pillanatra. A WEO lapos feje megmeredt, érzékeny kígyónyelve követhetetlen gyorsasággal visszasiklott a fejtámla fémszekrényébe.

Theo megnyugodott, s ahogy a szérum sebesen keveredett sárga vérével, minden porcikája elernyed.

Azt a néhány percet, ami Avalon teljes NAPCIKLUSÁIG hátra maradt, felfüggesztett létállapotban töltötte. Amikor valahol a magasban, túl Avalon acélfalain az Orion karjai bezárultak, és sötét öbölbe zárták a belső csillagokat, Avalon idegrendszere nesztelenül befejezte a szimulációt.

Pontosan tízezer WEO-kígyó köpte magából a szerves adatokat, tízezer kiválasztott NAPCIKLUSÁNAK tevékenységét összegezve.

Valahol Arkady elemezte az adatokat, s erre mindössze a másodperc: töredékére volt szüksége.

Jó.

Jó nap lesz ez.

A WEO véglegesítette a reakció-hálót, és pontosan rögzítette az összes idegpálya reflex-pozícióját.

VÉGLEGES MENTÉS

AVALON POPULATION, 46335667678 AAAA 74649

SAVE ALL

A Citadella Őrzőinek főhadiszállásán vágni lehetett a cigarettafüstöt. Csizmám üvegesen kongott a porcelán padlón, és én az előttem dülöngelő, vörös árnyékomat bámultam. Az irodában narancsszín fények pislákolnak, a hosszú rácsozat a fejünk felett bizarr árnyékokat vetett a gyűrött arcokra. Gyűlölöm ezt a színt, de Gap majd megveszett érte. Rég leszoktam róla, hogy ilyesmivel foglalkozzak: tudod, hogy mondják, nem? Hallgatsz, nem dumálsz, csak végzed a dolgod és kész. Ennyi.

- Mi volt? - kérdezte Gap, amikor a vezérlő elé rogytam, hogy lefuttassam a jelentést a sikló memóriájából. - Fegyveresek? - Csak egy szerencsétlen a kislányával. Valami Eisman. A gyerek ráadásul vak volt. Semmi ellenállás.

Gap biccentett. - Mázlista. Éjjel a kettes bélcsatornában egész csinos kis műsor kerekedett. Vassale csinált rendet a tűzérsséggel. - Jobb lett volna, ha én is ott vagyok, Gap. - Valami baj van? - Nincs.

- Már hogyne lenne!

Megráztam a fejem. - Láttam az arcát, ennyi az egész. Öt éves lehetett Gyerek volt még, érted, Gap? Egy nyomorult, vak kislány. Erről persze eszembe jutott kicsi Bird. - Nem érdekes, felejtsd el. Telefonálhatok? A lányom nagyon beteg.

Gap rám meresztette vizenyős tekintetét, mintha csak azt fürkészné, ez is valami újabb trükk akar-e lenni.

- Ha feltétlenül muszáj...

A saját irodája felé intett, én pedig az asztalára telepedve hívtam a konténer-barakkomat. Miközben a rendszer kapcsolatot teremtett a házam vezérlőjével, kipillantottam a vastag üvegfalon keresztül. Ebből a magasságból jól láthattam a konténerépületet odafenn, a belső görbületen. Egyszerű, háromfős családra tervezett szériabarakk volt, alig tíz négyzetméter, én mégis megismertem. Légvonalban három méter választott el tőle. Megismertem, mert a halál angyalát láttam felette lebegni.

- Sarah?

Arra számítottam, hogy kiabálni fog, de a hangja inkább levert volt, csalódott. Az arca halotti maszk.

- Mikor jössz, Zake?

- Nem tudom. Mindjárt megírom a jelentést. Hogy van Bird?

- A doktor szerint nincs sok esélye - suttogta Sarah, de én tudtam, ez egészen pontosan azt jelenti: nekünk nincs sok esélyünk. A doktor nem Birdöt vizsgálta meg e kijelentéshez, hanem a primer-pontjaink számát a rendszer nyilvántartásában.

- Figyelj! - igyekeztem halkabban beszélni, nehogy valaki meghallja kintről. - Most likvidáltam két határsértőt! Az öt pont. Talán elég lesz...

- Nyolc - vágott közbe enerváltan Sarah. - Kettő az nyolc pont.

- Az egyik sajnos még csak gyerek volt. Az egy pontot jelent. Sarah elmosolyodott, azzal a fagyos mosolyával, amit annyira gyűlöltem. Szóval egy gyerek, mi? Szép munka volt, Zake.

- Nemsokára rajta lesz a rendszeren. Öt pont. Mondd meg a doktornak, hogy...

- Te is tudod, hogy legalább száz pont kellene - vágott közbe Sarah. - A gyógyszer nagyon drága. Bird meg fog halni.

- Nem, nem fog. Valamit kitalálok.

- Meghal. - Sarah egykedvűen, szárazon elmosolyodott. - Én pedig elmegyek. Elég volt, Zake, mind a ketten tudjuk, hogy kettőnknek nincs tovább.

- Azt sem tudod, mit beszélsz! - A hangom megremegett. - Ez egy kemény szint, de ezzel tisztában voltunk, amikor belekezdünk, igaz?! Figyelj! Tudod, mit? Várj meg, nemsokára megyek!

Bontotta a vonalat.

Amikor gondolataimba merülve visszabotorkáltam a narancsszín-fekete rácsozat alá, észre sem vettem a változást. Elhalt a zibogás, nem fortyogott sehol kávéautomata, és a vezérlő levett egy keveset abból az átkozott fényből is. Megálltam az iroda közepén, és úgy pillantottam körül, mintha először látnám ezt a helyet. Az émelyítően vörös ködből két nyurga alak bontakozott ki. Csak ekkor tűnt fel, hogy Gap is eltűnt, a vezérlő mellett még forgott a széke, a peremen félig szívott cigarettája füstölgött. Ez a két árnyzerű jelenés azonban ott volt.

- Kik maguk? - Megálltam előttük, és óvatosan a Killroy-47-es felé tapogatóztam. Nem zavarta őket, nem idegeskedtek. Amikor közelebb jöttek, azt hittem, álmodom. Avaloniak voltak.

Még soha nem láttam egyetlen avalonit sem ilyen közlőrl. Hófehér, testhez simuló tógát viseltek, szemük aranszínben csillogott. - Zake Mallstroem? - kérdezte egyikük lágy, éteri hangon. - Igen... - Meg kellett kapaszkodnom. - Szeretnének, ha velünk jönne, Mallstroem. - Mi... mi történt?

Intettek, a keleti lift felé. Elindultam, s ők mögöttem lépkedtek, légies, kísértetszerű léptekkel. - Azt legalább megkérdezhetem, hová megyünk? Azt hiszem, mosolyogtak a hátam mögött. - Avalonba, Mallstroem. Avalonba.

- Látom!

De ahhoz, hogy tisztán lássa, le kellett hunynia a szemét. Úszott a levegőben.

Lebegett, suhant, szélesebesen, előre a végtelen belső térben. Könnyűnek érezte magát. Szédült.

Arcán vörös és kék fényfoltok táncoltak.

- Látom!

Messze, a homályló térségen túl, a hengeres fal egy távoli, magas pontján parányi üvegfelületen csillant a belső nap fénye.

Szeme sarkában csillant a fény.

A szíve megremegett, és ő tudta, hogy ott van, az üvegfolt mögött.

Egy homályos alak körvonalát látta, s azt tisztán érzékelte, hogy az az ember nincs egyedül.

- Arra! - suttogta, és az előholt, aki mellette szorongott a sötét kis térben, máris cselekedett. Teljes sebességgel száguldottak a henger egy távoli pontja felé.

Bird zihálva felébredt.

Megint képek.

Megint...

Eljött a valódi idő.

Avalon népe - leszámítva az ÁLOMCIKLUS nyugalmát felügyelő ashrákat - ébredezni kezdett.

A WEO sziszegett, tekergőzött a tisztaság szentélyében, s Arkady lassan nyugodni tért. A kiválasztottak vére megtisztult a frissített szoftverektől, a csontokat kipucoló savaktól, az éberség édes balzsamától.

Theo Dale elmosolyodott. Tudata felsekert, és készen állt, hogy megbirkózzon Avalon következő napjával.

- Gyerünk, mi lesz már? - suttogta magában.

Aztán megtörtént. A tejfehér ablakon túl valóban felragyogott Avalon belső napja. Theo lassan felült az ágyában.

Hátrahajtotta fejét, megropogatni csigolyáit, és nagyot nyújtózott. Határozottan jól érezte magát. Érezte, hogy él.

Hogy valóban él. Oldalra nyúlt, hogy megérintse Mae testét, de Mae még aludt, legalábbis úgy tett, mintha aludna. Theo tisztában volt vele, hogy csak színlel.

- Mae?

Megsimította az asszony nyakán az áttetsző pihéket, mire Mae szaggatottan felsóhajtott.

Theo oldalt fordult, és a takaró alatt óvatosan benyúlt az asszony hálórúhája alá, hogy megérintse tökéletes, kerek melleit. Érezte, hogy férfiassága készen áll, és egész testét elöntötte az a bizsergető meleg.

Talán, ha most...

De a WEO felsziszegett, s valahol, Theo agyában vörös fájdalom-csíra szökött szárba. Ó! Theo megsimította felesége vállát, és gyors csókot lehelt rá.

- Majdnem elaludtunk! Még tíz perc! Tudod mit, Mae? Csinálok egy kávé! - kiugrott az ágyból, és érezte, hogy férfiassága lohadni kezd.

- Drága vagy! -- nyögte Mae a paplan alatt, aztán kábán felült, és megtapogatta a homlokát.

- Nem aludtál jól? - érdeklődött Theo, miközben elindult a konyha felé. - Valami rémálom talán?

- Nem tudom... Hol az a kávé?

Később, amikor Theo Dale mérnök már tetőtől-talpig felöltözve elbúcsúzott Mae-től, remegő gyomorral érezte, hogy ez most a NAP-CIKLUS valósága. Tudta, hogy biztonságban van, hisz a WEO sok-sok százezer, sok millió lehetséges út közül jelölte ki az optimális eseménypályát. A nappali szakaszban tízezer avaloni létezésmodellje keresztezte egymást minden másodpercben, ennek ellenére minden másodpercben a létező legerősebb kereszttúron haladt a végleges változat, a valóság. És ő tudta ezt. Tudta, hogy nem lesz baj. Minden nagyon jó. Minden.

Theo Dale mérnök rohant, mert időben be akart érni a munkahelyére.

A hidrolift szélesebben röpítette a Keleti Bércfal mentén, fel, a Kilencven Felhő szintjére. Theo álmosan az üvegfalnak nyomta homlokát, és arra gondolt, hogy ma meg kell mondania Sethnek, hogy mire jutott a legújabb fejlesztéssel.

Igen. Beszélnie kell vele.

Minden nap csak újabb késést jelent, és Arkady nem szereti a késlekedést. Voltaképpen olyan technikai problémáról volt szó, ami befolyásolta az összes többi részleg munkáját. Theo attól tartott, hogy amennyiben nem sikerül megfelelő válaszokat találniuk a felmerült kérdésekre, az egész KÍSÉRLET kudarcba fulladhat. Aztán ott volt az a zavarba ejtő felfedezés is, a Léleggát falán túl. A WEO képtelen volt választ találni rá, mi lehet ott. Seth azt tanácsolta, egyelőre ne

avassák be a dologba Arkadyt, de ebben talán nincsen igaza. Seth jó vezető. De ebben még sincs igaza. Igen, szólnom kell neki, gondolta Theo Dale. Beszélek Arkadyval arról a furcsa járatról...

A hidrolift hangtalanul suhant, s odakinn irdatlan mélység tárult fel előtte.

Avalon tizenhat perce lépett a NAPCIKLUS-ba: valahol a távolban, a Kéklő Hegyek szintjén mágneses vasút röpítette az üzemekbe az avaloniak százait, ezreit. A déli görbület zöldellő planktonmezői felett esőfelhők lebegtek, és Theo hirtelen arra gondolt, milyen kellemetlen érzés a hideg esőben állni. A gondolatra meg is borzadt, érezte, hogy köpenye alatt libabőrös lett hófehér bőre. Beszélnem kell Arkadyval arról a járatról! Tudnia kell az igazságot!

Theo hátradőlt, s a halovány neonfényben megpillantotta saját tükörképét a lift homorú üveglapján. Arca sima volt, aranyszín szemében eleven fény csillogott. De tudatát nem lehetett becsapni. Tisztában volt vele, hogy a WEO tápadatai nélkül gyűrött, beesett szemű, megfáradt élőhalott nézne vele farkasszemet. Kegyes csalás...

Éppen egy vaskos esőfelhőn suhant keresztül, a burkolaton kövér esőcseppek kenődtek szét, elhalványuló csíkokkal nedvesítve a tömör vízburát.

Theo észrevette, hogy az ujjai remegnek. Valószínűleg feszültebb volt a kelleténél, pedig nemsokára Seth szemébe kell, hogy nézzen. Ami történt, végül is nem az ő hibája. Az adatok egyértelműen arra utalnak...

Nem, nem fogja hibáztatni senki. De végtére is nem az ő dolga aggódalmaskodni. Arkady tudja, mit kell tenni ilyenkor. Arkady felkészült az eshetőségekre. Theo Dale kilépett a Kilencven Felhő szintjére, s nyomban ózon-dús, tiszta levegő csapta meg az arcát. A vékony pallón elindult a Fehér Csarnok felé, s amikor lepillantott a végtelennek tűnő mélységbe, füttyörészni kezdett egy réges-régi dalt.

Hosszú folyosók. Egy egész csarnok, Avalon hengeres testére tapadva. Titkos válaszfalak. Sötétség, ami Avalon többi részén ismeretlen. Theo ezt szerette a legkevésbé, csak önmaga az alagút fél mérföld hosszú. Theo komótosan beszállt egy, a Fehér Csarnok parkolójában várakozó siklóba. Első dolga volt, hogy bekapcsolta a reflektorokat, s csak utána indította be a motort.

Miközben suhant a járatban, és hallgatta a szél süvítését, arra gondolt, hogy este elviszi táncolni Mae-t. Megérdemli: az utóbbi időben keveset foglalkozott vele. A sikló motorja a következő pillanatban fulladozva leállt.

Theo nem értette.

Mi történt? Érezte, hogy vére megfagy az ereiben. A jármű siklott még egy kicsit, de aztán, ahogy a sikló reflektora fájdalmas lassúsággal kihunyt, a mérnökre rázuhant a sötétség.

- Mi ez? Mi az isten ez?

Theo tudta, hogy valami nagyon nagy baj történt. Az arcát csapdosó, dohos szél valamit a fülébe súgott. Ezzel egy időben a WEO neuronhálójá finoman megremegett.

NINCS ADAT

Valami...

Történt...

- Mi ez?

MI EZ?

Theo hangja távoli acélfalakról visszhangzott, de eltorzulva, vékonyan, mintha rég halott gyermekek feleseltek volna vele suttogva a messzeségből.

Ez nem szerepelt az ÁLOMCIKLUS modelljében.

- Tovább kell jutnom innen... - motyogta maga elé Theo. - Ez nem... nem történhet meg!

A WEO kétségbeesetten kereste a magyarázatot, de a zavar sebesen terjedő vírusként söpört végig egész rendszerén.

VALAMI...

TÖRTÉNT

Theo Dale mérnök magára maradt. Az agyában felserkenő fájdalom azt jelezte, hogy megszűnt a WEO részének lenni. Létezése ebben a pillanatban már önmagában is anakronizmusnak számított.

- Én... én... - Theo úgy markolta a sikló kormányát, mintha az maradt volna az egyetlen kötelék, ami az élethez köti.
- Én nem lehetek itt... Nem állhat le a motor... - hallotta saját, üveges hangját visszhangozni a sötétben. - Harminc perc múlva meg kell érkeznem a Nagy Fekete Kapuhoz... És... Ott kell lennem egész nap...

A sötétség gúnyosan hallgatott körülötte.

- Este el kell mennem Mae-el a Vörös Síkság színtre... abba a hangulatos kis lokálba, amit Mae annyira kedvel... Táncolni... fogunk. .. Én... Én nem lehetek itt! Ez nem történhet meg!

Valami moccan a sötétben.

- Ki az? - kiáltotta Theo Dale. - Ki van ott?

Csend. Megint megmoccan valami, de most már sokkal közelebb a siklóhoz. Hűvös légáram csapta meg a mérnök arcát. Aztán...

Halovány fény izzott fel közvetlenül előtte.

Theo Dale rábámult az előtte álló alakra. .

- De... de... - dadogta, aztán elhallgatott; szederjes, kék ajka' puha párafelhő bodrozódott a járat falai felé. - Ez nem lehet...! EZ NEM LEHET!

Amaz közelebb lépett.

És aztán még közelebb.

Amikor már a szemét is látta, Theo Dale mérnök tudta, hogy itt most meg kell halnia. Lehetséges, vagy sem, akarja a WEO vagy sem - meg fog halni.

Valami más kezdődött el, valami, ami sokkal borzalmasabb volt, mint amit Theo Dale valaha is el tudott képzelni. A WEO sohasem álmodott a halálról.

Amikor átléptük a biztonsági zóna határát, remegni kezdtem. Mi, Őrzők eddig merészkedhettünk, nem tovább. Ha bármelyikünk ennél jobban megközelítette volna csarnokok mögött feszülő irdatlan plazmafalat, az automata ütegek azonnal tüzet nyitottak volna rá minden irányból.

Csak most döbbsenem rá, mennyire belém ivódott a félelem. Ahogy átléptük a zóna határát, a csillagárnyékból lassan átlebegtünk a belső fénybe, a torokom nyomban kiszáradt, és legszívesebben felüvöltöttem volna kínomban. Valódi, fizikai fájdalmat éreztem, miközben az avaloni sikló átsuhant a képzeletbeli vonal felett, és mind jobban megközelítette az acélfalat.

Ott álltam a két fehér tógás avaloni mögött, abban a különös, látszólag illesztések nélküli siklóban. Előttünk fokozatosan bontakoztak ki a határzóna jól ismert, rozsdás, kőtoronyai. Arra gondoltam, valahol hátul, az Őrzők főhadiszállásán a többiek biztosan figyelik a sikló útját. Azt is tudják már, hogy én is itt vagyok, a fedélzeten; Gap százados nyilván azt találgatja, mi az ördög történhetett, miért visznek magukkal az égetett agyúak? Kíváncsi lettem volna, mire jut a fejtegetéseivel.

- Készüljön fel - mondta a siklót irányító avaloni. - Amint megérkeztünk, át kell esnie a fertőtlenítő eljárásón. Attól tartok, fájdalmas lesz.

Na igen. Ebben biztos voltam.

- A Kaput! Kilépünk a csillagárnyékból!

A navigátor éppen csak elküldte a szignált, amikor előttünk kibontakozott az egyik Kapu, a maga teljes valóságában.

Betöltötte a képmzőt.

Vibráló, kéken derengő hártya a végtelen acélfalon. Hatalmas, hatszög alakú átkelő a két világ közt. A

túloldalról Avalon belső napja ragyogott, irdatlan, sugárzó gömbként. Megbabonázva bámultam... Tudod, odalenn, a Köztesszinten is ez a nap szolgáltatta a fényt, de éppen csak annyit, amennyit a fémszűrők átengedtek. Árnyékban éltünk, csillagárnyékban. Magát a napot odalentről sohasem lehetett látni: mindaz, amit a barakkvárosból megpillanthattunk Avalonból, a mennyországból, az az északi hajlat egyik meglehetősen érdektelen planktonmezője volt. - Felkészült? - kérdezte a navigátor. Mit felelhettem volna?

Fel lehet készülni az ilyesmire? A sikló átlibegett a Kapun.

Az avaloni, aki kilépett a csipkézett ormú acélépítmény teraszára, hófehér leplet viselt, mint mindenki más Avalonban, de büszke testtartása elárulta: ő mégsem egészen olyan, mint a többiek.

Megállt a korlátnál, és alaposan szemügyre vette a mélyben és a magasban elterülő birodalmat. Az acélhajlatok ívére tapadva városok sokasága sorakozott, amott planktonmezők homályos zöldje tarkította a végtelen szürke fémfelületet. Alant, Avalon legnyüzsgőbb részén tornyok, épületek erdeje emelkedett az égbolt felé. Égbolt? Ahogy az első archel felemelte fejét, a magasban egy óceán haragvó, szürke hullámain látta égbolt helyett: a Keanos kavargó tömbjét gravitációs mező őrízte, tartotta Avalon fellegei felett.

A fehér lepelbe burkolózó alak lassú bizonyossággal bólintott.

Avalon még nem sejtette, mi vár rá.

A kiválasztottak, a kiválóak, a fényhordozók népe élte megszokott életét. Semmit sem sejtettek az alattomos fenyegetésből. A WEO által tökéletesített, és kényelmessé tett életük ugyanabban a mederben csordogált, melyben addig is.

Valahol azonban, az irdatlan birodalomban történt valami...

Valami, ami pusztulást hozhat a kiválasztottakra. Pusztulást, fertőzést, végromlást.

Seth, az első archel megborzongott. Nem, ez nem lehet a vég kezdete! Igyekezniük kell! Arkady egyelőre szilárdan hisz a WEO mindenhatóságában. Igen ám, de valahol odalenn, a mélyben, az acéllabirintus homályában rejtőzködik valaki, vagy valami, amivel mindezidáig nem számolt a hatalmas Arkady sem. Vajon Avalon istene mire gondolt, amikor híret vette Theo Dale brutális meggyilkolásának?

A fehér köpenyes arcán bosszús kifejezés suhant át. Ha már itt tartunk: miért egy mélylakó? És miért a lány? Érthetetlen... Arkady valóban istenként viselkedett, döntései időnként kiszámíthatatlannak, és megmagyarázhatatlannak tűntek.

Miért egy mélylakó? Miért a lány?

Seth úgy érezte, ez a döntés nem más, mint Avalon szellemének, Avalon felsőbbrendűségének megszenteltelenítése. Ugyan, mire lesz képes a mélylakó? Mivel tudhat többet bármelyik archeinéi?

Undorító!

Ide fog jönni, s neki beszélnie kell vele, hagyni, hogy itt szimatoljon, a kiválasztottak tiszta világában...

A fehér tógás egy pillanatra elbizonytalanodott. Úgy beszélt, s legfőképp úgy is gondolkodott, mintha született avaloni lett volna. Bizonyos értelemben persze az volt, de csak bizonyos értelemben. Seth, az első archel legszívesebben végleg kitörölte volna emlékeiből a képet: a mocskos csatornában úszó acélbölcsőről, és a benne rúgkapáló csecsemőről. Szülei (vagy akik belehelyezték abba nevetséges kis lélek vesztőbe, és a sorsára hagyták), talán abban bíztak, hogy a kiismerhetetlen belső áramlatok egészen Avalon kapuiig viszik majd az újszülöttet. A csecsemőre az Örök figyeltek fel, de mielőtt megsemmisíthették volna, a számítógép jelezte, hogy mit is rejt pontosan a fém-bölcső. A gyermek valóságos torzszülött volt: szervei bizarr össze-visszaságban vegetáltak a riasztó húsbörtönben, tudata azonban bámulatos módon képesnek bizonyult a felszínen tartani a vészesen billegő alkalmatosságot még akkor is, amikor a mélyben lomhán elúszó teremtmények meg-megbillentették azt farkukkal.

Életben tartani!

Arkady parancsára kihalászták a zavaros masszából, megmentették életét, új testet adtak neki, majd vizsgálni kezdték a mélyvilágokból származó kis teremtményt. A vizsgálatok meglepő eredménnyel jártak, de ezektől függetlenül Seth már született Avaloniként nőtt fel.

Nem is akart másképp érezni, másképp gondolkodni: csak és kizárólag született Avaloniként. Seth, első archel ebben a pillanatban vette észre az egyik Kapun átlépő, parányi siklót.

Tessék! Máris itt van... Egy kívülálló!

Elhessegette magától a fémbőlcső makacsul előlopakodó emlékképét, s dühödten megfordult, hogy belépjen az acélerődítmény csarnokába. Középen, egy ágyon egy mezítelen nő feküdt, eszméletlen állapotban: koponyájából a WEO csövei tekergőztek a központi aljzatba.

- Mikor ébred fel? - kérdezte Seth, első archel, szorosan összefogva teste előtt köpenyét.

- Mindjárt, nagyuram - suttogta áhítattal az egyik orvos, aki a lány körül szorgoskodott. - Meg kell, hogy mondjam azonban, roppant bizonytalan lesz, amint magához tér. A WEO túlságosan hosszú ideig viselte gondját, és...

- Nem érdekel! - Seth közelebb lépve megvizsgálta a lány finom metszésű, hófehér vonásait. - Igyekezz! Nincs már sok időnk!

Az orvos bólintott, és szakavatott mozdulattal kihúzta a WEO pleonvezetéseket a lány koponyájából. Az első archel figyelte. Az orvos nyugodtnak tűnt, mozdulatai könnyedek, kiszámítottak voltak. A WEO pontosan lemodellezte számára ezt az egészet az ALOMCIK-LUSBAN - futott át a gondolat Seth agyán. - Egyáltalán nem érte meglepetésként Arkady parancsa... Hm... Arkady tehát jó előre tudta, hogy fel kell őt ébreszteni... Mint ahogy azt is jó előre tudta, hogy a mélylakót idehozatja...

Miközben a lány hosszú, hófehér szempillája megrebbent, s a félhomályban felszikkasztott arany tekintete, az első archel arra gondolt, hogy vajon Arkady előre látta-e Theo Dalé kegyetlen meggyilkolását is?

Szürke falak.

Izzadságszagú, hányadékbűzű konténer-barakk. Egy apró ablak, melyen túl a Köztesszint sápadt nappala derengett. A szériaház körül vibráló falat alkotott az egészségügyi vesztegzár láthatatlan sugara. Odabent Sarah sokáig bámulta a monitort, aztán visszament kicsi Bird ágyához. A gyomra remegett, mielőtt ránézett volna: sohasem tudhatta, mit lát, amikor legközelebb belép; egy megfeketedett csontkoponyát, egy ősz asszony békés tekintetét, egy meg nem született embrió alaktalan amőba-formáit?

Megállt az ágy előtt és mindenre felkészülve kinyitotta a szemét. Aztán felsóhajtott. Bird feküdt előtte, a lázban fetrengő, haldokló kicsi Bird. Azt hitte, alszik. De a lány ébren volt.

- Beszéltél vele? - kérdezte zihálta, s tüdeje úgy sípolt, mintha forró vasnyársak döfnék át minden lélegzetvételnél. - Ő volt az, ugye?

- Igen, ő. - Sarah megérintette Bird forró homlokát, de aztán rögtön vissza is húzta kezét. - Nemsokára jönni fog. Megígérte. A gyermek felpillantott rá, tekintete egy pillanatra kitisztult.

- Nem - felelte csendes nyugalommal, mintha nem is ő beszélt volna, hanem valaki más. Valaki, aki benne lakozott, s aki csak arra vár egyre türelmetlenebbül, hogy átvigye törekeny testét a túlpartra. Nem fog jönni, anya.

- Megígérte. - Sarah az öt pontra gondolt. Az ötre és a húszra. Bird holttestére gondolt, a kihűlt, élettelen porhüvelyre, amit kilöknék majd a beteg, fertőzött éjszakába, a csillagárnyék jeges sötétjében, amint véget ér ez az egész.

- Apa nem tud jönni. Angyalok jöttek érte.

- Angyalok?

- Avalonba viszik. Most, éppen most. Sarah meglepődött.
- Honnan veszed ezt?
- Látom. A felhők közt suhan. Két angyal vezeti fel a mennybe... Avalon... Avalon oly szép. Látom a napját, anya...
- Képzeld... - Sarah minden átmenet nélkül sírni kezdett. -Próbálj meg aludni. Nemsokára vége lesz...

Kicsi Bird megszorította a kezét.

- Nem lesz vége. Csak most kezdődik.
- Ha lenne bármi, ami...
- Avalon éjszakája kezdődik... Apa... Apa ott van. Az angyalok félnek... Valaki ki akarja oltani a napjukat...
- Avalonban soha nincs igazi éjszaka. Nem hagyják, hogy legyen.

Bird megpróbálta felemelni a fejét, de ehhez túlságosan gyenge volt. Visszahanyatlott a párnára, és alig hallhatóan suttogta. - Ezért van apa ott... Ő az egyetlen, aki lát a sötétben...

Sarah hosszan figyelte Bird arcát, de arról fokozatosan leolvadt az iménti fény, és nyomában csak a mocorgó árnyak maradtak, a halál egyre nyilvánvalóbb jelei.

- Aludj... - suttogta Sarah.

A gyermek szembogarában sötét gomolyag örvénylett, és a lázas gyermekarc lassan szétolvadt a formálódó lélek türelmetlen készítésétől.

- Visszajössz még? - kérdezte Sarah, de Bird már nem volt ott. Sarah öklendezni kezdett. Nem sokkal később, amikor a konténer-barakk lezárta a külső zsalukat, és amikor a Köztesszintre újra belső éjszaka borult, kinyílt az ajtó, és egy szürke köpenyes alak lépett be rajta. Sarah felsikoltott.

- Mit akar? Hogyan jött be ide?

A szürke köpenyes ruganyos léptekkel közelebb jött, megállt kicsi Bird ágyánál, egy pillanatra őt nézte, majd gyengéden az asszony vállára tette a kezét. - Nyugodjon meg, kérem. A nevem: Hírhozó. Üzenetet hoztam.

- Zake? - kérdezte Sarah fagyosan. - Történt valami Zake-vel, ugye?

Hírhozó arca rezzenéstelen maradt; mintha még pórusai, a bőre is szürke lett volna, ahogy a szeme is.

- A férje él. Biztonságban van. Ez itt egy szalag, amit át kell adnom önnek. Ebből mindent megtud majd. Mr. Mallstroem kényes megbízást kapott, melyet sürgősen végre kell hajtania.

- Na és most hol van? - kérdezte hidegen Sarah, mintha a hír, hogy férje él, jószérivel csalódást keltett volna benne. - Mondja meg, hol van most!

- Sajnálom - felelte az ashra -, mostantól nem hagyhatja el ezt a házat. A férje főnökei intézkedni fognak arról, hogy a szomszédok hihető és elfogadható magyarázatot kapjanak Mr. Mallstroem ideiglenes távollétére. Addig is gondoskodni fogunk mindenről, amire csak szükségük lehet.

Sarah remegő fejjel bólintott. - A lányom haldoklik - mondta komoran. - A lány élni fog. - Az ashra az ágy fejéhez lépett, hatalmas, szürke tenyerét a kislány homlokára helyezte. Az a *valami*, ami néhány percig betüremkedett Bird lelkébe, most a testen kívülre szorulva, kék derengésbe burkolózva várta, hogy mi fog történni. Az avaloni pórusaiból láthatatlan sugarak bombázták a gyermek agylebenyét.

- Természetesen ez nem pótolja a végleges kúrát, de néhány napra megakadályozza a kór továbbterjedését. Sok halott szeretne feltüremkedni egy ilyen fiatal testben. Erősek. Erőszakosak. Az én tudásom csak ideig-óráig állítja meg őket.

- Miféle végleges kúráról beszél? Maga meg tudja végleg gyógyítani a lányomat?

- A lány sajnos csak Avalonban mentesülhetne a kór minden káros következményétől. Jelen pillanatban egyedül a férjén múlik, hogyan alakul a sorsa a későbbiekben.

- A férjemen?

- Azon, hogyan teljesíti a feladatát, Mrs. Mallstroem. Javaslom, hallgassa meg ezt a szalagot. A férje elmond mindent, amit jelen pillanatban elmondhat.

Sarah átvette a szalagot, aztán szeme sarkából kicsi Birdre pillantott. A lány immár egyenletesen lélegzett, arcán szelíd mosoly bujkált.

- Miután meghallgatta, Mrs. Mallstroem, kérem, ne tegyen fel kérdéseket. Úgysem válaszolhatok rájuk. Bizonyára meg fogja érteni.

Sarah bólintott.

- Feltételezem, egyedül akar maradni, miközben... Ha óhajtja, addig itt maradok és vigyázok Birdre.

Az asszony lassan bólintott; biztos volt benne, hogy az ashra nem csapja be.

Végére is, mint minden ashra, ő is az avaloniak szolgája. Egyenest Avalonból.

- Rendben... Meghallgatom az üzenetet.

Erdők voltak. És kéklő tavak, fodros hártyájukon ívelt nyakú hattyúkkal. Hattyúk...

Csak álltam ott, az árnyas fák tövében, belélegeztem a tölgyek illatát, hallgattam a madarak szárnyszuhogását. Tudtam, ha lehajolok, s belemártom kezem a tóba, ujjaim nevesek lesznek, és hideget fogok érezni egészen a csuklómig, ha pedig utána megtörlöm a fűben, akkor érezni fogom a szálak selymességét.

Beleborzongtam a bőrömet csípő, hideg szél érintésébe.

A tó valódi volt. Mint minden itt.

- Biztosan nem tudja, de ez itt az Ezer Erdő Szintje - mondta ekkor valaki a hátam mögött. Egy cifra árnyék villódzott a kék víztükörben. Nem mertem megfordulni, hogy szemügyre vegyem a testet, amihez az árnyék tartozott.

- Jól érzi magát, Mr. Mallstroem?

- Gondolhatja.

- Remélem is. Maga miatt le kellett zárunk az egész szintet.

- Ezt hogy érti?

Nevetés. Lány, könnyed nevetés.

- Azt hiszem, ez magától értetődő. Önnek még a jelenléte is alapjaiban fenyegeti Avalon működését. Ön itt halálos vírus, uram.

Lehunytam a szemem: jó lett volna, ha a szél hirtelen nem tűnik el, ha a tölgyek illatát egyik pillanatról a másikra nem váltja fel a vegyszerek és bélsár pokoli bűze.

- Nem én akartam idejönni.

Az árny megint nevetett. - Igaza van, Mr. Mallstroem, mi akartuk, hogy jöjjön.

- Megtudhatnám, hogy miért?

- Az ön esetleges közreműködése Mr. Mallstroem az egyetlen esélyünk arra, hogy megóvjuk Avalont egy még nagyobb veszedelemtől, mint amit az ön jelenléte okoz.

- Nem hiszem, hogy bármiben segíthetnék.

Mi mást mondhattam volna?

Ott állt a hátam mögött egy avaloni, szinte éreztem a belőle áradó, vibráló fényt, a fejem felett tündöklő, végtelennek tűnő tavak, melyeken hattyúk úsztak büszkén körbe-körbe. Az avaloni minden szava talányosan csengett, s én rettegtem, hogy egy rossz szó, egy félreérthető gesztus megtörheti a varázst.

- Segíteni fog nekünk. Nincs más választása, és nekünk nincs más esélyünk. Egymásra vagyunk utalva, Mr. Mallstroem.

Az avaloni elsétált mögöttem, hangja komorrá vált.

- A részleteket nem én fogom elmondani magának. Az én feladatom csupán az, hogy ismertessem a feltételeket. Tudnia kell, hogy nehéz dolga lesz, ha teljesíteni akarja a feladatát.

- Ebben biztos voltam.

- Természetesen csak azokba a szektorokba léphet be, melyeket Seth, első archel engedélyezni fog magának. Ne tekintse ezt bizalmatlanságnak, de be kell látnia, hogy a WEO által fenntartott, roppant érzékeny rendszer alapjaiban rendülne meg egy előre nem kalkulálható, lényegében kiszámíthatatlan tényező folyamatos jelenléte miatt. Ahhoz, hogy el tudja végezni feladatát, előzetesen ki kell ürítenünk bizonyos szektorokat, hogy kiemeljük a területet a WEO hatásköréből. Ez persze nem lesz minden esetben lehetséges. Nagyon nyeltem.

- Tudja, van egy kislányom... - kezdtem, de az avaloni közbeavatkozott.

- Azt ajánlom, ne éljen vissza a türelmünkkel, Mr. Mallstroem. -Beleegyezőnk, hogy üzenetet küldjön a feleségének, és abba is, hogy érzékeltesse vele, mit nyerhetnek, amennyiben a küldetése sikerrel jár. Nem szeretném azonban azt sem eltitkolni, hogy amennyiben kudarcot vall, ön és a családja is a Gyomorvilágban találják magukat. Ez pedig a jelenlegi helyzetben egyet jelent a lánya halálával. Erre kár is volt emlékeztetnie. A düh és a kiszolgáltatottság leküzdhetetlen hullámai tódultak fel bennem.

- Nyugalom, Mallstroem. Nincs oka kételkedni a szavamban. Tetszik a tó?

Kifújtam a bennrekedt levegőt. - Tetszik.

- Arra kérem, hunyja le a szemét. Nem fog érezni semmit. A következő fázisban teljes immun-ellenőrzést hajtunk végre magán, csíráatlanítjuk, és megint végigvisszük a legszükségesebb fertőtlenítési eljárásokon. Reményeink szerint nem sok avaloni polgárral kell közvetlen kapcsolatba lépnie, de persze ennek lehetőségét sem zárhatjuk teljesen ki. Felkészült?

- Várjon, én...

- Igen?

Nem mertem megfordulni. Csak néztem a lassan köröző határőrt, a fejem felett, és az égbolt hajlatán csillogó, távoli városokat. Tétován megérintettem az arcom.

- Honnan jön ez a szél? Odakintről?

Ezúttal nem nevetett.

- Tudja, hogy ez lehetetlenség, Mr. Mallstroem. - Odakint nincs már semmi.

- Hol van az ashrák városa? Szeretném látni. Szeretném látni, mielőtt... Tudja... egy kis motiváció.

- A fák ágai közt, kelet felé... Innen sajnos nem sokat láthat belőle...

Bólintottam.

- Mindent meg fogok tenni. Ezt megígérhetem. Egész eddigi életemben Avalon Kapuit védtem. Most szeretnék végre a Kapun belül maradni...

- Biztos vagyok benne. Felkészült?

Hirtelen soha nem tapasztalt nyugalom szállt meg. Magabiztosan lehunytam a szemem, kihúztam magam, és az utolsó, amire gondoltam, kicsi Bird arca volt. Bird mosolygott, és a kék madarakat figyelte. Avalon belső napja fehér fényhártyát vont a tó tükrére. Az árny szorosan mögém lépett, és valamit a koponyámba döfött. Ott hevert előttem.

Valaki hosszában felhasította, a belei úgy csüngtek lefelé az acélasztal két oldalán, mint a szerpentinszálak az ünnepélyek után a háztetőkről. Fél lábát csak egy vékonyka bőrdarab tartotta, megpörkölődött koponyájából hiányzott az agyvelő, épen maradt arca viszont szelídnek tűnt, mint egy angyalé.

Sok ilyet láttam már a Méhtenger mentén, végig a húskaptárakban, hidd el. Sőt, ennél sokkal rosszabbakat is.

De az ott, a krómacél szobában, a mennyország fellegei között... Az ott kétségtelenül egy avaloni volt, épen maradt bal szeme aranygolyóként csillogott a neonfényben. Kiegyenesítettem a hátam, és a diszkréten a háttérben várakozók felé fordultam.

- Barbár munka.

Fogalmam sem volt, mi a fenét akarnak hallani tőlem. - Nehéz eldönteni, hogy indulatból hasították-e így fel, vagy...

- Vagy? - kérdezte valaki a homályból.

Bárhogy erőltettem a szemem, nem tudtam kivenni, ki lehet. Avaloni volt, szokatlanul magas, és arany derengést sugárzott magából. A teremben, ahol álltunk, amúgy is bizarr fények uralták: valahonnan a magasból zöld lámpa világított be mindent. A hűtőgázok miatt köztem és a bejáratnál várakozó avaloniak közt zöld ködmassza lebegett.

Fáztam, és az igazat megvallva pocsékul éreztem magam: nagyon úgy tűnt, ezt a hullaházat most használják először.

- Vagy... vagy talán egy hidegvérű mészáros munkáját látjuk. Olyasvalakiét, akinek feltett szándéka, hogy felhívja magára a figyelmet. Aki világossá akarja tenni, hogy képes a legbarbárabb erőszakot alkalmazni, bármikor, amikor csak akarja.

Azok ott hárman-négyen hallgattak, szótlánul méregettek a króm falak árnyékából. A lámpa, aminek fényében a hulla belei bizarr színekben csillogtak, fájdalmas tüszúrásokkal bombázta szaruhártyámat. Kezdett nagyon zavarni.

- Persze... anélkül, hogy ismerném az áldozatot, anélkül, hogy fogalmam lenne a gyilkosság helyszínéről és körülményeiről, könnyelműség lenne bármilyen következtetést is levonni...

Bólogattak. - Mi itt mindannyian úgy véljük, maga érti a munkáját, Mallstroem. Oszítja az optimizmusunkat?

- A fenébe is, a Citadella Őrzője vagyok - nyögtem a fénybe. - Mióta az eszemet tudom, ezt csinálom. Avalon Kapuit védem, de ezt maguk nagyon jól tudják. Odalenn akadt néhány kemény munkám. Árulják el végre, valójában mire kíváncsiak? - Igaza van, ismerjük a képességeit. A hullára mutattam.

- Azt akarják, hogy keressem meg a fickó gyilkosát, igaz? Ezt akarják?

- Ez több mint nyilvánvaló - morogta a hozzám legközelebb álló avaloni. Mintha egy csipetnyi kelletlenséget éreztem volna ki a hangjából. - A WEO perifériális rendszerei szerint maga elvileg alkalmas e feladatra. A Köztesszintet ellenőrzés alatt tartó rendszerünk megerősítette ebbéli feltételezésünket.

Próbáltam szabadulni a gondolataimat gúzsba kötő bénultságból, Jól van, értem, értem, mindent értek... Ezért vagyok itt. Nézzük, mi minden nyilvánvaló még?

- Kénytelenek voltak kintről hozni valakit. Valakit, aki nem Avalon lakója.

- Egyvalami elvitathatatlan, Mr. Mallstroem: az alantvilágok kemény kiképzőiskolának bizonyulnak. Ezt újra és újra meg kell állapítanunk.

- Valami olyasmivel állnak szemben, amivel még sohasem, igaz? - Elvigyorodtam. - Úgy van, ahogy sejtettem: nagy bajban vannak.

A magas avaloni rosszállóan megcsóválta fejét, és tett előre még egy tétova lépést, de úgy, hogy az arca továbbra is árnyékban maradjon. - Avalon tökéletesen működő, önfenntartó rendszer. Ezt maga is jól tudja. Az évszázadok alatt ezt a rendszert tökélyre fejlesztettük, minden szempontból kifinomult és a kiválasztottak népének jövőjét biztosító szisztémává. El kell azonban ismernünk, nem várt nehézségek elé állít minket egy porszem, ami a gépezetbe kerül.

Hasogatni kezdett a fejem. Nem voltam biztos benne, hogy csak a fény miatt.

- Úgy vélik, hogy ez a gyilkosság csupán porszem a gépezetben?

- Képletesen értettem, Mallstroem.
- Nem hiszem, hogy ez az eset különösebb fennakadást okozna egy Avalon-szintű rendszerben.
- Nem jól közelíti meg a problémát. A WEO segítségével egy tökélyre fejlesztett életprogram határozza meg világunk napi működését. Avalon minden polgára része a rendszernek: a WEO ismer, és a nap huszonnégy órájában azonosít, és figyelemmel kísér mindenkit. Minden nap - a maga kihívásaival, eseményeivel - előre modellezhető a tízezer avaloni legvalószínűbb várható reakcióinak tükrében. Egy olyan világban, Mr. Mallstroem, ahol nincs beteges szenvedély, irigység, féltékenység, ahol kiküszöbölhető az emberi természetből fakadó valamennyi rossz, a meggondolatlanság, a forrófejűség, a rosszakarat, ahol mindannyiunkat egy közös, magunk fölé emelt, rendszerező képességgel bíró szuperintelligencia terelget a helyes ösvényen, nos, egy ilyen rendszerben bizony megoldhatatlan feladatnak tűnik egy rejtőzködő gyilkos megtalálása.

Nagy barom vagyok. Csak ekkor kapcsoltam.

- Egy pillanat. Azt akarja mondani, hogy...
- Bárki ölte meg Theo Dale mérnököt - az avaloni előbbre lépett, s most már arcának markáns vonásai is felsejlettek előttem -, az a teremtmény nem része a WEO-nak. Nem része a rendszernek, ami Avalon lelkét jelképezi. Vagyis betolakodó.

Megtöröltem homlokomat.

- Betolakodó Avalonban? De ez... Hogyan lehetséges?
- Ha arra gondol, hogy lehetetlen, akkor igaza van. Avalon tökéletesen zárt világ. Maga és a magafajta azért élnek, élhetnek, azért tápláljuk magukat, hogy védjék Kapuinkat, határainkat a barbár alsó-világok ellen. Csakhogy még így is sebezhetőek vagyunk, Mr. Mallstroem, annak dacára, hogy eddig hiú reményként abba a hitbe ringattuk magunkat, hogy sebezhetetlenek vagyunk.

Megmagyarázhatatlan haragot éreztem; az avaloni vádjai személyes sértésként értek.

- Biztosíthatom, hogy a határt nem lépte át senki! A Köztesszint hermetikusan elzárja Avalont a Gyomorvilágtól, csakúgy, mint a Fekete Földtől! Senki és semmi...

- Bármit is mond, mit sem változtat a tényen, hogy valaki behatolt Avalonba. Itt a következmény! - Az avaloni a tetemre mutatott. - Theo Dale, mérnök. Ma reggel elindult a munkáját végezni, ahogy minden áldott nap tette eddig. A WEO hibátlanul lemodellezte a teljes NAPCIKLUSÁT az ÁLOMCIKLUSBAN, és folyamatosan korrigálta az esetleges elhajlásokat, kialakítva az egész Avalon számára optimális nap-pályát, egyénekre lebontva, s ezek eredőjeként a közösség egészére. Mindent leellenőriztünk, nem is egyszer. Theo Dale-nek ezekben az órákban a Vörös Síkság szinten kellene szórakoznia a feleségével, és néhány óra múlva az otthonukban álomba merülni egy rövid, de kellemes szexuális együttlétet követően. Semmi kétség nem férhet hozzá, hogy Avalon belső és zárt rendszere egy ilyen eseménysort eredményezett volna Theo Dale számára, ha nem jön közben valami.

Pillanatnyi szünetet tartott, aztán még előbbre lépett.

- Azonban Theo Dale-t brutálisan meggyilkolták és megcsonkították. A WEO képtelen magyarázatot találni a történetekre. Ahogy mi is. Homokszem került a gépezetbe, csakhogy ez a homokszem gyilkol, Mr. Mallstroem. Egyszer már megtette, és attól tartunk, hogy újra meg fogja tenni.

Bólogattam, mint egy felhúzott kutya.

- Nem ez a baj, igaz? - Egy pillantást vettem Theo Dale békés fél arcára, és koponyájának agyvelő nélküli, megnyílt másik felére. -AZ, igazi gond az, hogy megbomlott a rendszer egyensúlya.

- Evidens. - Az avaloni hangjából a leplezetlen undor felhangjait éreztem ki. - Mr. Dale-t ma délután számos találkozás várta. El kellett volna beszélgetnie a kollégáival, akiknek enélkül a beszélgetések nélkül teljesen megváltozott a későbbi reakció-íve, és a nap végére eltérő eredményekkel végeztek az eseményhorizonton. Némelyeknél az eltérés

minimális, másoknál azonban oly jelentős, amit a WEO csak mesterséges beavatkozással tudott korrigálni. Hangsúlyozom, mindez

amiatt, hogy közösségünk egy tagját, Theo Dale mérnököt valami, vagy valaki kiragadta a rendszerből. A rendszer egyetlen kényes pontja az egyensúlya. Theo Dale halála elképesztő hullámot keltett a rendszerben, s az anomáliákon csak roppant erőfeszítésekkel tudtunk ideig-óráig úrrá lenni.

Néztem őt. Ahogy kivehettem, úgy tűnt, idős avaloni lehetett, noha - mint a többiekén -, az ő arcán is megmagyarázhatatlan kortalanság tükröződött. Aranyszín szeme alatt vízszintes vágás éktelenkedett.

- Hogyan csinálták? Hogyan állították meg a tervezettől eltérő esemény-dominót?
- Ahogy az orvosok úrrá lesznek a beteg romló állapota felett a végtagok amputálását követően. Stabilizálják a véráramlást, elkötik az elhalt részeket, sterilizálják, leégetik a szükségtelenné vált szakaszokat.
- Attól félnek azonban, hogy amíg a behatoló... ha van egyáltalán ilyen... újra és újra megbonthatja az egyensúlyt... Ezért keltek én...

- Isten hozta Avalonban. A nevem Seth. Avalon első archelje vagyok
- Üdv, Seth.

Hosszan, kitartóan fürkészte az arcom, mintha nem akarná elhinni, hogy mindez megtörtént: egy mélyről jött halandónak ad éppen megbízást. Vajon ez valami degenerált kor hajnalát jelentheti számára, vagy valami egészen mást?

- Szeretnék kérdezni valamit, Seth.
- Kérdezzen, ha ez feltétlenül szükséges.
- Ki döntötte el, hogy egy magamfajta bízna meg az ügygel? Valami azt súgja nekem, hogy nem maga volt az.
- Erre mérget vehet. Véleményem szerint a jelenléte nemcsak felesleges, de egyenesen veszedelmes is.
- Akkor ki volt az?
- Nem is sejti?
- Keveset tudok Avalon belső ügyeiről. Az én dolgom a Kapuk őrzése.
- De feltételezem, Arkadyról már hallott?
- Hallottam. Ő döntött?

- Kevesen nem aktív részei a WEO-nak Avalonban. Arkadyn kívül a három archel ilyen.

Nagyot nyeltem. Igyekeztem semmi jelét nem adni elégedetlenségnek, amiért kikerülte a kérdésemet. - Jó, szóval maga az egyik archel. Akkor miért nem maga, vagy valamelyik társa nyomoz ebben az ügyben? Végére is, ha nem részei a rendszernek...

- Igaza van. Így kellene lennie. Feltételezem, Arkady azért döntött maga mellett, mert mi hárman, ha részei nem is vagyunk a rendszernek, de nem függetleníthetjük magunkat tőle. Attól tartunk, az idegen behatoló nagyobb veszélyt jelent ránk nézve, mint ami pusztán egy brutális gyilkosságból következne.

- Feltételezem, Avalonban még soha nem követtek el gyilkosságot.

- Még soha.

Megtöröltem a homlokom, és újra a tetem felé fordultam. Sejtettem sem volt, hogyan tudnék nekivágni egy ilyen vizsgálatnak: idegen világban voltam, egy túlon túl bonyolultan működő világban. - Nem ígérhetek semmit.

Seth hunyorogva bámult. Pillantása, mint arany penge hatolt át a lelkemen.

- Kap egy kísértőt, aki kalauzolja majd Avalonban. Most kívánja megvizsgálni a tetemet, vagy később? - Ha lehet, túlesnék rajta...

- Ha végzett, a kísértője elvezeti a szállására. Gondolja végig, hogyan építi fel a nyomozását, és azt is, mennyi időre lesz szüksége. Minden lépését egyeztetnie kell velem, a kísértőjén keresztül. Kizárólag Avalon ÁLOMCIKLUSÁBAN mozoghat, és csak ott, ahol én engedélyezem. Van még kérdése, Mr. Mallstroem?

Elvigyorodtam.

- Nézze, lehet, hogy nem találok semmit. A legvalószínűbb, hogy mindössze egy megbontott kapura bukkanunk és kész. Egy védelmi szempontból sérült falszakaszra, egy régi átjáróra, egy rozsdás tartály külső falára, vagy bármi hasonlóra. Egy kapura, amelyen keresztül a Fekete Földről bármilyen szörnyeteg behatolhatott. Ha megtalálom a kaput, teljesítettnek tekinthetjük a megbízásomat?

- Úgy érti, anélkül, hogy a magát az elkövetőt kézre kerítené?

- Ahogy jött, talán már régen el is tűnt innen. De visszajöhet. Ha megtalálom a gyenge pontot, megszüntethetik a kaput, és Avalon ismét tökéletesen zárt rendszerre válhat. Mit szol hozzá?

Seth hátrafordult az árnyékban várakozó avaloniak felé, aztán tett még egy lépést előre. Ha akartam volna, akár meg is érinthetem abból a távolságból. - Értem mire gondol, Mallstroen. Van azonban egy kis gond ezzel.

- Ne kíméljen.

- A helyzet az, hogy Avalon falán, a Citadella külső kérgén nincsen semmiféle sérült felület. Nincs átjáró, és odakintről semmiféle élőlény nem hatolhatott be. Éppen ez az aggasztó. A gyilkos idebenn volt, s jelen pillanatban is Avalonban tartózkodik.

- De...

- Biztosíthatom, nem tud innen elmenekülni. Arkady utasította, hogy megtalálja. A többit bízza rám.

Kifújtam a levegőt. - Ahogy óhajtja, Seth. Nem állt szándékomban okoskodni.

- Látom, nem hisz nekem. De ez tökéletesen érthető. - Az aichel nagyokat bólogatott. - A legjobb lesz, ha a kísérője, Zeana mihamarabb a szállására vezeti. Ne sokáig piszmogjon Theo Dale tetemével, ha kérhetem. Ez itt Zeana. A kísérője Avalon falai között!

Seth intésére az árnyékból előlépett egy lány.

Ugye tudod, kiről beszélek?

Az első benyomásaim vegyesek voltak.

Törékeny - ezt gondoltam, ahogy megláttam. Arca sápadtan ragyogott. Hosszú, fehér szempillái alól álmosan rám hunyorgott. Valahogy egyáltalán nem tűnt avaloninak. Más volt. Hétköznapi. Talán a tartásából hiányzott az a megnevezhetetlen gög... nem tudom. Ahogy felemelte tekintetét, és rám nézett, arany szembogarában érzéki fény csillant. Ez is... Ez is más volt. Nem jellemzően avaloni...

- Örvendek, Zeana.

Nem tudtam, mit csináljak, kezet nyújtsak, vagy meghajoljak, de végül az utóbbi mellett döntöttem, már persze, ha azt a biccentést meghajlásnak lehet nevezni. Aztán újra szemügyre vettem, most már alaposabban. Gyönyörű...

Igen. Ez volt a következő, ami törékenysége mellett megragadott. Gyönyörű, szomorkás szépség. A legtörékenyebb, legtitokzatosabb nő, akit valaha láttam. Arca ezernyi árnyék, rejtelem, hatalmas, arany szeme tűzkő-ragyogás.

- Zeana jól ismeri Avalon legrejtettebb zugait is - folytatta Seth.

- Ismeri azokat a titkos csatornákat, melyek létezéséről csak nagyon keveseknek van tudomása.

Miközben Seth beszélt, Zeana újból lesütött szemmel állt előttem. Fehér, testhezálló ruhája és dúsan redőzött köpenye nem rejtette el arányos alakját. Nem volt szexuálisan kihívó, mégis... Biztosan érted, mire gondolok. Az egész lényéből sugárzott valami mély szomorúság, titokzatosság, és elfojtott indulat. Mintha szégyellt volna valamit.

- Magukra hagyom önöket - mondta hosszas hallgatás után Seth.

- Ha akarja, azonnal hozzáláthat a boncoláshoz.

Semmi akadály.

Seth és a mindvégig árnyékban maradó avaloniak hangtalanul elhagyták a helyiséget, és én ott maradtam Zeánával és a krómacél asztalon heverő, megcsonkított Theo Dale mérnökkel.

- Hát akkor... - A hangom hirtelen dermesztően kongott a hideg szobában. - A legjobb lesz, ha elkezdem. Szeretnél maradni, Zeana?

A lány szeme riadtan rám rebbent. - Nem akarom látni. Pillantása folyékony arany, hangja ezüst fuvallat.

Elmosolyodtam: - Semmi gond, várj meg odakint. Éppen elég, ha én... Menj csak!

Szó nélkül elindult az ajtó felé. Nem ment, inkább suhant. Amikor kilépett ő is, a fejem vakargatva fordultam Theo Dale kiterített testéhez.

- Látod, Theo. Ketten maradtunk, te meg én. A mérnök hallgatott.

Egy pillantást vetettem a kikészített avaloni eszközökre.

- Ezeket nem nagyon használják erre felé, igaz, Theo? Lássuk csak, hány éves voltál, haver?

Feleltem a tetem fejéhez kikészített, műanyag ívet.

- Hétszáznegyven földi év... Ez igen! Nem vagy mai gyerek, Theo, ismerjük el!

Theo nem tiltakozott. Az első avaloni volt, aki meghalt az utóbbi hétszáz évben. Bizonyos éjjeleken minden megrendült a sötétség mélyén. Megrendült az irdatlan mennyiségű fém, a törékeny kagylóhéj-burokba zárt életek millióival. A Citadella mindenestől megremegett, ahogy oda-künn reszketett körülötte az örök éjszaka. A puszta földek, a fekete mezők.

Idebenn a Gyomorvilág fortyogó nyomorkaptárai, a peremükre épült viskók százezrei, a sárga kipárolgásba burkolózó, csontsovány testek... Reszketett minden. Reszkettek a Köztesszint fémfalai, s messze, magasan a fejünk felett, a semmibe vesző éjszakában Avalon plazma Kapui...

Voltak éjjelek, amikor mindez, mindez együtt, egyszerre megrendült a sötétség mélyén.

Tick, tick, tick... Dadamm, daddamm, dadamm...

A konténer-barakkunk átvette a remegést, s én mozdulatlanra dermedtem. A szívem vadul kalapált a sötétben. Ilyenkor éreztem körülöttünk az egész Citadellát. Éreztem roppant méreteit, és homályosan felsejlett előttem a Citadellát körülvevő őskáosz eredendő gonoszsága.

Gyakran riadtam ezekre a váratlan, és döbbenetes erejű dörögésekre. Bird sohasem ébredt fel rá. Sarah ilyenkor soha nem aludt. Ahogy felültem az ágyban, láttam, ahogy ott ül, a fotelben, és üveges tekintettel bámul maga elé, mint Bird, amikor a testét megpróbálják birtokukba venni a holtak.

- Érezted? Mi volt ez?

Sokszor kérdeztem tőle, nagyon sokszor. Sohasem válaszolt.

Mit is mondhatott volna? Csak egy asszony volt, akit a Gyomorvilágból emeltek fel egész a Köztesszintig. Az avaloniak kevesekkel gyakorolták e kegyet: Sarah viszont kiérdemelte a figyelmüket. A szüleit kivégezték, Sarah, az én céltudatos, hideg asszonyom pedig hálából a feljelentésért letelepedhetett a Köztesszinten.

Megérdemelte.

- Talán a szörnyetegek, odakinn, a Fekete Földön! - suttogtam fojtott hangon. - Mondják, hogy ha vihar tombol, a mutáns gigászok násztáncot járnak a villámok fényében...

- Már rég nincsenek villámok - mondta erre Sarah, és egyre csak meredt a távolba, a semmibe. - Már rég nincsenek élők. Mind halottak vagyunk, Zake. Te is, én is. Bird is. Csak ez a fémhenger van. A Citadella: ez a mi koporsónk. Ha egyszer valaki leszáll ide, és fényt gyújt a kioltott nap helyébe, látni fogja, hogy ez a koporsó őrzi az utolsók tetemeit.

- Ne beszélj így!

- Miért? Hatalmas, fekete koporsó ez, nem egyéb. Koporsó a semmi közepén, a földkéregbe süllyesztve... Azt hitték

az átkozottak, jót tesznek, amikor megépítették, de tévedtek. Végső menedék helyett létrehozták a végső temetőt.

- Sarah, te is tudod, hogy egy napon odakinn elmúlik a sugárzás, és akkor a gyermekeink újra birtokba vehetik a Földet.

- A Föld halott.

- Érezted, hogy mozog, nem?

Sarah rám nézett. - Ha valami tényleg van odakint, Zake, akkor... a Föld már mindörökké az övé marad. Mi emberek itt maradunk, a Citadellában... Ez a koporsónk... Soha többet nem hagyhatjuk el.

Lehajtottam a fejem, de ekkor észrevettem, hogy Bird felébredt, és minket néz. Feje körül a lelkek valószínűtlenül kék körvonalai cikáztak.

- Nincs semmi baj - odaléptem, hogy betakarjam.

- Igaz, amit anya mondott? - kérdezte Bird.

- Nem igaz. Anya fáradt és rosszkedvű.

- Te még emlékszel az igazi napfényre, apa?

Meghökkenem, a kérdés abszurdnak tűnt. Nem értettem, Bird hogyan kérdezhetett ilyesmit. - Hisz tudod, hogy az őseink itt élnek, évszázadok óta a Citadellában. A Fekete Föld még nem alkalmas arra, hogy visszahódítsuk magunknak.

- Mikor lesz az?

- Talán majd egy szép napon... Talán a te unokáid... Vagy az ő unokáik...

Bird mosolygott. Kék mosolya volt, a fogai is kékek voltak, és a szájpadról is kék. A szeme is kék volt.

- Nem hiszem, apa. Miért akarnának ők kimenni oda? A Citadella biztonságos. Odakinn csak a sötétség és a halál vár ránk. A Citadella az otthonunk.

Sarah-ra pillantottam. "A koporsónk" - mondta a tekintete.

Ebben a pillanatban újra megrázkódott minden körülöttünk. A Gyomorvilág tartályai felől kísérteties csikordulások hallatszottak, s ekkor valami lomhán moccant a Méhtenger fenekén. Bird homlokán nyugtattam a kezem, s képzeletemben újra megelevenedtek a mutáns szörnyetegek, amint násztáncukat járják odakinn a nukleáris viharban, szemükben villámfények tükröződnek, és irdatlan karmaikat a Citadella acélfalán élesítik.

- Az az igazság Bird, hogy nem tudjuk, mi van odakint. Láttam Bird kék tekintetén, hogy erre már maga is rájött.

A hidrolift ajtaja csobogva összezárult előttünk. Fáradt voltam, megdörzsöltem a homlokom. Ahogy a fülke hirtelen meglódult, a gyomrom felkavarodott.

- Nos? - kérdezte Zeana. - Talált valamit?

Közel állt hozzám, ahogy felé fordultam, megcsapott a testéből áradó tiszta, levendulára emlékeztető illat. Tökéletes vonásaiból azonban nem olvastam ki őszinte érdeklődést, legfeljebb kötelességtudó udvariasságot. Igyekeztem nem gondolni a hajszálakra.

- Azt hiszem, igen, de még korai lenne bármiféle következtetést levonni.

- Szerintem Seth, az első archel téved. Nem gyilkosság volt.

- Hanem?

- Baleset.

- Sajnos ez kizárt, Zeana. Valami vagy valaki megtámadta Theo Dale-t. A holttest roncsolódásai ráadásul arra utalnak, hogy nem emberi lény végzett vele. Valami... valami roppant erős...

A lány alig észrevehetően bólintott. Arca hófehéren is sápadtnak tűnt, s csak most vettem észre, hogy minden ízében reszket.

- Mi baj? Rosszul vagy?



- Köszönöm. Csak... a WEO hiánya. Nagyon gyengének érzem magam. Mintha... mintha minden pillanatban helytelenül döntenék. .. Ezt maga nem értheti...

Nekidőltem a vízfalnak: az érintése hűs volt és nyugtató. Hirtelen ráébredtem, mennyire rám férne már egy kis alvás. Odakintről, a tátongó mélység felől mintha eső surrogását hallottam volna.

- Sajnálom, Zeana. Pocsék lehet, hogy kiszakítottak a rendszerből. Hidd el, végtelenül sajnálom.

Nem felelt, elfordította szomorú arcát, és bámulta az elsuhanó szinteket. Éppen egy kiterjedt erdő mellett száguldottunk felfelé, de én csak elmosódott, susogó zöld tömböt láttam a vízfalon keresztül.

- Arra gondoltam, először beszélnék Mr. Dale hozzátartozóival.

- Felesége volt. Más hozzátartozója nincs.

- Azután szeretném megnézni a gyilkosság helyszínét, s rögtön utána ellenőrizném a külső falakat.

Zeana rám nézett aranygömb szemeivel. - Felesleges. A falak tökéletesen elszigetelnek minket a külvilágtól, Mr. Mallstroem.

- Zake. Hívj csak Zake-nek. Különböztetést már hallottam Seth-től is. Mégis megvizsgálnám azokat a falakat, ha nem bánod. Mondd csak, mindvégig mellettem maradsz?

Zeana elbizonytalanodott. Láttam rajta agya kétségbeesetten várja az impulzust a WEO-tól, hogy az első intenció vajon alkalmas-e válasznak, avagy valami mást kellene mondania. De a WEO nem felelhetett immár neki. - Amennyiben szükségesnek tartja, igen. Az az utasításom, hogy kísérem el mindenhová, ahová előzetesen belépési engedélyt kap.

Tovább figyeltem az arcát.

- Velem fogsz lakni, Zeana?

- Ezt hogy érti?

- Nyilván egy pillanatra sem veszíthetsz szem elől, és azt sem hiszem, hogy magamra hagyhatsz. Ebből logikusan következik, hogy együtt fogunk lakni.

Talán elpirult, talán nem: a suhanó vízfal fényjátéka becsaphatott.

- Van férjed? Összeprésete ajkait.

- Van férjed, Zeana?

- Nincs.

- Hány éves vagy?

- Ez teljesen lényegtelen, Mr. Mallstroem.

- Csak gondoltam, jobb lenne, ha megismernénk egymást.

- Szükségtelen.

- Ahogy akarod.

Némán álltunk egymás mellett. A vízfal hirtelen kisimult, s odakinn végtelen tér tárult fel előttünk. Avalon bíbor belső napja tündökölve szórta sugarait szerteszét, távoli ültetvényeket, kiterjedt mezőket és pompás fémpalotákat világítva meg. A henger falán gigászi mozgólépcsőkön avaloniak százai, ezrei igyekeztek kijelölt céljaik felé. Mindannyian a WEO kontrollja alatt álltak, még nem tudták, mit fognak mondani a következő percben, a következő órában, de ál-mukban a WEO már mindent kijelölt a számukra.

Eszembe jutott valami, és nem tudtam megállni, hogy ne nevessek.

Odakinn, Avalon sötét zugaiban lapul egy lény, amiről a WEO az égvilágon semmit sem tud.

Betegesen örültem ennek.

- Hogy tetszik? - Gyönyörű.

Egy olyan szoba közepén álltam, amely körülbelül ötször akkora volt, mint az egész konténer-barakkunk a Köztesszinten. Szemben velem üvegfal. Sötétedett, Avalon belső napja már tompa, lángvörös fényben pulzált - a

végtelen külső teret hamvas alkonyati pára töltötte ki. Az ablakra sötétítőmező ereszkedett, s abban a percben, ahogy beléptünk, odakinn halkan eleredt az eső. Az ablaktáblák alig észrevehetően kifelé fordultak, és tudómet tiszta ózondús levegő járta át. Megszédültem. - Ez a leggyönyörűbb, amit valaha láttam, Zeana. Tényleg...

- Ha közelebb lép, láthatja a Keleti Aranypartot is - jegyezte meg a lány a hátam mögött. - És a magasban a Keanost. Hitetlenkedve egészen az üvegfalig merészkedtem. Igaza volt.

Messze, magasan hullámzó óceán töltötte ki a látómezőt: több millió qadran sós víz, mely most vörös masszaként mocorgott. Alant a belső nap sápadó gömbje szórta alkonyi, esőtől csillogó sugarait.

- Ezt a lakosztályt még soha nem használtuk. Itt még avaloni sem járt eddig...

- Megtisztelve érzem magam.

Megdörzsöltem a homlokom. A hatalmas ablaktábla innenső oldalán hosszú, hófehér pamlag nyúlt el. Ellenállhatatlan vágyat éreztem, hogy lerogyjam rá és lehunyjam szemem. Előtte azonban még kihalásztam belső zsebemből Bird és Sarah gyűrött fényképét, és a pamlag melletti asztalkára helyeztem őket. Zeana visszatért valahonnan, kezében whiskysüveget tartott, és egy poharat.

- Úgy látom, alaposan felkészültetek.

- Szeretnénk, ha otthon érezné magát - letette elém az üveget és a poharat, miközben aranyló tekintete megakadt a fényképeken. - A családja?

Elnyúltam a pamlagon, úgy, ahogy voltam, teljes öltözetben.

- Igen, a családom.

Zeana leült a puha, vastag szőnyegre az asztal túloldalán, és miközben töltött nekem, a fényképeket nézte.

- Gyönyörű kislánya van, Mr. Mallstroem. Hogy hívják?

- Bird... - Saját hangom mintha egy másik világból érkezett volna. - A neve Bird.

Zuhantam.

A fehér pamlag körbeölelt, hajam finoman borzolta a hatalmas ablaktábla alatt beáramló szél. Néhány csepp langyos eső a bőrömrre simult. Mennyország.

- Gyakran esik itt?

Nem tudom, Zeana valóban órákkal később válaszolt-e, vagy csak az én tudatomra ereszkedett egy időre puha fátyol:

- Az ültetvények miatt... - Zeana közelebb hajolt. - Valamit szeretnék átadni magának. A legtöbb személyes tárgyát el kellett vennünk, de az első archel úgy döntött, semmi akadálya, hogy a képeken kívül ezt is megtartsa.

Bágyadtan kinyújtottam felé a kezem. Arra is kevés erőt éreztem magamban, hogy kinyissam a szemem. Valahol, tudat alatt arra számítottam, hogy a Killroy-47-esemet kapom vissza, de amikor ujjaim közt megéreztem a töredezett lapokat, a szétnyírt borító érdes keménységét, a szívem hevesebben kezdett dobogni.

- A könyvem!

- Állítólag különleges a kötődése ehhez - mondta Zeana. - Elárulná, hogy mi ez?

Szédelegve belelapoztam: ujjaim közt peregtek az agyonolvasott oldalak.

- Egyetlen támaszom - motyogtam magam elé. - A feleségem nem szereti a könyveket, és... Zeana, nálunk a Köztesszinten jó, ha tíz kötet megmaradt a végítélet után. Az egyik az enyém. Anyám hagyta rám. Versek vannak benne. Sarah mindig... mindig gyűlölte, ha olvasok. Az ő szemében ennek semmi értelme... Ezért... ezért mindig a kabátzsebemben hordtam, és csak akkor vettem elő... Csak, ha magam maradtam...

Zeana fejét finoman félrehajtotta, arany szemében leplezetlen kíváncsiság csillogott, - Versek... Hogy érti azt, hogy egyedül olvasta őket?

Figyeltem az arcát.

- Ez is a munkádhoz tartozik? Hogy kifaggatsz a könyvről?

- Nem. Csak érdekel.

- Az Avalon Kapui előtti hatalmas csarnokban... nekünk örökre. .. ott kell feltartóztatnunk a legtöbb menekült... Néha napokon keresztül járom siklóval a beltenger útvesztőit. Ilyenkor... tudod, ilyenkor egyedül vagyok. Elő-előveszem ezt a könyvet. Az a címe, hogy Csillagárnyék... Ha a verseket olvasom, egy kicsit... mintha kiszabadulnék a Citadella börtönéből...

- Versek...

- Versek... Te sohasem érzed magad fogolynak? Fáradtan hátradőltem, s félhangosan magam elé motyogtam:
Messze tűnő fellegek közt Jött házamhoz, lásd, itt vagyok Mit hozott, szívembe új remény, Ha felém fordul, és rám ragyog,
Szeme sarkából a fény
 Zeana arcán furcsa kifejezés suhant át.

- Ismerem ezt a verset...

Magamhoz szorítottam a könyvet, és hallgattam az ablaktáblát verdeső eső kopogását.

-Nem, Zeana... Nem ismerheted. Ti avaloniak mindenben felettünk álltok, de ebben az egyben nem. Sajgott valamennyi porcikám. Ujjaim bizseregtek, és hirtelen megéreztem, hogy egy whiskyvel teli poharat szorongatnak. Ezt vajon mikor nyújtotta át Zeana? Vagy már tényleg álmodtam?

Puha szél. Langy eső. Minden porcikám...

A puha, hófehér selyem óvón betakart.

Kezemben a könyv...

Magamon éreztem Zeana kérdő pillantását.

Ha felém fordul, és rám ragyog, Szeme sarkából a fény
 Eső.
 Itt vagyok...
 Avalon ölén.

Ha kinyitnám a szemem, a sötétedő szobát látnám, és Zeana fáradhatatlan, aranyló tekintetét. Nincs erőm hozzá, de ha kinyitnám, tudom, halovány, vörös árnyak suhannának a falon. Eső. Avalon belső mindjárt kihuny.

Nemsokára munkához kell látnom.

A szél az arcomban...

Whisky kesernyés íze...

Eső...

Az ébredés előtti percekben álomszerű képet láttam. Egy hosszú, sötét járatban álltam. Hideg volt, és valaki ott állt mögöttem. Először azt hittem ő suttogja a fülembe:

- *Hatod előre, négyet oldalt. Behunyt szemmel is megtalálod...*

Ahogy megfordultam, valami az arcomba csapott. Egy megtermeli alak bontakozott ki a sötétből. Mielőtt utolért volna, hörgöve visszafordult, majd beleolvadt a járat árnyaiba.

- *Hatod előre, négyet oldalt. Behunyt szemmel is megtalálod...* -ismételte makacsul a hang.

- Ki vagy te? - üvöltöttem a semmibe.

- *Miért kérdezed?* - A hang a fejemben visszhangzott, s kimért nyugalma hallatán megborsódzott a hátam. - *Miért kérdezed, ha valójában nem akarod tudni?*

- Nem igaz! - suttogtam. - Igenis, tudni akarom, ki vagy! Megjelsz álmaimban, üzensz, aztán eltűnsz! Ki vagy? Válaszolj, kérlek!

- *Én vagyok ki álmokkal üzen* - mondta a hang a fejemben. - *Ne feledd, ismerlek rég!*

- De én nem ismerlek téged! Mutasd meg az arcod!

- *Nemsokára!* - felelte a hang. - *Nemsokára annak is el jő az ideje. El kell jönnöd hozzám!*

Valaki megérintette a vállamat. Sarkon perdültem: Zeana állt ott a járat sötétjében, és kérdőn végigmért.

- Nos? Mehetünk?

Idegennek éreztem magam, amikor valóban felébredtem. A hús alkonyatnak nyoma sem maradt: az ablaktábla tökéletesen zárt immár, odakinn majd teljes sötétség borult Avalonra.

- Jól érzi magát?

Ez Zeana hangja volt. Remegve felültem, és megdörzsöltem a szemem. A szobában halovány, meghatározhatatlan forrású fény de-rengett. Nem tudom miért, de egy kórház éjszakai lámpái jutottak eszembe, a haldoklókat ellenőrző, letapogató fények.

- Mit kérdeztél?

- Indulnunk kell. - A lány fölém hajolt, szigorú tekintetében együttérzés szikráját véltem felvillanni.

- Letusolhatnék?

Mutatta, hol tehetem. A fürdőszobát nem választotta el fal, pontosabban, ami elválasztotta, az hártavékony vízből állt. Zeana elfordult, és az éjszakát fürkészte, amíg lezuhanyoztam. - így más sokkal jobb!

Egymás mellett álltunk, és bámultuk az éjszakát. Odakünn minden mozdulatlanúságba dermedt: Avalon ÁLOMCIKLUSA alatt csaknem valamennyi avaloni együtt álmodta a holnapot, a WEO irányítása alatt.

- Még én sem láttam. Soha - mutatott Zeana a végtelen belső térre.

- Na és hogy tetszik?

Zeana finom metszésű szája megremegett. - Félelmetes. Avalont csak fényben ismertem. Élettel tele. Nézze meg... most... most üres és halott...

Valami átsuhant az arcán, talán csak egy emlék árnya. - Mintha ketten lennénk ébren egész Avalonban... Kirekesztettek a saját világomból.

- Ismerem ezt az érzést - biztatóan rámosolyogtam. - Nyugalom. Megtaláljuk azt a behatolót, és visszamehetsz a megszokott, WEO-ellenőrizte életedbe. Most azonban vár az éjszaka...

- Én...

- Igen?

- Én más vagyok - suttogta Zeana, mintha maga sem lenne biztos abban, hogy egyáltalán beszélhet-e erről. - Nem sok hasznomat veszi a WEO.

- Ezt hogy érted?

- Az én tudatom képtelen együttműködni a rendszerrel. Legalábbis azt hiszem - vonásai megkeményedtek. - Elnézést, nem akarom ezzel untatni. Theo Dale felesége vár minket. Fél órát kaptunk, hogy kihallgathassa.

- Annyi elég lesz.

Elindult az ajtó felé, és a tompa, szűrt fényben úgy tűnt, mintha úszna a levegőben. Az asztalra pillantottam. Bird fotója az üvegnek támaszkodva állt, de Sarah képe nem volt sehol. Sötétség. Egy burok a Citadellára tapadva. Koporsó, a koporsón belül.

Három teremtmény állt a csarnok sárga párájában.

- Nem tehettem semmit - törte meg a csendet Sem. Tudta, hogy a másik kettő magyarázatot vár, és jelen pillanatban ő ismerte csak a részleteket. - Arkady parancsa volt.

- Elment az esze... - mennydörögte Isay, a második archel. - Ezt nem engedhetjük meg! Van fogalmatok róla, milyen következményekkel jár, ha...?

- Egyelőre mindenképpen engedelmeskednünk kell. - Seth szembefordult társaival, és rájuk függesztette tekintetét. - Érzem, hogy Arkady nem bíz bennünk. Ennek most félreérthetetlen jelét adta. Nem szeretném, ha éppen most akadályozná meg a terveinket! Már csak néhány óra! Néhány óra, és feltöröm a WEO utolsó kódjait! Ha most közbeléptem volna...

- Hogy érted ezt? - Asheronnak hívták, harmadik archel volt Avalonban. A hangja remegett. - Arkady szerint talán közünk lehet annak a mérnöknek a halálához?

- Arkady éppen annyit tud, mint bárki más Avalonban. Mégsem minket kért fel az ügy felderítésére. És nem is egy avalonit, hanem egy nyomorult mélylakót.

- Rosszat sejtetek - suttogta még mindig remegő hangon Isay. - Ha Arkady nem bíz bennünk, végünk van! Talán megsejtette Seth, hogy te...

- Hallgass! Ha én elbukom, ti ketten is velem buktok!

Asheron és Isay lopva egymásra pillantottak. Eleddig mindenben

támogatták az első archelt, különösen azon terveinek megvalósításában, melyek Arkady hatalmának gyengítésére vonatkoztak. Most azonban a játszma kezdett túlon túl veszélyessé válni. Végére is Arkady kezében volt a WEO, és a WEO ellen semmit sem tehettek. Elgondolkodva figyelték a sárga párát, ami körülvette őket a titkos csarnokban.

- Ne veszítsük el a fejünket! - suttogta hosszas hallgatás után Asheron. - Arkady valamit kétségkívül eltitkol előtőlünk. Egy mélylakót Avalonba hozni túlon túl nagy kockázat... Arkady tud valamit, amit mi nem.

- Éppen ez aggaszt engem is. - Seth érezte, hogy elérkezett a pillanat, amikor elő kell rúkkolnia elképzelésével. Más körülmények közt bizonyára meg sem hallgatták volna, de jelenleg tapintható volt köztük a félelem és a bizonytalanság.

- Egyelőre nem szabad akadályoznunk a mélylakó munkáját -suttogta. - Én személyesen segítem, amennyiben módomban áll. Nem valószínű, hogy veszélyt jelenthet számunkra. Ha mégis... Javaslom, maradjunk éberek. Figyeljük az apró jeleket. Arkady csak annyit tud, hogy a behatoló Avalonban van, és bármikor újra felbukkanhat.

- Arkady sem fog ésszerű magyarázatot találni Theo Dale halálára - suttogta Asheron. - De mi van azzal a lánnyal? Vajon bölcs döntés volt bevonni ebbe az ügybe?

- Ezt is Arkady akarta így. Zeanának semmi hasznát nem vesszük. Már előkészítettük a megsemmisítését. A WEO rendszerétől értékes energiát vont el a mesterséges környezet létrehozása, és már nem remélhettük, hogy valaha is javul az állapota. Arkady azonban eddig minden alkalommal megakadályozta a megsemmisítését. Nem tudom, mit vár tőle.

- És ez a lány...

- Zeana a neve.

- Ez a Zeana tudja, hogy mi történt valójában?

- Nem. De lehet, hogy már sejti.

Asheron sápadtan közelebb hajolt a többiekhez. - Az álmai veszélyesek lehetnek. Ti szoktatok még álmodni? - Álmodni?

- Én tegnap álmot láttam. Sok száz éve már, hogy... de most megint.

- Mit láttál? - kérdezték a többiek. - A behatolót.

- Valóban? - Isay gúnyosan felhorkant. - És elárulnád nekünk, hogy mi volt az? Ki volt az? Asheron megremegett. - Ostobaság, tudom... - Mondd már! Álmodban ki volt az?

- Egy közülük... - Asheron reszkető kézzel a háta mögé mutatott.

A sárga ködön túl, a tartály belsejében, ahol soha nem lobbant fény, végtelen sorok emelkedtek az ég felé.

- Holnap beküldök ide valakit - mormolta Seth. - Át kell kutatni ezt az átkozott helyet. Én is ugyanezt az álmot láttam

tegnap.

- Nem álmodhattuk ugyanazt!

Hallgattak. Avalon első terében megkezdődött az ALOMCIKLUS.

- A mélylakó nekiindult - suttogta Seth. - Mennem kell. Rajta tartom a szemem.

A többiek ott maradtak a sötétben. Hallgattak még néhány percig, de semmi sem moccant a belső végtelenben.

Ott ült, kezét az ölébe ejtve, és egyre csak bámult maga elé. A nappali redőnyének csíkjai alól a konyha kék neonja festett szenvedő maszkot arcára.

- Sajnálom, hogy zavarnunk kell a gyászodban - mondta halkan Zeana, és megérintette az asszony vállát. - Ez az ember kérdéseket szeretne feltenni Theo halálával kapcsolatban.

Leültem egy üres székre. Az asszony arany színű szeme egyáltalán nem volt kisírva, réveteg tekintetében azonban jószívről árul el sem tükröződött.

- Maga Theo Dale felesége, igaz?

- Theo...- nyögte.- Theo meghalt.

- Ezért vagyok itt.

- Hiányzik nekem.

- Biztos vagyok benne. Megtudhatnám a nevét, asszonyom?

- Mae.

- Rendben, Mae. Arról a reggelről szeretném kérdezni.

- Nem érzem jól magam...

Zeana pillantottam, de a lány legalább oly sápadt és zavarodott volt, mint Mae Dale.

- Nézze, tudom, hogy ami történt, az szörnyű... De szeretném, ha most válaszolna a kérdéseimre.

Megrázta a fejét, aztán hirtelen, mintha megvilágosodott volna, tekintete kitisztult.

- Az első archel szerint együtt kell működnöm magával. Ahogy mondtam, nagyon rosszul érzem magam, és nem vagyok biztos benne, hogy a hasznára lehetek bármiben is. De kérdezzen csak nyugodtan.

- Tegnap reggel, amikor a férje elindult itthonról, tapasztalt-e bármi különösét a viselkedésében?

- Különösét? Mi különösét tapasztalhattam volna? Kávét főzött nekem. Ez néha előfordult korábban is. Aztán rohant dolgozni. Semmi különös nem történt. Később vártam, hogy megérkezzen. Arra gondoltam, elmehetnének este valahová szórakozni, és már a megfelelő ruhát is kikerestem, de Theo nem jött.

- Az azt megelőző napon sem tapasztalt semmi különösét a viselkedésében?

- Úgy viselkedett, mint máskor. Megvakartam a fejem.

- Hol dolgozik a férje, Mrs. Dale?

- Nem tudom.

Zeana alig észrevehetően a torkát köszörülte mögöttem.

- Hogy érti azt, hogy nem tudja?

- Nem tartozik rám. Theót az első archel osztotta be háromszázhetven évvel ezelőtt az új munkahelyére. Nem akarták, hogy erről kérdezzem. Ezért aztán sosem kérdeztem.

- Ki nem akarta?

- Bizonyára a WEO - vágott közbe Zeana. - Azt hiszem, ezzel nem kell foglalkoznia, Mr. Mallstroem.

- Hogyhogy nem kell foglalkoznom?

- Ezek olyan információk, melyek nem függenek össze közvetlenül Theo Dale halálával.

Forogni kezdett körülöttem a világ. Mit is mondott az előbb Mae? Háromszázhetven éve?

- Azt akarja mondani, asszonyom, hogy háromszázhetven éve fogalma sincs, mit csinál a férje egész nap?

- Mae halványan elmosolyodott. - Ahogy mondtam már, ez nem tartozik rám. Theo sem tudta, én mivel foglalkozom.
- Megtudhatnám, mióta házasok?
 - Hétszáz esztendeje.
 - Sohasem veszekedtek, igaz? Soha egyetlen hangos szó...
 - Persze, hogy nem. Nem vagyunk mélylakók...

Ernyedten megráztam a fejem: úgy látszik, teljesen felesleges bármiről is faggatnom. Magam sem tudtam, miért kérdeztem mégis: -Mondja, Mae, boldog volt a férje oldalán?

- Nem értem a kérdését.
- Boldog volt? Jól éltek együtt?

Meredten rám bámult. - Ostobaságot kérdez.

- Válaszolna a kérdésemre? Mae elfordította a fejét, és mereven az ablakot kezdte bámulni.
 - Nos, jól van. Indulnunk kell! - Zeana talpra rángatott. - Köszönjük a segítséget, Mae.
 - Egy pillanat! - Indokolatlan haragot éreztem, a kezem remegett, ahogy eltoltam az utamból Zeana vékony testét. - Nem te mondd meg nekem, hogy mikor van vége a kihallgatásnak. Ezt a nyomozást én vezetem!
- Zeana tekintete továbbra is szelíd, szinte mélabús maradt. - Te a Köztesszint polgára vagy. Nem hallgathatsz ki bármiről egy avalonit. Nincs jogod hozzá.

- Akkor miért engem bíztatok meg a nyomozással?
- Nem tudom. - Zeana elfordította a fejét. - Semmi értelme nem volt.

Köszönés nélkül elhagytam Mae Dale házát. Odakint megcsapta arcomat a friss szél. Avalon ÁLOMCIKLUSÁNAK közepén járhattunk: körülöttem tízezer avaloni már a holnapról álmodott.

Hallgattunk egész úton, de mire az átjáróhoz értünk, indulatom jórészt elpárolgott. Az eset mindenesetre szolgált némi tanulsággal. Legszívesebben lemondtam volna az egész megbízást, ám ezzel örökre eljátszom a lehetőséget, hogy Bird kiemelkedjen a Köztesszint mocskából. Bár a nyomozás az égvilágon semmi eredménnyel nem kecsegtetett, tovább kellett folytatnom.

A hidroliftben Zeana kifejezéstelen tekintettel bámult maga elé. Fáradtnak tűnt, s egyértelműen az értésemre adta, hogy semmi kedve kommunikálni, míg a helyszínre nem érkezünk. Látni akartam a helyet, ahol Theo Dale szétépett holttestét megtalálták. Útközben elhaladtunk egy hatalmas, hófehér épület mellett, s ekkor néhány szürke köpenyes ashrát pillantottam meg a ház árnyékában: egy ismeretlen rendeltetésű szerkezetet javítottak. Amint észrevettek minket, riadtan behúzódtak a ház mögé. Átfutott az agyamon, hogy a gyilkosság végrehajtója lehetett ashra is: végtére az avaloniak szolgálai gond nélkül eljuthatnak Avalon bármely részébe. Kérdés persze, hogy mennyire kontrollálja lépteiket a mindenható WEO. Elhatároztam, hogy amin tehetem, ellenőrzöm ezt a lehetőséget is.

Az alagútban hideg volt. Zeana vezette a siklót, de nem kapcsolta fel a reflektorokat. Vaksötétben suhantunk előre.

Néhány perces néma suhanás után hirtelen lefékezett, és rám nézett.

- Itt vagyunk.

Felkattintottam a siklóban talált zseblámpát: az úton valóban ott hevert néhány levált fémdarabka, nyilván Theo Dale járművéből, és ha jól láttam az arasznyi fénykörben, az aszfaltot vérfolt borította.

- Szóval itt történt... - megérintettem a foltot; nyirkos volt. Éreztem, hogy Zeana a tarkómat bámulja.
- Hová vezet ez az alagút?

Csend. Nem fordultam hátra.

- Zeana, segítened kell nekem. Nincs könnyű dolgom, és mindannyiunk érdeke, hogy előre jussak ezzel az átkozott üggyel. Hová vezet ez az alagút?

Kelletlenül odalépett hozzám, aztán mellém guggolt. - Sajnálom, Zake, nem válaszolhatok erre a kérdésre.



Rámosolyogtam.

- Úgy tűnik, itt senkinek nem érdeke, hogy megtaláljam Theo Dale gyilkosát.

- Nézd - Zeana előre-hátra hintázott a sarkán -, én megértelek. Áthoztak ide, ebbe a számodra ismeretlen világba, és olyan feladat megoldását várják el tőled, ami meghaladja a képességeidet. Ismerem ezt az érzést, ha hiszed, ha nem, magam is hasonló cipőben járok. Fogalmam sincs, mit keresek itt veled, fogalmam sincs, miért nekem kell kíséretetnem téged ide-oda. A lelkemre kötötték, hogy ne áruljak el semmit, amit tudok, ugyanakkor segítslek mindenben, amiben lehetséges. Mi értelme ennek? Szerintem semmi. Sajnálalak, Zake. Ha nem teljesíted Seth parancsait, a lányod és a feleséged meg fognak halni, mint ahogy azt hiszem, velem és Sray-jel is végeznek.

- Ki az a Sray? - A férjem. - Van férjed?

- Nincs. De ezt te nem értheted. Nagyon hiányzik. Lehet... - lehajtotta a fejét, és kisöpörte az arcába hulló hófehér hajfürtöket. - Lehet, hogy nem is kimondottan ő hiányzik, sokkal inkább a biztonságos környezet... A WEO nyújtotta kényelem... Rosszul érzem magam. Zavarodott vagyok és félek... Mégsem tehetek mást, itt vagyok, és minden tőlem telhetőt megteszek, hogy kideríthess valamit erről... erről a borzalomról. Én is utasításra cselekszem, éppúgy, mint te. Ne nehezítsd a dolgom, kérlek. - Zeana, te nehezítetted az én dolgomat.

- Tudom, hogy így gondolsz, de értsd meg, nem felelhetek bizonyos kérdésekre.

- Zeana, hová vezet ez az alagút? - Nem mondhatom meg - felelte türelmesen. - Ez az alagút Theo Dale munkahelyére vezet - mutattam a járat messzeségbe vesző vége felé. - Oda tartott akkor, reggel. Mi az? Egy csarnok? Egy szoba?

- Theo Dale munkájának és munkahelyének semmi köze a halálához - mondta Zeana. - Miből gondolsz, hogy nincs?

Sóhajtott, és ahogy rám nézett, aranyló pillantása mély együttérzést tükrözött. - Mindent megnéztél, Zake? Attól tartok, indulnunk kell.

- Tudom, hogy nem a te hibád, Zeana.

Fáradtan meredtem magam elé. Az úton ott sötétlett a vérfolt. Arra gondoltam, hogy nincsenek megfelelő műszereim, amivel megvizsgálhatnám az összetételét. Különben sem engednék: a vérminta alapján bepillantást nyerhetnék az avaloniak titkos genetikai programjába. Kifújtam a levegőt. Körbepillantottam a vaksötét alagútban, s míg Zeana a hátam mögött ácsorgott, áttapogattam az utat kétméteres sugarú körben.

Semmi...

- Mit keresel? - kérdezte unottan Zeana.

- Ha tudnám, nem keresném.

- Végig akarod tapogatni az egész járatot?

- Arra nem lesz időnk.

A lány kérdően nézett rám. Mintha csak azt mondta volna aranyló tekintete: ugye, megmondtam? Teljesen felesleges volt idejönnünk!

Feltápáskodtam, s abban a pillanatban valami megmoccan emlékeim mélyén.

- *Hatot előre, négyet oldalt. Behunyt szemmel is megtalálod...* - visszhangzott a hang a fejemben, akárcsak, nemrég, álomban.

Az ember a Toronyban... - Ki vagy te? - kérdeztem remegve.

- *Miért kérdezed?* - A hang a fejemben visszhangzott, s kimért nyugalma hallatán megborsódzott a hátam. - *Miért kérdezed, ha valójában nem akarod tudni?*

- Nem igaz! Igenis, tudni akarom, ki vagy? Válaszolj, kérlek!

- *Én vagyok ki álmokkal üzen* - mondta a hang a fejemben. - *Ne feledd, ismerlek rég!*

- De én nem ismerlek téged! Ki vagy? Mutasd meg az arcod!
- *Nemsokára!* - felelte a hang. - *Nemsokára annak is eljő az ideje. El kell jönnöd hozzám!*

Összerezzenem. Egy kéz érintette meg a vállam.

- Mehetünk? - Zeana állt mögöttem. - Vagy beszélsz még magadban egy darabig?
- Hatot előre, négyet oldalt!
- Hogyan?

Elkezdtem kimérni a lépéseket. Bizonyos voltam benne, hogy a kiindulási pont éppen az, ahol álltam.

- Hatot előre, négyet oldalt...

Vaktában tapogatóztam a sötétben.

- Oldalt... De milyen irányba? - Ösztönösen is jobbra indultam, de Zeana elkapta a karomat. - Arra nem ajánlom! Az út mentén szakadék tátong a sötétben!

- Kösz... - Lemértem a négy lépést a másik irányba, és térdre rogyva keresni kezdtem a földön. Ott volt.

- Mi az? - Zeana izgatottan mellém térdelt.

Néhány morzsányi, összetapadt talaj volt. Ha jól láttam a zseblámpa fénykörében, zöld földrögök. Kérdőn Zeanára pillantottam: a választ neki kellett ismernie, nem nekem.

- Zöld rög... - suttogta elgondolkodva. - A Keanos-planktonok ültetvényének hasonló a talaja.

- Van ilyen ültetvény a közelben?

- Egyetlen ilyen ültetvény van Avalonban, odalent, az alsó szinten, amit Lélekgátnak neveznek. Az egész egyetlen, végtelennek tűnő, lapos mező. Közel Avalon Kapuihoz...

- Ültetvény?

- Labirintus az egész, szervizaknákkal és Kapukhoz vezető ellenőrző csatornákkal. Nem szeretem azt a helyet, tulajdonképpen nincs állandó személyzete sem.

- Hogyan kerülhetett ide ez a néhány zöld rög? Mit mondtál, mi a neve annak a helynek?

- Lélekgát.

- Lélekgát. Hogyan kerülhetett onnan ide ez a néhány rög?

- Sejtelnem sincs.

Rámosolyogtam. - Azt hiszem, jó dolog álmodni. Felőlem mehetünk.

- Az ott mi?

A hidrolift előtt álltunk, és ahogy félfordulatot tettem az ajtó felé, felfigyeltem valamire, ami nagyon ismerősnek tűnt. A henger végtelen palástján, a Keanos hullámzó tömbje alatt egy magányos torony nyúlt az égbe. Távol minden más épülettől, karcsú ujjként mutatott a belső tenger hullámai felé. A csupa acél és csupa üveg térben a króm csillogását megtörve az a torony mintha kőből épült volna, s bár talapzatát nem láthattam a sűrűsödő párából, úgy tűnt, mintha a semmi közepén lebegne.

Szívem a torkomban dobogott. - Miféle torony az? Zeana futó pillantást vetett oldalra. - Nem érdekes...

- Ó, dehogynem! Emlékeztet valamire... Láttam már ezt a tornyot. Ez a Torony, ahol a magányos ember lakik...

Párafelhő suhant el a karcsú henger előtt.

- Ki az? Ki lakik benne?

- Valaki. - Zeana beszállt a hidroliftbe. - Igyekeznünk kell, Zake.

- Megnézhetném közelebbről?

Zeana fájdalmasan végigmért. Aztán valami olyasmit tett, amire egészen egyszerűen nem voltam felkészülve. Hozzám simult, és gyengéden megcirógatta az arcom.

- Még sohasem találkoztam olyan emberrel, mint amilyen te vagy, Zake Mallstroem.

Visszahátrált a liftbe.

- Miért, Sray milyen?
- Sray kötelességtudó. Nyugodt. Engedelmes. Valószínűleg azért, mert nem létezik.
- Hát akkor ennyit a Toronyról... - suttogtam, miközben beleszédültem a lift eszelős zuhanásába.

Zeana elfordította a fejét.

- Látom!

De ahhoz, hogy tisztán lássa, le kellett hunynia a szemét. Úszott a levegőben. Lebegett, suhant, szélsebesen, előre a végtelen belső térben. Könnyűnek érezte magát. Szédült. Arcán vörös és kék fényfoltok táncoltak.

- Látom!

Messze, a homályló térségen túl, a hengeres fal egy távoli, magas pontján parányi üvegfelületen csillant a belső nap fénye. Szeme sarkában csillant a fény. A szíve megremegett, és ő tudta, hogy ott van, az üvegfoltnak mögött. Egy homályos alak körvonalát látta, s azt tisztán érzékelte, hogy az az ember nincs egyedül.

- Arra! - suttogta, és az élőholt, aki mellette szorongott a sötét kis térben, máris cselekedett. Teljes sebességgel száguldottak a henger egy távoli pontja felé.

Bird zihálva felébredt. Megint képek. Megint...

A Köztesszint sikátoraira csend ereszkedett. Ahogy Sarah Mallstroem óvatosan kilesett az ablakfüggöny résén, látta, hogy az ónos levegőben ashra járőrhajók siklanak, fénycsóváik izgatottan pásztázzák az utcákat és a konténer-barakkok tetőit.

- Keresnek valakit? - kérdezte valaki a háta mögött.

Sarah lehunyta a szemét, s úgy érezte, nincs ereje megfordulni. A hang nem Bird hangja volt: sokkal mélyebb, idegen hang.

- Bird?

- Nyugodjon meg, itt van... - A sötétből a Hírhozó lépett elő, szürke ashra köpenyének suhogása megnyugtatta az asszonyt. - Itt van, és él.

- De nincs egyedül, igaz?

- Folyamatosan harcolnia kell a testéért - bólintott Hírhozó. - Már nem bírja sokáig. Nagyon sajnálom.

Sarah nem felelt, remegő kézzel felemelte az ablakpárkányra tett poharat.

- Jobb lenne, ha nem inna többet - mondta az ashra.

- Azt csinállok, amit akarok! Legjobban tenné, ha magunkra hagyna minket!

- Nem tehetem. Meg kell védenem magukat!

- Ugyan kitől?

- Ezt nem kellene tudnia, asszonyom... Éppen elég lehet, hogy a férjéért aggódik...

Hát persze! Sarah nagyot kortyolt az italból: érezte, hogy torkát felperzseli az alkohol. Remegése egyszeriben megszűnt. Szüksége volt az italra, nagyobb szüksége, mint valaha. Az alkohol azon dolgok közé tartozott, amit odalent nem szerezhetett volna meg. Sarah nem akart visszakerülni a Gyomorvilágba. Amikor hozzámert Zake Mallstroemhöz, semmi más nem motiválta, mint azok a kiváltságok, amiket az oldalán élvezhetett. A férje egy volt a Citadella Őrzői közül...

Zake...

Zake...

Halkan felnevetetett.

- Hogy aggódom-e Zake miatt? - megfordult, és végigmérte az ashrát. - Tudja, mit? Felőlem akár fel is fordulhat!

Hírhozó elképedt. - Hogy mondhat ilyet? A férjéről van szó.

- Valaki jön!

Mindketten az ágy felé kapták a fejüket. Bird, illetve a test, ami ideiglenesen kitüremkedett Bird testéből, felült a hányadékszagú lepedők közt, és lángoló tekintettel az ajtó felé fordult. - Itt van!

Hírhozó légiesen könnyed mozdulattal suhant a bejárathoz. Nem láthatta, hogy Sarah reszketve egészen a sarokig húzódik, s összegörmtyedve onnan pislog kifelé.

Az ashra gondolkodás nélkül ajtót nyitott. A zuhogó esőben megtermett férfi állt, átázott ballonban. Arca is legalább annyira gyűrött volt, mint a kabátja. Barátságtalanul végigmérte az ashrát, s mintha meglepetés tükröződött volna tekintetében.

- Maga vigyáz rájuk? - kérdezte.

- A nevem Hírhozó.

- Én Gap százados vagyok, Mr. Mallstroem főnöke a biztonsági szolgálattól. Megengedi, hogy bemenjek?

Hírhozó a pillanat tört része alatt azonosította a jövevényt.

- Maga valóban Gap százados. Jöjjön be.

A tiszt tétován megállt a szoba közepén, kabátjáról tócsába gyűlt az esővíz. Futó pillantást vetett az ágyban ülő teremtményre, melynek arcán bizarr vigyor ült, aztán Sarah felé indult.

- Jól van, Mrs. Mallstroem?

- Azt hiszem, semmi bajom - felelte mogorván Sarah.

- Azért jöttem, mert híreket kaptam Zake felől. Szeretnék beszélni magával, Sarah.

Az asszony kényszeredetten feltápáskodott a sarokból, és kezében a pohárral egyensúlyozva elindult a főzőfülke felé.

- Megkérhetem rá, hogy vigyázzon Birdre? - homályos tekintet tel az ashrához fordult, de választ nem várva már ment is tovább. - Remélem, kinyírták azt a szemétládát!

Gap százados a csuromvizes kalapját gyűrögetve bebújt az asszony mögé a főzőfülkébe, és diszkrétén behúzta maga után a hártya-ajtót. Pillantása még találkozott Hírhozó kifejezéstelen tekintetével. Sarah valamit dúdolt magában, miközben újratöltötte a poharát.

- Kérsz?

- Erre nincs most időnk. - Gap kivette kezéből a poharat, és letette a polcra. Sarah már éppen tiltakozott volna, de csak arra telt erejéből, hogy gyengéden megérintse Gap borostás arcát.

- Velem kell jönnöd! - zihálta Gap, miközben szenvedélyesen az asszony nyakába csókolt. - Most! Nem várhatunk egy percet sem tovább!

- Nocsak! - Sarah megmarkolta a tiszt vállát. - Hirtelen milyen elszánt lettél! Most, hogy talán Avalonba mehetek Birddel.

- Ostobaság! - Gap százados suttogott, nehogy odakint az ashra, vagy a haldokló meghallhasson valamit. - Zake nagy bajban van. Valószínűleg végeznek vele.

- Nem lep meg. És mi? Velünk mi lesz, Gap?

- Internálni fognak.

- Micsoda? - Sarah mintha kijózanodott volna. - Hogy érted ezt?

- Nincs erre idő! Velem kell jönnöd! Megkaptam az áthelyezési parancsomat, és megszereztem az engedélyt az avaloniaktól, hogy magammal vihessek egy asszonyt.

- Bárkit?

- Csak idő kérdése, hogy Zake-et halottnak nyilvánítsák! Érted? Velem jöhetsz Avalon Kapuihoz!

- Egy Kapuhoz? - Sarah hangja elcsuklott. Most már egyáltalán nem látszott részegnek. - El innen?

- Nem kell többé bujkálnunk. Mi leszünk, csak mi ketten. És persze Bird - tette hozzá idegesen Gap.

- Bird nem kell. Itt marad.
- Nincs akadálya, hogy velünk jöjjön, Sarah. Elég fizetésem lesz ahhoz, hogy meggyógyítsuk!
- Nem! - Az asszony tekintete szürkén fénylett a fülke neonpárájában. - Nem kell semmi, ami Zake-re emlékeztet.

A százados meglepetten fürkészte Sarah arcát.

- Ahogy gondolod - mondta aztán. - Csak annyit tudok, hogy szükségem van rád. Elég volt a hazugságokból, csak mi ketten leszünk. .. Olyan életet biztosítok neked, amiről nem is álmodtál!

Sarah a férjéhez hajolt, és úgy szorította magához, mint még soha az ellopott percekben, amikor Gap járőrözni küldte Zake-et. Ó, azok a bűnös percek! A zihálások, a test gyönyöre, a verejtékcseppek...

A férfiak lépcsőfokok - gondolta Sarah, miközben Gap vállára borult. Most is érezte lüktető életerejét, és a szenvedélyes ragaszkodást, ami erre a döntésre sarkallta. - Lépcsőfokok, melyek a mélyből vezetnek felfelé, a fénybe.

Csak végig kell haladnom rajtuk. Mind elhiszi, hogy ő a végállomás. Mind.

- Nem viszek innen magammal semmit - sutogta, és megcirógatta Gap ágyékát. - Nagyon sok örömet szerzek neked! Meglátod! Boldoggá teszek! Soha nem bánod meg, hogy így döntöttél.

- Sarah...

- Igen?

- Biztos, hogy Bird itt marad?

- Biztos. Mindjárt jövök.

Gap még sohasem érezte ilyen elégedettnek magát. Hosszú ideje csend volt. A konténer-barakkban csak ketten maradtak: Hírhozó kifejezéstelen tekintettel bámulta az ablakot, nézte a távolban elsuhanó járőrhajókat, az idegesen pásztázó fényeket, melyek kusza foltokat festettek a Köztesszint barakk-negyedeire, és persze nézte az eső csíkjait az üvegen.

Mögötte verejtékező halántékkal a kislány ült az ágyon. Bird halkan zihált, minden erejére szükség volt ahhoz, hogy visszaszerezze magának testét a tülekedő, otromba igyekezettel visszatérni szándékozó lelkektől. Most még győzedelmeskedett, de ereje rohamosan fogyott.

- Elmentek? - kérdezte halkan. Hírhozó meglepetten hátrafordult, aztán látva Bird tekintetét, elmosolyodott.

- Már régen. De ne aggódj, én itt vagyok. Vigyázok rád. Bird bólintott. Hallgatta az eső kopogását a barakk tetején.

- Anya nem jön vissza - mondta aztán fakó hangon.

Az ashra az ágyhoz lépett, és megigazította a takaróját. - Azt hiszem, jobb is, hogy elment. Anyád nem tudott volna vigyázni rád. Ő már máshová tartozik, ellenben én veled maradok, és megvédelek mindentől.

Bird - minden erejét összeszedve - kiemelte sovány, márványfehérségű lábát a takaró alól, és tapogatózva megpróbált felkelni.

- Pihenned kellene - jegyezte meg Hírhozó. - Mindjárt jön az újabb roham. Minden erődre szükség lesz, kicsi Bird.

- Nem tudsz megvédeni. Apa lát egyedül a sötétben... Szükség van rá... Csak ő...

- Hová akarsz menni?

- Sajnálom. Te meg fogsz halni, Hírhozó. Már közeledik, aki megöl téged. Itt nem vagyok biztonságban többé...

- Jobb lenne, ha visszafeküdnél, kicsi Bird. Félrebeszélsz. Mióta az eszemet tudom, mindig elláttam a feladatomat, bármi volt is az. Az avaloniak azért választottak engem: tudják, hogy nyugodtak lehetnek, mert Hírhozó a helyén van. Szolgáló vagyok, szolgálók.

Hírhozó hirtelen felkapta a fejét.

- Mi volt ez? Te is hallottad, kicsi Bird?

- Ó, igen. Hallottam, Hírhozó. Jönnek, már itt vannak, nem messze.

Odakintről léptek közeledtek, a tócsák bugyborékolva kavargtak a ház előtt. Egy járőrsikló vörös reflektorfénye villámgyorsan elsuhant az ashra arca előtt. Szeme ijedten csillogott a félhomályban.

Aztán elkezdődött az utolsó perc, ami még hátra maradt az életéből.

Bird kinyitotta a szemét.

Hírhozó kifejezéstelen tekintettel bámulta az ablakot, nézte a távolban elsuhanó járőrhajókat, az idegesen pásztázó fényeket, melyek kusza foltokat festettek a Köztesszint barakk-negyedeire, és persze nézte az eső csíkjait az üvegen. Bird halkan zihált, minden erejére szükség volt ahhoz, hogy visszaszerezze magának testét a tülekedő, otromba igyekezettel visszatérni szándékozó lelkektől.

- Köszönöm - suttogta maga elé. - Köszönöm, hogy megmutattátok.

A Toronyról álmodtam.

Tudtam, hogy álmodom, s azt is tudtam, hogy a valóságban ez a Torony ott magasodik Avalon belső úrjében. Láttam már. De valahogy, álmomban minden más volt.

A Keanos haragosan hullámozott, de nem a fejünk felett, hanem elnyúlva, összesimulva a végtelen, kék égbolttal. A parti fövényen aranyló szőnyegként csillogtak a dűnék kvarchalmai, forró csizmát öntve mezítelen lábam köré. Hátrafordultam: lábnymaim néhány lépést mélyedtek a homokba, aztán megszakadtak. Mintha a semmiből jöttem volna.

De nem az számított, honnan jöttem, hisz nem messze tőlem ott magasodott a Torony.

Csak álltam ott, magányosan, túrtem, hogy a forró homok lassan húzzon lefelé, s hallgattam a tenger morajlását. A moraj erősödött, és hirtelen megrázkódott talpam alatt a föld: a dűnék örvényleni, kavarni kezdtek körülöttem, a tenger színén pedig ideges fodrok gyűrűztek szerteszét. Önkéntelenül is arra gondoltam: valami odakintről nekirontott a Citadella falának.

(Sarah, ugye te is érezted a morajlást a gyomrodban?)

Aztán eszembe jutott, hogy nem is a Citadellában vagyok, íme, előttem a nyílt óceán, örök kék égbolt, és meleg, időtlen napsütés. Mégis remeg a föld. A kék hullámok egyszeriben felkorbácsolódtak.

A Torony felé fordultam.

A magasban kinyílt egy ajtó, és a Torony egyetlen lakója előcsoszogott rejtekéből, ki a mindenség fölé nyúló, csipkézett korlátú teraszra. A szívem a torkomban dobogott.

Ekkorra azonban körülöttem már nem a tenger hullámozott. Avalon közepén lépdelttem, vékony kópallón egyensúlyozva. Fejem felett a magasban Keanos ónszürke tömbje korbácsolódott a rengések hatására.

Aztán...

Lassan ömleni kezdett alá az irdatlan mennyiségű víz, mintha a megszűnő gravitáció miatt aláomlott volna az egész, végtelen tömb.

Ott állt a Torony, a semmi közepén, amikor a hullámok alázúdultak, hogy elsöpörjék útjukból. Az utolsó, amit láttam, egy emberalak volt. Talán öregember lehetett, de a teste egy torz kisgyermeké volt. Lassan botorkált a Torony csipkézett korlátja felé, és ahogy felemelte a fejét, a millió és millió qadran víztömeg egyszeriben mozdulatlaná dermedt a levegőben. Körülöttem mindenütt vízcsepp-láncok csillogtak.

A pallón állva figyeltem, hogy mi fog történni.

Az öreg megfordult, és egyenesen rám szegezte tekintetét.

- Ez... lehetetlen - suttogtam, inkább csak magamnak. - Te vagy hát a Torony magányos lakója?

Az öreg elmosolyodott.

Felébredtem, és megtöröltem gyöngyöző homlokomat. Zeana a másik pamlagon aludt, keblei fel, alá hullámoztak. Hosszú szempillái alig rebbentek, ahogy szemgolyói ijedten moccantak ide-oda szemhéjuk oltalmában, a belső világ

kifürkészhetetlen eseményeit lesve.

Feltápaszkodtam, szomjas voltam. Az asztalon ott állt a whiskys üveg, a leeresztett redőny közül narancsszín csíkok festették meg a poharamat. Miközben ittam, visszapillantottam Zeanára. Most? Nem lesz még egy ilyen alakom. Ez biztos...

Halkan tettem le az üveget, nehogy a lány felébredjen. Kevés időm maradt, ha még vissza is akartam érní, mielőtt odakünn megkezdődik az újabb NAPCIKLUS. Alig másfél órát sikerült aludnom. Elég lesz.

Kilépve a szobából, egyenesen a hidrolifthez mentem, és levitettem magam a legalsó szintre. Amikor lágy csobogással szétnyílt előttem a vízfal, rám tört a félelem. Kezem ösztönösen a zsebem felé tévedt. Hát persze! Nincs nálam a Killroy-47... Egyáltalán nincs fegyverem! A zsebemben csupán a könyv lapult, a Csillagárnyék, meggyötört töredezett lapjai salátaaként lógtak a kötés alól.

Versek.

A sötétség ellen kevésnek tűnt...

Odakünn, a folyosón semmi sem moccant.

Egy szervizcsatornában lehettem, közel a Köztes-szinthez vezető csarnokokhoz. A levegőt pállott beltenger-bűz töltötte be: a csatornák és a Keanos-planktonok rothadó szaga. Ezt a zónát védjük odalentről... Még sohasem láthattam innen, erről az oldalról.

Hogy is mondta Zeana?

Lélekgát...

Találó név.

Arra gondoltam, hogy nem lesz egyszerű tájékozódni, ha tartani akarom az irányt. Engem nem a Köztesszint érdekelt, hanem a külső burok. Bárki bármit is mond, bizonyos voltam benne, hogy valami nem stimmel a Citadella falával. Kell lennie egy bejáratnak, ahol a behatoló észrevétlenül átsiklott, és ahol - ha akar -, vissza is juthat a Fekete Földre. Néhány perc után találtam egy navigációs oszlopot. A határ túloldalán éppen ilyen navigációs oszlop mutatja a csarnokok egymáshoz viszonyított elhelyezkedését és a szerelőknak kapcsolódását az Őrzők járőralagútjaihoz. A Citadella építői, az avaloniak meglehetősen bonyolult, de logikus elvek talaján építették fel e végső menedéket. Vajon mennyi ideig tarthatott az építkezés? Néhány hónapig? Vagy évekig? Odakünn dúlt már a nukleáris vihar, vagy még csak a baljós előjelek szaporodtak?

A navigációs oszlop egyértelműen útba igazított: közel jártam a külső burkolathoz.

Lélekgát...

A félhomályban észre sem vettem, mikor változott meg a talaj összetétele a lábam alatt. A szilárd acél azonban eltűnt, s porhanyós föld váltotta fel. Letérdeltem, és úgy tűnt, a talaj zöld. Lélekgát. Jó helyen járok.

Egy roppant kiterjedésű, belső csarnokban álltam, de a csarnok igen alacsony volt. Meg kellett görnyednem, hogy a fejem ne érintse a nyálkás felső falat. Lassan botorkáltam előre, ujjaim közt eleven növények mocoogtak.

Kirázott a hideg.

Mi a fenét keresek itt? A Theo Dale halálának színteréül szolgáló alagútba talán természetes módon került a zöld rög. Bárhogy is, innen került oda.

A kezem beleakadt valamibe. Az egyik növény lélegző, kocsonyás testén volt. Felemeltem, és olyan közel tartottam az arcomhoz, amennyire tudtam.

Nem, ez nem a plankton része volt...

Sokkal inkább, mintha bőrfoszlány lett volna. Megszagoltam: dögletes bűzt árasztott. Emberbőr?

Nem volt elegendő fény ahhoz, hogy jobban szétnézhessenek, ráadásul az időm is fogyott. Úgy határoztam, még valamit leellenőrzök, mielőtt visszaindulnék Zeanához.

Kibotorkáltam a planktonmezőből, s nem sokkal később ott álltam egy olyan járatszakaszon, ahol meggyőződésem szerint avaloni évszázadok óta meg sem fordult. Igen. Tudtam, hogy jó helyen járok.

Már csaknem elértem, amikor egy ajtó megállásra kényszerített.

Elég masszívnak tűnt ahhoz, hogy tudjam: nem leszek képes áthatolni rajta. Sejthettem volna! Ott álltam a sötét járatban, közel a megoldáshoz, de utamat állta egy fémlap. Tehetetlennek és becsapottnak éreztem magam. Aztán az ajtó minden előzetes figyelmeztetés nélkül félrecsusszant.

A szívem hevesen kalapált.

Mi volt ez? Késleltetett érzékelő?

Ugyan!

A padlóban és a falakon nyoma sem volt szenzoroknak. Hát akkor? Valaki figyel engem, és úgy döntött, megérdelem, hogy megtudjam a titkot?

Mindegy... Csak az érdekelt, hogy mit találok az ajtón túl. Ott lesz-e az a valami a járat falán?

Ott volt.

Az acélfalat nemrégiben felsértette valami. A behatoló megkísérelte visszahajlítani a fémlapot a helyére, de így is jól látszott a felszakított illesztés helye. Nem volt zseblámpám, de annyi fényt azért adtak a folyosó sápatag neonjai, hogy kivehessem a sérülés valódi méretét.

Igen...

Itt bejött valaki...

Közelebb hajoltam a sérült szakaszhoz, s csak ekkor ötlött az eszembe: mi van, ha itt nagyobb a sugárzás? Mi van, ha máris akkora dózis ért, amit nem élek túl?

Odakinn, a Fekete Földön még gyilkos nukleáris viharok söpörnek végig a kopár felszínen, s ki tudja, miféle istentelen mutánsok kóborolnak a Citadella körül...

Vállat vontam.

Végére is mindegy: ha nagyobb dózis ért, akkor úgyis végem van.

Csupasz kézzel próbáltam félrehajtani a fémlemezt. Nem sikerült. Körbepillantottam a folyosón, hátha hever ott a padlón valami, amivel felfeszíthetem. Magával ragadott a vágy, hogy megláthassam, mi van odakint. Látni akartam, hogyan fest a Fekete Föld, csaknem ezer évvel a végítélet után! Sötét még az égbolt? Milyenek a nukleáris viharok, hogyan sűrűsödnek a kopár felszín felett a viharkorbácsok? Meddig lehet ellátni a Citadella magasából? Látni-e valamerre az ős városok romjait? A tengerek kiszáradt medrét?

Hirtelen megdermedtem.

Úgy éreztem, valaki mégiscsak figyel engem.

Lassan megfordultam.

A folyosón, nem messze tőlem állt egy ember.

Egy árny.

- Mit keresel itt?

Nagyot nyeltem. A sötétből Zeana arany szeme parázslott rám. -Azt hittem, megértetted, hogy mit tehetsz, és mit nem!

- Ide kellett jönnöm! Nézd! Itt valami megsértette a külső burkolatot! A behatoló itt jött be a Fekete Földről!

Zeana közelebb lépett, s ahogy elélem ért, megpillantottam szomorú arcát is.

- Tévedsz, Zake. Itt nem jött be semmi és senki...

- De igen. Itt a burkolat sérülése...!

- Zake! Nem jött be semmi!

- A fenébe, Zeana, miért nem hiszel a saját szemednek?
- Sajnálom! - A lány gyengéden megérintette kezemet. - Ez egy olyan titok, amit csak mi, avaloniak ismerünk.
- Miről beszélsz?
- Ha felhajtánád azt a fémlemezt - mutatott a falra Zeana -, akkor egy vékony vízréteget találnál ott. A réteg ellenáll a legnagyobb hidegnek is.
- Nem értem. Minek még egy védőréteg?
- Azért, Zake, mert odakinn nem a Fekete Föld van!
- Hanem micsoda?

Megfogta a kezem, és vezetni kezdett. Sötét folyosókon és kihalt termeken vágunk keresztül, míg egy aprócska üvegablakhoz nem értünk.

- Nézz ki!

Engedelmeskedtem. Homlokom az üveghez nyomtam, és csak bámultam a szemem elé táruló látványt. Úgy éreztem, a szívem megszűnik dobogni: abban a pillanatban magányosabbnak és jelentéktelenebbnek éreztem magam, mint valaha. Odakünn a csillagok mezeje szikrázott az űr boltozatán. A távolban sűrűn telepötytyözött csillagrendszerek foltja nyújtózott a messzeségbe.

Hideg...

Sötét...

Végtelen.

Zeana felé fordultam.

- Mit akar ez jelenteni?

- Sajnálom. A Citadella nem egy épület. Nem a Fekete Földön áll a talajba fúródva, ahogy a Köztesszinten és a Gyomorvilágban élő milliók hiszik évszázadok óta. Lehet, hogy valaha ott állt, de még a végétélet előtt. Arkady, aki megépítette nekünk, még időben útnak indította a végtelen felé. Ez egy űrhajó, Zake. Egy gigantikus, részekre tagolt űrhajó, amelynek mind az utasai vagyunk: avaloniak, köztes szintiek és gyomorvilágbeliek egyaránt.

Csak bámultam rá, mint egy durcás, megsértett kisgyermek, aki ráébred a felnőttek álságos hazugságaira.

- Hol van a Föld, Zeana? Hol a Föld?
- Messze, végtelen messze már. Soha többé nem térhetünk oda vissza, Zake. A nukleáris viharok örökre tönkretették a felszínt.
- Hová tart ez a hajó?
- Azt én sem tudom. Azt csak Arkady tudja. Esetleg az archelek...
- Miért nem mondjátok el az igazságot? Miért hazudtok nekünk?
- Mert Arkady így akarja.
- Ő irányítja a Citadellát?
- Igen. Ő, az általa létrehozott WEO és az archelek.

A padlóra roskadtam az üvegablak alá. Szinte hallottam a Citadella vékony héján túl az űr morajját.

Magára hagyva, oly védtelen

Lépkedünk a csend ösvényein,

- Lépkedünk...
- Hogyan?

- Csak egy vers. Csak egy vers, Zeana.
- Tudom, hogy nehéz elfogadni a valóságot, de ez a helyzet. Most már el kell vetned az elméletedet a külső behatolóról. Az a falszakasz régóta hibás, tudunk róla. De nem hatolhatott be rajta senki. Most már azt is érted, hogy miért...

- Menjünk vissza a szobánkba - suttogtam magam elé. - Át kell gondolnom ezt az egészet.
- Természetesen. - Zeana felém nyújtotta a kezét, és talpra segített. - Lesz rá időd, azt hiszem.

Kérdőn ráemltem tekintetemet.

- Most már tudod, hogy mi az igazság. Ez azt jelenti, Zake, hogy soha többé nem hagyhatod el élve Avalont. Nem térhatsz haza. Megtalálod a gyilkost, vagy meghalsz.

Nem engedtem el még a kezét. - Nincs más lehetőség, ugye?

- Soha nem is volt.

- Zeana, mi van a többi titokkal?

A lány lesütötte a szemét. - Sokat én magam sem ismerek.

- Mi lesz, ha túlságosan sokat tudok meg az archelek titkaiból? Minél jobban előrehaladok a nyomozással, azzal nagyobb lesz az esélye, hogy végeznek velem.

- Így van. Ugyanakkor még így is jobb a helyzeted, mint az enyém, Zake.

- Te avaloni vagy.

Elindultunk vissza, a hidrolift felé.

- Amint befejezed a munkád, engem mindenképpen likvidálnak.

- Tessék?

- Végeznek velem. Ha történetesen ma fejeznéd be a nyomozást, kor még ma. Semmiképpen nem maradhatok életben. Hirtelen nagyon fenyegetővé kezdett válni a folyosón minket körülölelő csend. Hideg volt.

- De... miért? Miért kell meghalnod?

- Nemrég még azt hittem, nincs semmi baj velem. De... néhány nappal ezelőtt legalább akkora meglepetés ért, mint az előbb téged. Te megtudtad, hogy a Citadella nem az, aminek látszik. Én pedig megtudtam, hogy az életem nem az, aminek látszik. Egészen addig azt hittem... úgy tudtam, hogy boldog életet élek Sray, a férjem oldalán. Megvolt a munkám is. De becsaptak. Nincs férjem. Nincs otthonom, és munkám sincs. Én más vagyok, mint a többi avaloni. Az egész eddigi életemet csak a WEO futtatta számomra, a különbség köztem és az összes többi avaloni közt csak annyi, hogy őket az ÁLOMCIKLUSBAN készíti fel a WEO, a NAPCIKLUSBAN viszont a valóságban leélhetik a meghatározott eseménysort. Élnek. Nincs önálló akaratuk, nincsenek konfliktusaik, de legalább élnek. Valódi levegőt szippantanak be, beszélgetnek egymással, ha a WEO jónak látja, vitatkoznak, szeretkeznek egymással. Én azonban a NAPCIKLUSBAN álmodom. Valahogy fordítva működöm. Nem tudok együtt élni a többiekkel, nem tudok együttműködni a WEO-val, a nagy, közös rendszerrel, ezért számomra létrehoztak egy mesterséges világot, férjjel, lakással, munkatársak sokaságával. Minden ébrenlétem csak álom volt, mesterséges álom, amit a WEO modellezett számomra. Selejtes vagyok, Zake, és ahogy befejezed a munkát, végeznek velem.

Zavartan pislogtam. - És mi van, ha tévedsz? Miért bíztak volna rád engem, ha úgyis ki akarnak végezni? Valamiért fontos kell, hogy legyél számukra!

- Én sem értem, Zake. Nem tudom, miért engem jelöltek ki erre a feladatra. Meg vagyok zavarodva. Mióta leszakítottak a WEO-ról, egyre jobban émelygek. Úgy érzem magam, mintha egész életemet egy fény nélküli kamrában töltöttem volna, ám most, hogy kilöktek a fényre...

Csak most kezdtem érteni. - Várj. Azt mondod, csak a NAPCIKLUSBAN képesek kontrollálni a tudatodat? De akkor mi van az álmaiddal? Miről álmodsz éjjelente, Zeana?

A lány elvörösödött. - Majdnem mindig ugyanazt. Egy hatalmas tenger partján állok, de az a tenger nem olyan, mint a Keanos... Igazi tenger... végtelenül elnyúlva, az örök kék égbolttal összesimulva a horizonton. A parti fövényen, ahol állok, minden aranyszínű. Nem messze attól a helytől magasodik a kék égen egy Torony. Ugyanolyan Torony, mint amelyet a henger belsejében láttál. Álmomban ott állok, a tenger partján, hallgatom a hullámok moraját, és érzem a bőrrömön a nap sugarait. Aztán a morajlás hirtelen erősödni kezd, és megrázkódik a talpam alatt a föld. A tenger vizén fodrok gyűrűznek mindenfelé. Tudom, hogy valaki figyel a Toronyból...

- Kicsoda?

Zeana megtorpant a folyosón. - Nem kellene ezeket elmondanom neked, Zake.

- Ugyan, miért nem? Ugyanaz a sorsunk.

Zeana kétségbeesetten a szemembe mélyesztette tekintetét. - Álmomban tudom, hogy valaki figyel a Toronyból. Egy csúf öregember. Miért nézel így, Zake?

Nem tudtam, hogyan mondjam meg neki.

- Én... én jól ismerem ezt az álmot, Zeana.

Arany írisze kitágult. - Honnan ismernéd?

- Mert ez az én álmom is.

Megérkeztünk a hidrolifthez.

Ha jól láttam a csobogó, áttetsző felület tükrében, Zeana szomorú arcán könnycseppek csillogtak. Amikor egy sós csepp lehullott, a hidrolift padlójára, örvényt keltve zuhanni kezdett a feneketlen mélységbe.

- Itt hagysz? - Sarah dühösen bámult az előtte tornyosuló ballonkabátos férfire. A járőr-sikló indulásra készen ott állt, de Gap száza még nem akart indulni.

- Néhány perc az egész. El kell intéznem valamit.

- Most?

Zuhogott az eső a hatalmas, belső térben, vigasztalan, langyos lé csorgott az olajgerincen. Közvetlenül a sikló talpainál acélszakadék hasad a sötétségbe.

Sarah bőrig ázva, reszketve bámulta a férfit, aki most furcsán összehúzta magát. A maga hideg és számító módján Sarah pontosan tudta, mikor kell keménynek lennie, és mikor engedékenynek. Ebben a mostani helyzetben mégsem tudta eldönteni, mit tegyen. Abban azonban biztos volt, hogy valami történt, valami visszavonhatatlanul megváltozott szeretője viselkedésében.

- Most? Hová?

Gap tűnődve nézte az asszony arcát. A legjobb lenne azonnal végezni vele - gondolta. Ha életben marad, még bajt okozhat. Tévedni pedig nyilvánvalóan nem tévedhet most. Elvileg ketten védhették volna a kiszemelt áldozatot, s most, hogy sikerült őket szétválasztani, már csak vissza kell térnie a konténerbe, hogy bevégezze a munkát.

Sarah azonban gondot jelenthet. Lehet ugyan, hogy semmit nem érez az áldozat iránt, de a reakciói kiszámíthatatlanok. A Gyomorvilágból jött, és vérében van az alázatos engedelmesség. Ha kell, ha úgy gondolja, érdekében áll, ő is végzett volna az áldozattal, ám a megbízók inkább egy profit kerestek.

- Vissza kell mennem. Rám bízta egy munkát.

Sarah résnyire szűkített szemmel nézett fel rá. - Becsaptál, ugye? Eszed ágában sem volt új életet kezdeni velem!

- De igen, eszembe jutott - vont vállat Gap százados. - De természetesen nem kockáztattam volna miattad a munkámat.

- Miért kellett hazudnod? - Sarah bizonytalanul tett egy lépést Gap felé. - Tudod, hogy bármit megtettem volna. Nem miattad, hanem, hogy életben maradjak! Élni akarok, érted, Gap? Mondd meg, mit kell tennem? Mit csináljak? Segítek? Mi a feladatod? Öljük meg Zake-et? Szívesen segíték! Zake egy barom! Sejtelve sincs az életben

maradásról. Verseket olvas, képzel! Van egy régi, rongyos könyve, és amikor azt hiszi, nem látom, verseket olvas belőle! Ugye, milyen nevetséges? Mit csináljak? Öljem meg neked? Ez a feladatod?

- Nem - ingatta a fejét egykedvűen Gap százados, és megmarkolt valamit a zsebében. Sarah tudta, hogy vége. Innen nincs kiút.

- Akkor mondd meg, mi az! Segíték! Vagy inkább megcsinálom helyetted! Kit kell megölnöm? Ismersz, tudod, hogy képes vagyok rá! Csak hagyj életben, kérlek! Nem is kell, hogy az avaloniak megtudják, hogy életben hagytál! Ha akarod, elrejtőzöm lent, a bēlcsarnokokban! Sok rejtékhelyet ismerek, hidd el! Soha senki sem fogja megtudni, hogy életben hagytál! Ott bármikor meglátogathatsz, mindent meg fogok tenni neked! Mindent! Ha akarod, bárkit hozhatsz magaddal, én mindent megcsinállok nekik is! Kérlek, Gap, ne ölj meg!

Sarah hátrált egy lépést az acélfalú szakadék felé, cipője megcsúszott a langy eső pocsolyájában. - Gap, könyörgöm!

A százados arcán egyetlen izom sem rezdült. Valahol legbelül ürességet érzett: lám, lám, mi lakozik ennek az asszonynak a lelkében... Sarah előbb-utóbb elárulta volna őt, ahogy Zake-et is elárulta. Semmi és senki nem számít.

- A helyzet az... - kezdte rekedten, miközben előhúzta Killroy-47-esét -, hogy valahol azért hittem neked. És most örülök, hogy megváltozott a helyzet.

Lőtt, de ügyelt arra, hogy a lövedék csak az asszony hasfalát tépje át. Látni akarta a fájdalmat és a megdöbbenést Sarah arcán, mielőtt...

- Nem akarom, hogy segíts nekem, Sarah. Így is éppen elég nehéz lesz!

A következő lövés véres permetté robbantotta szét az asszony koponyáját. A vércseppek sisteregve keveredtek a mindent elmosó kövér esőcseppekkel. A fej nélkül maradt test megingott a mélység szélén, aztán belezuhant a szakadékba.

Gap odalépett a peremhez, és szótlánul bámulta, ahogy a maradványok elmerülnek a savas tengerben. Csak akkor tette el fegyverét, amikor már úgy vélte, a csontokról lemarta a húst és a bőrt a hullámozó örvény. Tévedett, mert amikor visszasietett a járőr-siklóhoz, és beindította a motort, Sarah teste már nem volt a hullámok közt.

Gap sietett, ment, hogy végezzen kicsi Birddel.

Bird zihálva ébredt. Életének minden pillanata - az álomban töltöttek is -, küzdelem volt, harc a betüremkedő lelkek ellen. Dermedten körbepillantott a konténerben, már teljesen éber volt. A halovány, kék derengésben minden mozdulatlanak tűnt.

- Elmentek? - kérdezte halkán. Hírhozó meglepetten hátrafordult, aztán látva Bird meggyötört tekintetét, elmosolyodott.

- Már régen. De ne aggódj, én itt vagyok. Vigyázok rád.

Bird lehunyta a szemét. Hallgatta az eső kopogását a barakk tetején.

- Anyám nem jön vissza - mondta fakó hangon.

Az ashra az ágyhoz lépett, és megigazította a takaróját. - Azt hiszem, jobb is, hogy elment. Anyád nem tudott volna vigyázni rád. Ő már máshová tartozik, ellenben én veled maradok, és megvédelek mindentől.

Bird - minden erejét összeszedve - kiemelte sovány, márványfehérségű lábát a takaró alól, és tapogatózva megpróbált felkelni. Már látta ezt az egészet korábban: a testét birtokba venni szándékozó lelkek megmutatták már neki, mi következik. Talán abban bíztak, így hamarabb feladja...

- Pihened kellene - jegyezte meg Hírhozó. - Mindjárt jön az újabb roham. Minden erődre szükség lesz, kicsi Bird.

- Nem tudsz megvédeni. Apa lát egyedül a sötétben... Szükség van rá... Csak ő...

- Hová akarsz menni?

- Sajnálom. Te meg fogsz halni, Hírhozó. Már közeledik, aki megöl téged. Itt nem vagyok biztonságban többé... Előre figyelmeztettek, hogy így lesz!

- Kicsoda? Ki figyelmeztetett?

- A holtak... A kísértetek, akiknek a testem kell...

Hírhozó elmosolyodott. - Jobb lenne, ha visszafeküdnél, kicsi Bird. Félrebeszélj. Mióta az eszemet tudom, mindig elláttam a feladatomat, bármi volt is az. Az avaloniak azért választottak engem: tudják, hogy nyugodtak lehetnek, mert Hírhozó a helyén van. Szolgáló vagyok, szolgálók.

Amikor itt tartott, Hírhozó hirtelen felkapta a fejét.

- Mi volt ez? Te is hallottad, kicsi Bird?

- Ó, igen. Hallottam, Hírhozó. Jönnek, már itt vannak, nem messze.

Odakintről léptek közeledtek, a tócsák bugyborékolva kavargtak a ház előtt. Egy járőrsikló vörös reflektorfénye villámgyorsan elsuhant az ashra arca előtt. Szemei ijedten csillogtak a félhomályban.

- Nem lesz semmi baj - mondta, és jóindulatúan mosolygott.

Bird kirángatta karjaiból a vékony, áttetsző csöveket - Van bejárat?

- Hogyan? - Az ashra leguggolt mellé, és féltőn átkarolta a lányt.

- Téged mindjárt megölnék. - Bird beesett arcán őszinte fájdalom suhant át. - Én csak akkor maradok életben, ha segítesz nekem. Létezik titkos bejárat Avalonba?

Valami kaparászott az ajtónál.

Hírhozó odakapta a fejét, aztán visszanézett Birdre. Mindent értett.

- Menj a keleti bordafalhoz, kicsi Bird. A H-5481 jelű illesztésnél találsz egy rejtett kapcsolót. Ott talán bejuthatsz.

- Köszönöm! - Bird villámgyorsan megölelte az ashrát, azzal beleolvadt a konténer kék félhomályába.

A következő pillanatban nyílt az ajtó, és egy víztől csöpögő ballonkabátos árnyalak jelent meg benne. Hírhozó meglepetten felé fordult.

- Itt hagyott valamit? - kérdezte.

- Igen. - Gap százados rosszkedvűen belépett, s azzal sem törődött, hogy ruhájáról tócsákba gyűlik az esővíz. - Attól tartok megfélemedeztem valamiről.

- Értem. - Hírhozó szinte jókedvűnek tűnt. - Én ashra vagyok Életem a szolgálat. Ha nem tévedek, az avaloniak szolgálatában áll ön is, uram.

- Úgy van. Sajnálom.

- Nincs mit sajnálnia, uram! - Hírhozó türelmesen összefűzte kezeit szürke köpenye előtt. - Legfeljebb az nyomaszthatja lelkemet, hogy egyetlen alkalommal megszegtem a fogadalmamat. Vagy éppen erre az egyre lehetek büszke...

Nem tudta befejezni, mert Gap Killroy-47-ese beléfojtotta a szót. A lövedék szinte kettészakította a mellkasát: a konténer belsejében, kék derengésben úszó vércseppek szálltak szerteszét.

Gap dörmögött valamit maga elé, aztán lassan az ágyhoz lépett.

A konténerben gyanúsán nagy volt a csend.

Gap a fegyver csövével belekotort az ágy verejéktől súlyos szöveteibe, de arcán csak akkor jelent meg a fagyos mosoly, amikor az ágyneműn megpillantott egy aprócska papírfecnit. Kicsi Bird rajzán kósza vonalakkal tengerpart-féle látszott, s a partvonalból egy hatalmas torony emelkedett a kék ég felé. Valami volt a torony legfelső ablakában, a csipkés korlátok mögött, de hogy mi, azt Gap már nem vehette ki.

Fejét ingatva odalépett a barakk hátsó falához, ügyelve arra, hogy ne vérezze össze a lábát az ashra teteménél. A rejtett kijárat láttán elgondolkodva bámult maga elé.

A dolog kezdett érdekes lenni.

Nem értette ugyan, miért akarják megbízói likvidálni ezt a szerencsétlen és nyilvánvalóan haldokló gyermeket, de úgy

tűnt, Bird nem adja olcsón a bőrét.

Gap százados kísértelt a barakk-sor elé, és felpillantott a végtelen magasságba. Mindez eziüstszínben derengett, Avalon napja opálos, tompa fénybe vont odalent mindent, egész fel, a hajlatig. Sok ezer konténer-barakk sorakozott a magas égiig.

Fújt a szél, és még mindig langy eső zuhogott.

Gap megtörölte az orrát.

Merre mehetett? Merre menekülhetett? Miben reménykedhet egyáltalán?

Vállat vont, és odalépett járőr-siklójához. Az ashrának igaza volt: „életem a szolgálat.” Meg fogom tenni, bármit kérjenek is...

Bármit.

Mosolyogva emelte fel siklót a konténer mellől.

Egy végtelen mélységbe szakadó acélfal peremén álltunk. Nem esett, de kellemetlen, hideg szél süvített a belső térben. Avalon napja pöffeteg vörös gömbként forgott, lebegett a távolban, arany mázzal festve meg mindent, ameddig csak a szem ellátott. A belső ívek fémgörbületeiből kinövő városok, a csillogó kupolájú üzemek, a plankton-mezők - mintha eső utáni szivárvány fénylett volna a mindenség felett. Sok száz ölnyi távolságban, egy lebegni látszó platformon fehér köpenyes avaloniak vizsgálgatták az ültetvények friss hajtásait.

- Milyen gondtalannak tűnnek -jegyeztem meg, és lehuppantam a szakadék szélére.

- Mert gondtalanok is. - Zeana követte példámat. - Nézd meg őket, Zake. Minden mozdulatuk előre kiszámított, minden szavuk ezerszer mérlegelt. Nem is tudatosul bennük, hogy a legspontánabbnak tűnő gesztusuk, mondataik is elpróbált, letesztelt gesztusok és mondatok. Nézd csak meg őket! Vidámak. Problémákat oldanak meg, még hozzá magas fokon. A személyiségüknek minden elemét, ami nem a közös cél érdekében nyilvánul meg, háttérbe szorította a WEO. Nem funkcionálnak teljes személyiségként. Látod? Mosolyognak. Ma sem fognak egymással veszekedni, mert ha bármelyikük egoja konfliktushelyzet felé terelné az eseményeket, a WEO azonnal átlökné a tudatát egy, az ÁLOMCIKLUSBAN meghatározott, biztonságosabb tevékenység-pályára. Vállat vontam.

- Na és mondd csak, mi lenne, ha most elkezdenék integetni nekik? Ha kiabálnék, hogy felhívjam magamra a figyelmet?

- Te is tudod, hogy akkor mi lenne. A WEO által lemodellezett NAPCIKLUS-ban végzetes törés keletkezne. Lehet, hogy a nap egész hátralévő részében csak az foglalkoztatná őket, hogy ki volt az a furcsa figura a szakadék peremén, aki integetett nekik... Ennek következtében nem tudnának a munkájukra koncentrálni, nem a megfelelő válaszokat adnák egymásnak, és azoknak, akikkel a nap későbbi szakaszában kell találkozniuk. Azoknak is megváltozna a kialakított esemény-görbéje, és azoknak is, akikkel ők találkoznak. A zavar elharapózna a rendszerben, és gyorsan minden megváltozna.

- Na és aztán?

- A dominó-effektusnak sejtelmem sincs, hogy milyen következményei lennének...

Felé fordítottam a fejem.

Nem tűnt ijedtnek, hidegen, mérlegelve mondta, amit mondott. Vonásain mégis végtelen szomorúság tükröződött.

- Mindketten kitaláltatok vagyunk - nyugtáztam. - Már azzal is óriási kockázatot vállalsz, hogy itt ülsz mellettem.

Végül is... elég lenne, ha egyetlen avaloni felpillantana ide, és meglátna minket.

- Nincs miért felpillantaniuk-felelte Zeana. Elmosolyodtam. - Van valami ötleted?

- Theo Dale halálával kapcsolatosan?

- Mondjuk azzal.

- Nincs.

Hallgattuk a szél zúgását, én pedig hunyorogva belebámultam Avalon belső napjába. Szemhéjamon éreztem melegét.

- A lányod... - szólalt meg ekkor hirtelen. - Bird...

- Mi van vele?

- Mi baja? Mi történt vele?

Valami keresztünyilallott a szívemen. Kicsi Bird! Kicsi Bird! Bárcsak itt lehetnél!

- A lányom elkapta a kórt. Odalenn a Gyomorvilágban és a Köztesszinten ez a legrosszabb, ami csak érhet valakit. A kór. Aki elkapja, az magatehetetlenné válik a lelkekkel szemben.

Zeana csodálkozva nézett rám.

- Gondolom, ti védve vagytok tőlük. Na igen... – Gúnyosnak szánt arckifejezésem túllontúl fájdalmasra sikeredett. - Mi azonban odalent... nem. A lelkek... Évszázadok óta, mind, akik meghalnak a Citadellában... A testük eltűnik. Talán egy gyűjtőhelyre szállítják őket, hogy megsemmisítsék, ki tudja... De a lelkük... A lelkük nem tud kiszabadulni a Citadella börtönéből... Régen, a régi földön szabad volt az út az égboltig. Most azonban acélfalakba ütköznek a lelkek, ha a helyüket keresik, testüket vesztve. Hová mehetnének? Ott maradnak, a mélyvilágok falai közt lebegve. A Citadella nem engedi őket... Egy egészséges embernek nem árthatnak. Nem zavarnak senkit. Csak azokat, akik elkapják a kórt. Néhány száz éve ütötte fel fejét a csúnya járvány. A testét fokozatosan birtokba veszik a körülötte ólálkodó, lebegő lelkek. Betüremkednek a koponyájába, megkaparintják tudatát, és egyszer csak... teljesen átveszik az uralmat a beteg porhüvely felett. Van, aki csak egy napig bújja... Bird hetek óta harcol a testéért...

Zeana szemében fájdalmas fény csillant, miközben folytattam.

- Semmit sem tehetek érte. Semmit. Sok embert láttam már meghalni, aki elkapta a kórt. Most majd végig kell néznem, hogy Birdöt is felemészti. Avalonban meg lehetne gyógyítani, de nincs elég pénzem ahhoz, hogy kifizethessem a kezelést.

- Sajnálom.

- Én is sajnálom. Bird tündöklő gyermek. Érzékeny. Mielőtt beteg lett, órákon át ültünk a konténer-barakk bádogtetején, és bámultuk a végtelen magasságot, az Avalonból kiszüremplő fényt. És verseket olvastam neki.

- Nekem nem lehet gyermekem - mondta Zeana. - Avalonban egyáltalán nincsenek gyermekek. Nincs rájuk szükség: ahol nem ismerik a halált, ott nincs szükség gyermekekre.

A szél zúgása. Az arany szivárvány-ragyogás a mélység felett. Valahol a magasban a Keanos szürke tömbje előtt felhőket sodort a szél.

- Mi azonban biztosan meg fogunk halni - suttogta Zeana könnyes szemmel.

Milyen lehet egy avaloni könnycseppje? Folyékony arany?

Megfogtam a lány kezét. Bőre forró volt.

Eljött az idő. Tovább nem halogathattam. Most kellett megtennem, mielőtt utat nyitok számára a szívemben. - Én is szeretnék kérdezni valamit, Zeana...

Úgy nézett rám, mintha ő várna választ egy olyan kérdésre, amit egyikünk sem mer feltenni.

- Tudnom kell... - elfordítottam az arcomat. Nagyon féltem attól, ami következett. - Ott a járatban... Theo Dale halálának helyszínén...

- Igen?

- Odalenn mondtál nekem valamit...

- Mire gondolsz?

- Amikor hatot előre léptem, négyet oldalt... Csaknem a szakadékba zuhantam, mert rossz irányba indultam el.

- Emlékszem. - Zeana megérintette az arcomat. - Nem akarom, hogy meghalj, Zake.

Tudtam, hogy nehéz lesz. De azt nem, hogy ennyire.

- Figyelj rám... Honnan tudtad, hogy a vaksötétben azon az oldalon szakadék tátong?

Zeana hirtelen akart válaszolni, de torkára forrott a szó.

- Nem láthattad te sem, ahogy én sem láttam. De te tudtad, hogy ott a szakadék.

- Zake, én megmentettem az életedet! Meghaltál volna, ha hagyom.

- Igen, ez igaz. Csakhogy nem tudhattad, hogy ott van az a szakadék, ha még sohasem jártál ott...

- Igazad van... - Lehajtotta a fejét, és a mélységbe meredve hallgatott néhány hosszú percen át. Nem akartam megzavarni, csak figyeltem finom metszésű arcát, a szélben borzoló hófehér hajának hullámain. - Igazad van, Zake. Tudtam, mert...

- Mert voltál már ott korábban, Zeana... Igaz? Rémulten rám emelte tekintetét. - Hogyan?

- Voltál már ott.

- Nem... nem emlékszem rá... Nem lehettem ott...

- Zeana... - Felsegítettem a szakadék peremére, és magam felé fordítottam az arcát. - Zeana... Te azt is pontosan tudtad, hogy hol történt a gyilkosság. Emlékszel? Te vezetted a siklót, és te állítottad meg az alagút kellős közepén. A vérfoltok, valamint Theo Dale siklójának maradványai ott voltak, de szinte végig lekapcsolt fényekkel suhantunk, amíg oda nem értünk. A sötétben nem lehetett látni, hogy hol vannak a roncsok. Te mégis tudtad a helyet... Pontosán ott állítottad le a siklót, ahol kellett. Megmutatta valaki korábban neked a helyszínt?

Úgy nézett rám, kétségbeesetten, mint akit elárultak. - Nem tudom, Zake... Nem emlékszem... Csak... csak arra...

- Mire?

Zeana könnyezni kezdett. Könnyei valóban reszkető aranycseppek voltak.

- Én... én... ott álltam az alagútban. Nagyon sokáig... Órákon át... Vártam és vártam... A sötétben...

- Zeana... Mire vártál ott?

Remegni kezdett. - Nem tudom... Nem emlékszem...

- Zeana... lehet, hogy ismerted Theo Dale mérnököt?

- Nem... nem ismerhettem. Én más vagyok... A WEO fogva tart... Én... nem ismerhettem...

- Zeana. Mikor történt ez? Mikor álltál ott, az alagútban? Mit csináltál ott? Vártál valakire? Theo Dale mérnököt vártad?

Váratlanul megszűnt a remegése, egyenesen a szemembe nézett.

- Nem tudom, Zake. Azt hiszem, hogy ott voltam. Igen, vártam valakire. Nem, nem emlékszem... Mintha az előző életemben történt volna. Vagy az álomban... Igen, lehet, hogy csak álomban voltam ott... Lehetséges ez?

- Zeana... Megnéztem a cipődet. Zöld földrögök tapadtak a sarkára... Ugyanolyan rögök, mint amilyeneket azon a helyen találtam...

A lány fanyar mosollyal válaszolt. - Utánad mentem a Lélegkáthoz, nem emlékszel?

- Zeana... ugye tudod, hogy létezik megoldás, aminek segítségével választ kaphatunk minden kérdésünkre:

- Mire gondolsz?

- Le kell ellenőriznem. Meg kell néznem, hogy valóban voltál-e ott? Azok az emlékek jelentenek valamit, Zeana!

Elrántotta a kezét tőlem. - Mit képzelsz? Nem turkálhatsz az agyamban! Avaloni vagyok! Te pedig egy nyomorult mélylakó! Hogyan merészkedhettél ilyen messzire?

- Sajnálom. A boncolás után megkérdezted, találtam-e valamit... Hát találtam. Theo Dale holttestében, a feltépett hasfal szélébe ragadva hófehér hajszálok voltak. Ezek után kénytelen leszek összehasonlítani azokat a te hajszálaiddal, Zeana.

Hitetlenkedve hátrált tőlem. Szemében végtelen fájdalom lángolt.

- Nem öltem meg Theo Dale-t! Ezt te is nagyon jól tudod!

- Azért hoztak ide, hogy ezt kiderítsem. És el is fogom végezni a munkámat, Zeana. Ezen múlik a kislányom élete!

- Ó! Értem már! - Zeana kihúzta magát, hófehér köpenye megfeszült vézna testén. - Közel jársz az ügy lezárásához, igaz? Kézenfekvő a megoldás: csak egy bűnbak kell, és a lányod máris megmenekült a biztos haláltól.

- Ennél azért többről van szó. - Kezdttem nagyon rosszul érezni magam, de tudtam, hogy mindez elkerülhetetlen. Legyünk túl rajta minél előbb... - Én azt szeretném, ha kiderülne: tévedésről van szó. Azt akarom, hogy élj, Zeana.

Csak nézett rám, nagy, fénylő szemekkel, aztán nem bírta tovább, összeroskadt, és csak zokogott. Nem volt ereje semmihez: egymaga maradt ebben a végtelen, üres térben, és senki sem segíthetett rajta. Gyengéden felsegítettem, és vezetni kezdtem vissza, a hidrolift felé. -Nem tart soká, ígérem. A WEO mindenre megadja a választ.

Nem felelt.

Siratta nem létező életét, nem létező múltját és nem létező jövőjét. Én pedig egyetlen dologban lehettem biztos. Ez az egész csak próbatétel. Zeana csupán teszt. Keménynek kell lennem és kérlelhetetlennek. Azért rendelték őt mellém, mert kíváncsiak voltak, felfigyelek-e az apró jelekre. Kíváncsiak voltak, látom-e a nyilvánvalót?

Fájni fog, ha meg kell ölnöm. De ha nem lesz más megoldás, megteszem.

Bird... Sarah...

Új élet Avalonban...

Ebben akartam hinni.

Görcsösen, kétségbeesetten.

Az eső.

Arany cseppek mosódnak szét a sötét üvegtáblán. A zuhogó, édes hang. A szoba vörös félhomálya.

Az asztalon whisky, üres poharak. És mi ketten.

Zeana és én.

A lány mezítelen, védtelen, reszket.

Hallgatjuk az esőt.

Zeana hideg, hófehér testén vörös árnyékok táncolnak. Próbálok kíméletes lenni. Valahonnan fájdalmas zene hasít az éjszakába, zokogva kíséri az időtlen esősurrogást. A zene mindenhol árad, suttog, körbevesz. Az eső dobol hozzá.

- Készen vagy? - A hangom rekedten tölti be a szobát. - Szeretném, hogy ne érezz fájdalmat.

Rám néz megint. Védtelen.

Nincsen semmije. Se múltja, se jövője. Egy halhatatlan, álmodni tudó test. Egy női test. Nem szerette még senki.

- Mit érzel? - kérdezem, miközben megérintem a vállát.

Összerándul. Aztán, ahogy ujjaim elindulnak felfelé, nyaka ívéhez, beleborzong érintésembe.

-Nem tudom... - suttogja. - Még soha nem éreztem ilyet... Még soha nem érintett elven ember. - Lehunyja szemét.

- De álmodtam már róla.

- Készen vagy?

Fájdalmas mosoly.

Arany tekintete a szívembe ég.

Azon kapom magam, hogy nem akarom elengedni a kezét. Magamhoz szorítom, érzem a szíve dobogását mellkasomon.

A testünk összefonódik.

Úgy ölel, mintha soha többé nem akarna elengedni.

Egy kiválasztott szíve, és az én alantas, nyomorult szívem. Két test az eső dobolásában, a finom, vörös fényben.

Mindkettőnk vérét whisky forrósítja most.

Jó előre elmondta, mit kell tennem.

Kötelességtudó.

Egyetlen mozdulatomra a WEO tekergőző vezetőkei tapogatózva megindulnak a tarkója felé. Nincs erőm, hogy elfordítsam a fejem. Látom a szemét, amikor a WEO kígyófeje belemar a koponyájába.

Szorítása gyengül.

De én még szorítom magamhoz, érzem, ahogy elemnyed törékeny teste.

A zene körülöttünk, az eső...

Kezdődik.

Gyengéden leeresztem az ágyra. Keble alig észrevehetően emelkedik, süllyed, ahogy levegőt vesz.

Jó előre elmondta, mit kell tennem.

Kötelességtudó.

A WEO elvégzi a munka java részét. Keres, kutat az elméjében. Mindjárt meg fogja találni. Nincs más dolgom, mint a saját koponyámra illesztem a WEO egyik végződését.

Mindjárt...

látni...

fogom...

Zeana meglapul a sűrű árnyak közt. Fázik. Az alagút nyirkos, hideg, Sötét.

De Zeana nem törődik most ezzel, tágra nyílt szemmel figyeli a járatot.

Vár.

Egyre vár.

Lesben áll.

Reflektorok hasítanak a sötétségbe.

Valaki közeledik. Nem messze a helytől, ahol Zeana lapul az acélfal árnyékában, egy sikló áll le hörögve. Egy férfi ül rajta, döbbenet bámulja a hajtóművet. A következő pillanatban a reflektorok fájdalmas lassúsággal kihunynak. A férfire rázuhant a sötétség.

- Mi ez? Mi az isten ez?

A férfi hangja távoli acélfalakról visszhangzik, de eltorzulva, vékonyan, mintha rég halott gyermekek feleselnének suttogva a messzeségből.

- Tovább kell jutnom innen... - motyogja maga elé Theo Dale. - Ez nem... nem történhet meg!

Zeana magában elmosolyodik. Felkészül, hogy előlépjen az árnyak közül.

- Én... én... - Theo Dale úgy markolja a sikló kormányát, mint ha az maradt volna az egyetlen kötelék, ami az élethez köti.

- Én nem lehetek itt... Nem állhat le a motor... - Hangja üvegesen visszhangzik a sötétben. - Harminc perc múlva meg kell érkezniem a Nagy Fekete Kapuhoz... És... Ott kell lennem egész nap...

Zeana hallgat, nem messze tőle.

- Este el kell mennem Mae-vel a Vörös Síkság szintre... abba a hangulatos kis lokálba, amit Mae annyira kedvel... Táncolni... fogunk. .. Én... Én nem lehetek itt! Ez nem történhet meg!

Zeana megelégedi. Megmoccan a sötétben.

- Ki az? - kiáltja Theo Dale. - Ki van ott?

Csend.

A lány megint mozdul, most már közel jár a siklóhoz. Hűvös légáram csapja meg a mérnök arcát. Aztán...

Halovány fény izzik fel közvetlenül előtte. Theo Dale rábámul az előtte álló alakra.

- De... de... - dadogja, aztán elhallgat; szederjes, kék ajkairól puha párafelhő bodrozódik a járat falai felé. - Ez nem lehet...!

EZ NEM LEHET!

Zeana közelebb lép.

És aztán még közelebb.

Amikor már a szemét is látja, Theo Dale mérnök tudja, hogy itt és most meg kell halnia. Lehetséges, vagy sem, akarja a WEO vagy sem - meg fog halni.

Valami más kezdődött el, valami, ami sokkal borzalmasabb volt, mint amit Theo Dale valaha is el tudott képzelni.

A WEO sohasem álmodott a halálról.

De Zeana igen.

Amikor Zeana felébredt, a karjaimban tartottam. Lassan, fáradtan nyitotta fel szemét, aranyló tekintetét fájdalmasan emelte rám. - Mit találtál? Én voltam? Én öltem meg?

Tudtam, hogy nehéz lesz.

Miért nem vetek véget ennek az egésznek? Bird! Sarah! Az új élet Avalonban! Miért nem teszem, amit tennem kell? Oly egyszerű lenne. .. Oly egyszerű...

Elmosolyodtam. Magam sem tudom, miért, megsimítottam Zeana verejtékező arcát. - Minden rendben - mormoltam a fülébe.

Az eső.

Arany cseppek mosódtak szét a sötét üvegtáblán.

A zuhogó, édes hang.

A szoba vörös félhomálya.

Az asztalon whisky, üres poharak. És mi ketten.

Zeana és én.

A lány mezítelen, reszket.

Hallgatjuk az esőt.

Zeana hófehér testén vörös árnyékok táncolnak. A teste forró, nem márványhideg, mint eddig. Más. Megváltozott.

Valahonnan fájdalmas zene hasít az éjszakába, aláfestve az időtlen esősurrogást. Mindenhol árad, suttog, körbevesz minket. Az eső dobol.

- Olyan jó érzés, hogy élek... - suttogja hozzám bújva Zeana. Boldognak tűnik. - Ölelj szorosan, kérlek!

Azt teszem, amit kért.

Botladozva futott a kikopott acélmezőn. A felszín kellemetlenül meleg volt, talpát égették a roppant fémlemezek, erőtlen lábai meg-meg-roggyantak. Egyre nehezebben kapott levegőt. Még sohasem hagyta el a Köztesszint kijelölt ösvényeit, melyek a konténer-barakkok és a csatlakozópontok közt vezettek; nem tudhatta, hogy az ösvényektől távolabb ritkább az oxigén. A Köztesszinten nem termeltek semmit, az avaloniak ügyeltek arra, hogy az Örök és családtagjaik mind élelmiszer, mind levegő tekintetében kiszolgáltatottak maradjanak.

Kicsi Bird minderről tehát mit sem tudott: szédelegve, fulladozva botorkált, egyre távolabb a fénytől, bele a sűrűsödő éjbe. Messze, a háta mögött még jól látszottak a konténer-barakkok rozsdamarta falai, és a roppant ívre tapadó épületek, egész az égbolt hajlatáig.

Mit is mondott apa? A burok közelében, szögecskapunál nyílik egy járat a mélybe...

A mélybe?

Nem... Az a járat a burok hajlatával együtt fordul, s elvezet egészen...

Igen... Ez az... Ez lesz az...

Bird egy széthajtó acélkupola tövében megtorpant, s zihálva a talajra rogyott. A fém itt kifejezetten forró volt, de a lány nem törődött vele. Tüdejét izzó, fujtató rongycsomónak érezte, szeme égett a fájdalomtól.

Nem lehet már messze...

Nyögte a hátára fordult, s most látta csak, hogy a burok távoli hajlatában apró pontok mozognak a magasban. Ott lehetnek Avalon Kapui... - gondolta Bird. - Ott sohasem jutnék be. De idelelni igen... Itt talán igen...

Megpróbálta összeszedni maradék erejét. Mielőtt azonban feltápaszkodhatott volna, eszébe jutott valami. Bár egész testét láz rázta, s minden tagja sajgott a kór elkerülhetetlen következményeként, emlékezete kitisztult néhány pillanatra. - Apa...

Zake Mallstroem ott ült az ágya szélén, és rámosolygott. Kezében fosladozó könyvet tartott.

- Melyiket olvassam? - kérdezte halkan, hogy Sarah a főzőfülkében meg ne hallja.

- Mindegy... - Bird csak formálta a szót, arra nem volt ereje, hogy ki is mondja. Görcsösen szorította Zake egyik ujját. Apa biccentett, s fojtott hangon belekezdett.

Messze tűnő fellegek közt

Jött házamhoz, lásd, itt vagyok,

Mit hozott, szívembe új remény,

Ha felém fordul, és rám ragyog,

Szeme sarkából a fény

- Szép... - suttogta elhaló hangon Bird. Az ő szemében nem ragyogott semmiféle fény: kihunyt, amikor a kór átvette az uralmat gyenge szervezete felett. - Nagyon szép...

Azelőtt sohasem látott könnyeket apja szemében, s most sem értette, mit jelenthetnek, hisz Zake mosolygott, miközben megremegett kezében a könyv.

- Versek - mondta nagyon halkan a férfi. - Egy másik világból.

- Miféle világból?

- Egy olyanból, ahol igazi Nap szórja a fényét, és ahol a tenger szétterül a horizonton, összeölelkezik az égbolttal. Ahol aranyló homok simítja a lábad a fövényen.

Elhallgatott, mintha tulajdon szavai megsebeztek volna lelkét.

- Tudod, Bird, nehéz erről beszélni...

„Akkor miért olvasod ezeket a verseket?” - akarta kérdezni kicsi Bird, de képtelen volt megszólalni, csak arra futotta erejéből, hogy forró kezét apja arcához érintse.

- Nem tudom, miért olvasom ezeket - dünnyögte Zake. - Nem tesznek jót nekem. Nem szabadna ezzel foglalkoznom, csak a munkámra kellene koncentrálnom. Csak arra, hogy szolgáljam az avaloniakat. De nem tudok csak azzal foglalkozni, Bird... Eszembe jutnak egyszerűen csak jönnek, a tudatomba tolakodnak. De nem bánom mert jó rájuk gondolni. Álmodom a versekkel. Álmaimban megelevenednek. A képeknek, amiket látok, tiszták. Szépek. Ezt nem lehet elmondani. - Birdre pillantott. - De azt hiszem, te pontosan tudod, mire gondolok...

A lány felszisszent: érezte, hogy újabb roham közeledik. A lelkek akik megtalálták, már itt vannak közel. Jönnek, hogy megpróbálj birtokba venni a testét. Jönnek, hogy elvegyék tőle ezt a gyenge porhüvelyt.

Most pedig, hogy ott feküdt a szétnyílt acélkupola tövében, az ív-hajlat örök félhomályában, távol a Köztesszint ösvényeitől, szinte hallotta apja szavait.

„Eszembe jutnak, egyszerűen csak jönnek, a tudatomba tolakodnak. De nem bánom, mert jó rájuk gondolni. Álmodom a versekkel...”

Bird vacogva elmosolyodott. Minden ízében reszketni kezdett, a forró fémlapok ellenére is. Ez csak azt jelenthette, hogy a kóbor lelkek ismét rátaláltak. Előlük nincs menekvés. Itt vannak mindenütt... Testre vágynak. Élni vágynak. Bird köhögve megpróbálta feltornázní magát a fémlapokról, de első próbálkozásra visszazuhan. Vajon, ha teste és tudata végleg feladja az egyre egyenlőtlenebb küzdelmet, az ő lelke is itt fog lebegni, ebben a végtelen acéltestben? Ebben az irdatlan lélekbörtönben, melynek Citadella a neve? És akkor az ő lelke is kíméletlen harcba kezd, hogy más valakinek a testébe költözve új életre tegyen szert?

Nem, ezt nem tudta elképzelni...

Tovább!

Tovább!

Menni kell... Nincs messze az a járat... Itt kell lennie valahol...

Bird prüszkölve, vacogva kúszni kezdett arra, ahol a sötétség egy-re sűrűbb masszává állt össze. Valami mocorgott ugyan a sötétség mélyén, de Bird nem akarta tudni, hogy mi az.

Tovább!

Tovább!

El kell jutnia apjához!

Csak ő lát a sötétben! De van, amit még ő sem láthat... Figyelmeztetni kell a veszélyre! Meg kell tennie! Hosszú percekkel később, miközben fogalma sem volt, hány métert tett meg küszködve, nyögve, hirtelen megérezte a feje felett a lelkek jeges érintését. Itt voltak. Rátaláltak.

- Ne! - hörögte fáradtan, s tudta, ha most rávetik magukat, már nem lesz ereje ellenállni nekik. A legerősebb közülük beleköltözik a testébe, és akkor...

Zokogva felpillantott a magasba. Arcokat látott lebegni a sötétben. Hófehér, izzó tekintetű holt arcokat. A lelkek türelmetlenek voltak.

Bird a levegőbe kaszált sovány karjával, de ekkor elveszítette egyensúlyát, és előre bukott. Az acélpadlón félresiklott egy hártavékony vízfal, s egy járat nyílt meg mögötte. Pörögve zuhan a mélybe.

Gap százados a külső bordák felé kanyarodott, hogy áthatoljon a beltengeren. Ritkán járt erre felé, a piszkos munkát rendszerint meghagyta a Mallstroem-féle alakoknak; kivéve persze, ha ilyen fontos ügyről volt szó, mint ez. Eleinte lassan haladt előre, de aztán, ahogy megközelítette a roppant oszlopsorokat, növelte a sikló sebességét. A jármű fényei erőlködve hasítottak a sötét masszába, s ahogy felsejtették az oszlopok, Gap százados végképp fellelegzett.

„Közel a határ” - gondolta, s bekapcsolta a szkennert. - „Honnan tudhat ezekről a járatokról?”

Hirtelen megszólalt a belső adóvevő; Gap bosszúsan vette tudomásul, hogy a Citadella Őreinek főhadiszállása jelentkezett be.

- Mi van?

- Valaki behatolt a járatba - felelte valaki a megfigyelőállásban. - Valószínűleg egy gyermek. A határ felé tart, az oszlopoknál...

- Igen, tudom. A nyomában vagyok.

Pillanatnyi csend a túloldalon.

- Kiküldök néhány siklót, százados.

- Felesleges. Majd én elintézem. - Gap bontotta a vonalat. Ez érdekes. A gyermek nagyon betegnek tűnt. Vajon hogyan szedte így össze magát? Ekkora távolságot megtenni az ösvényektől távol egy egészséges gyermeknek is becsületére vált volna.

- Valahol itt kell lennie... - mormolta maga elé.

A szkeneren hirtelen felbukkant egy aprócska folt az oszlopok közt.

Bird hallotta a csarnokot betöltő, fenyegető morajt. Valami közeledett: a zavaros ősmasszába éles fénycsóvák hasítottak.

- Egy sikló!

Remegve behúzódott az egyik oszlop mögé, s lerogyott a hideg kőre. Bal lába a beltenger vizébe ért, de nem érzett elég erőt ahhoz, hogy kihúzza.

El kell rejtőznie!

A sikló mindjárt rátalál!

Zokogni kezdett. Tudta, hogy itt nem lehet elrejtőzni: egyetlen dolgot tehet: beleveti magát a masszába, és hagyja, hogy a sötét áramlatok magukkal ragadják. Na és? Ez mire lenne jó? Legfeljebb hamarabb utolérné a végzete...

Remegő kézzel megtörölte homlokát. Mit is mondott Hírhozó? A H-5481 jelű illesztésnél találhat egy rejtett kapcsolót! Ott bejuthat!

De hol lehet a H-5481 illesztés?

A fénycsóvák meglódultak, ahogy a járőr-sikló felemelkedett a felszínről, és oldalazva a roppant oszlopsor felé libbent.

Bird lehunyt a szemét.

Egész teste elgyengült, mert megérezte, hogy nem csak a sikló közeledik felé sebesen. Volt ott valami más is. Nem kellett kinyitnia a szemét ahhoz, hogy lássa.

Rátaláltak.

Már itt voltak.

Könnyedén suhantak a levegőben, a szennyes masszában, boldog várakozással, hisz tudták, hogy egy eleven test, egy kórral fertőzött, ezáltal megszállható test lapul a közelben.

Bird közel állt hozzá, hogy feladja.

Ennyi lenne? Erre volt csupán elég a belső tűz, ami idáig űzte? Kívülről látta magát, amint összetörten gubbaszt az egyik oszlop tövében, s lázas gondolatai már kihunyini kezdenek.

Ennyi erőt adott apa hangja? Apa versei? Ennyi erőt adtak apa álmai?

Valaki megfogta a lábát.

A vízből kinyúlt egy nyálkás, jéghideg kéz, és megérintette.

Bird felsikoltott.

Nem volt hová menekülnie, még jobban az oszlopnak préselte hátát. A vízből kinyúló kézhez egy homályos, áttetsző test is tartozott: úgy emelkedett ki a masszából, mintha éppoly természetességgel mozogna a levegőben, mint a beltenger vizében. Egy kislány volt, sápadt, derengő kísértetalak. Csapzott haja hínárként csapdosott áttetsző koponyája körül: szeme helyén azonban csak hideg, fekete üreg sötétlett. Nem volt egyedül. Egy középkorú férfi ült mellette: vibráló, kék körvonalai világítottak a félhomályban. Messzebb, a távolabbi oszlopoknak támaszkodva még többen várakoztak: idősebb és fiatalabb férfiak és nők: arcukon rémületes vigyor feszült, ahogy éhesen Birdöt méregették.

- Megvagy! - suttogta éles hangon a vízből kinyúló kislány. - Elkaptalak!

Bird képtelennek érezte magát, hogy megszólaljon, bokáját fagyos bilincsbe verték a lány ujjai. Szeme sarkából látta, hogy a járőrsikló fénycsóvái közelednek hátulról.

- Ideje meghalnod! - rikácsolta a kislány. Hajzuhataga fénypolip csápjaiként tekergőzött feje körül. - Kell nekem a tested, kell a szemed! Látni akarok! Élni akarok!

Bird sápadtan nemet intett.

-Add oda neki! - mennydörgött a mellette ücsörgő férfi hangja Bird fejében. - A lányom megérdemli, hogy éljen!

- Sajnálom... - hebegte alig hallhatóan Bird, miközben érezte, hogy a távolabbi oszlopoktól is megindulnak felé a kísértetek. – Még szükségem van rá!

Isa Eisman lassan kitátotta száját, és közel hajolt, hogy belemarjon a bokájába.

- Várj! - suttogta kétségbeesetten Bird. - Megkapod a testem, ígérem! De nem most! Van valami, amit még el kell intéznem!

A halott kislány felé kapta fejét. - Megkapom?

- Előbb el kell jutnom Avalonba! De ígérem, ahogy megtettem, amit meg kell tennem, visszajövök ide, és akkor viheted a testem!

- Avalonba igyekszel? - mennydörögte Eisman mellette ücsörgő szellemalakja. - Te is?

- Mindenki oda tart! - sziszegtek sokan a közelben.

Bird érezte, hogy koponyájában valami mocorog. A régebben testüket vesztett lelkek elkezdtek betüremkedni a tudatába.

- Engedjete! Kérlek, engedjete! - nyöszörögte, miközben a halott, vak kislány egészen közel húzódott hozzá.

- Én és az apám is oda szerettünk volna jutni! Ismerjük a titkos járatokat! Csakhogy egy Őrző megölt minket!

Bird megrázkódott.

- Igen, tudom... az apám volt az...

A vak Isa arcán gonosz vigyor terült szét. - Ó, valóban? És még mi segítsünk neked?

Bird nagy levegőt vett; a sikló ebben a pillanatban suhant ki oldalt az oszlopok közül. A reflektorai előrszegeződtek, s a fénycsóvában a kísértetalakok egyszeriben semmivé váltak. Amint azonban ismét sötétség hullott a csarnoknak azon részére, a kéken derengő testek ismét formát öltöttek: ott lebegtek, egyre közelebb Birdhöz.

- Csak én segíthetek rajtatok... - zihálta Bird. - Testet csak neked adhatok, de ha bejutok Avalonba, a többiek is mind megváltatnak...

A mellette ülő szellemalak elgondolkodva bámult a semmibe. -Megváltatnak... Hm. Milyen különös szó... Régen hallottam már... De nem hiszek neked.

- Én sem! - vicsorgott a kísértetlány.

Bird belesiklott a zavaros masszába a vak Isa mellé, és dideregve egészen közel hajolt hozzá, s úgy, hogy a többi lélek ne hallhassa, súgott neki valamit.

A lány vibráló arca egyszeriben megdermedt.

- Ezt honnan tudod? - kérdezte dühödten.

- Tudom. Almokat látok. De ezek nem álmok. Üzenetek. A segítségemet kérték.

Isa Eisman hátrébb siklott a víz felszínén, és meglepetten emelte fel fejét. - Értem... - suttogta. - De hisz akkor...

- Segíts, kérlek! - könyörgött Bird. - Nincs már erőm... Nem tudom, hol a titkos átjáró... Csak ti segíthettek!

A kislány odalebegett Bird mellé, és megfogta a kezét. Bird nyálkás, jéghideg érintést érzett, noha a bőréhez nem ért semmi, csak rideg fuvallat.

- Engedjete! - suttogta a vak lány. - El kell vezetnem oda!

A többiek mind, a háborgó lelkek, a nyugalmat nem lelők értetlenül, elégedetlenkedve közelebb nyomultak. A gyermek teste kellett nekik, mégpedig minden áron.

Isa Eisman felhőrdült.

- Ő a miénk! A teste nekem kell! Engem illet!

- El innen, átkozottak! - Apja szellemteste idegesen felemelkedett a zavaros masszából, hogy útját állja a többieknek, de nem sok sikerrel.

- Gyere velem! - Isa kacagva, gurgulázó nevetéssel rávetette magát Bird vacogó testére. A kislány csak annyit érzett,

hogy valami erőteljesen megragadja, egy jeges, halott akarat átveszi az irányítást végtagjai felett, aztán...
Suhantak a mocskos víz felett.

A lelkek éhesen utánuk vetették magukat.

- Ott van valami! - Gap százados diadalittasan felkiáltott, és a járőrsikló reflektorait azonnal az oszlopok azon szakaszára irányította, ahonnan a mozgást érzékelte.

Valóban volt ott valami, csak hogy nem éppen az, amire számított.

- Most megvagy! - Gap felemelte a siklót, hogy a magasból csaphasson le, de ahogy szemből suhanni kezdett felé, valami szokatlant érzékelt.

Egy gyermek siklott a víz felszínén. Bird volt az, kétségtelenül: de nem az a Bird, akit Gap százados megismert a Mallstroem-konténerben. Ez a Bird kísértetként suhant a massa felett, kiterjesztett karját pedig mintha láthatatlan kezek fogták volna. Nem messze mögötte kék vibrálás kavargott a vízen.

- Mi az ördög...?

Önkéntelenül is gázt adott, mire a sikló billegve, a felszínhez közeledve meglódult a gyermek felé. Gap csak akkor vette észre, hogy a levegő homályosan vibrál Bird körül is, amikor már - legalábbis úgy vélte -, nem kerülhette el az ütközést.

Valami arra készítette, hogy a szeme elé kapja a kezét, s egész teste megrándult, ahogy a sikló fémpajzsának nekicsapódott valami. Ujjai rémülten az irányítókarra fonódtak, s Gap azt hitte, sikerül megakadályoznia, hogy a sikló a massaiba vágódjon, vagy felrobbanjon a vészes gyorsasággal közeledő oszlopok egyikén. A kilátóernyőt szürkés folt borította, de vér egy csepp sem.

- Hol van? - A hátsó monitorra pillantott. Nem volt ott semmi, csak a beltenger kavargott, szokatlanul magas hullámokat vetve.

A sikló zúgva megfordult az oszlopsorok előtt, de mielőtt visszaszáguulduhatott volna az iménti pontra, valami csaknem a vízbe húzta. Gap értetlenül meredt előre. Oldalra nyúlt, hogy megragadja a szigony kioldóját, de valaki megfogta a kezét, és ellökte a kartól.

Gapnek elállt a szívverése.

Valaki ült mellette, de homályos füstön kívül nem látott a kabinban semmit. Nem törődött már azzal, hogy merre suhan a sikló, hagyta, hogy a jármű szabadon távolodjon a felszíntől és az oszlopoktól.

- Ki van itt? - suttogta halálra váltan.

- Csak mi... - hörögte egy hang közvetlenül mellette.

Hideg csapta meg Gap arcát, kellemetlen, nyirkos hideg, mintha egy érdes nyelv végignyalta volna az arcát. Aztán azt érezte, hogy hirtelen sokan lettek a kabinban. Érezte a jelenlétüket, és hallotta nevetésüket.

- Az az átkozott! - sziszegte Gap. Elkapta a kórt attól a kis szukától! Védtelen a lelkekkel szemben!

- Mit akartok? - vinnyogta, s ez volt az utolsó két szó, ami még ő mondott a saját ajkaival. A következő pillanatban valami rágcálni kezdte belülről - ő legalábbis ezt érezte. A fájdalom nagyon gyorsan hatalmasodott el rajta.

- Kell nekünk a tested! Kell nekünk a hajód!

Gap százados teste keserves kínok közt vajúdta ki magából a lelket, a szubsztanciát, ami Gap századost Gap századossá tette. Az üres, magába roskadt porhüvely néhány pillanatig levedlett kígyóbőrként hevert a sikló ülésén, aztán egyszeriben újra megtelt étellel.

Ujjai remegve kinyúltak, s megragadták a sikló irányítókarját. Éppen időben: a jármű csaknem a csarnok falának csapódott. Most azonban egy kecses ívet leírva visszafordult, és máris suhant az oszlopok felé. Odaérve, ahol Bird lebegett a massa felszínén, lelassított.

- Így könnyebb lesz... - szólalt meg a vak lány lelke Bird mellett. - Apám segíteni fog.

- Köszönöm! - rebegte Bird.

Amikor bemászott a siklóba, és Gap százados ajkai mosolyra húzódtak, már hinni kezdte, hogy talán mégis sikerülhet. Eisman ismerte a titkos járatokat, és minden bizonnyal el tudja vinni őt Avalon kapuin túlra. Utoljára még hátrapillantott: a többi lélek lángoló szemekkel siklott feléjük, s már nem sok hiányzott, hogy utolérjék őket.

Bird ernyedten elnyúlt a sikló egyik ülésén. Szeme sarkából Gap százados görnyedt alakját figyelte, és arra gondolt, mennyire más ez az ember most, hogy új lélek költözött belé.

Ahogy Gap rápillantott, s szeme sarkában megvillant a fény, megborzongott.

Új nap. Odakünn lassan felragyogott a roppant belső űrben Avalon napja. A Citadella falára tapadó acélépítmények ezreiben ugyanazon pillanatban vette kezdetét Avalon következő NAPCIKLUSA.

Az elszigetelt, üvegfalú szobában álltam, távol a város többi részétől, és figyeltem az ébredő Avalont. Képtelen lettem volna aludni, pedig a fejem zúgott, és minden porcikám sajgott a hosszas és megfeszített ébrenléttől.

Tudtam, hogy nem pihenhetek. Valami történni fog, mégpedig hamarosan.

Szegény Zeanára gondoltam, aki ott aludt, fejtetőig betakarva, mezítelenül az ágyon. Kifáradt, amikor a WEO segítségével bepillantást nyertem abba a mélyre temetett emlékfoszlányba.

Zeana...

Sok mindent nem értettem még. A szokásosnál jóval kevesebb információ állt rendelkezésemre, mégis, valahol, tudatom mélyén mintha felderengett volna a halovány kapocs a látszólag egymáshoz nem kötődő események, elejtett szavak és jelentéktelennek tűnő részletek közt.

Éppen csak az ihlet hiányzott a mozaik összeillesztéséhez. Egy kis lökés...

Miért?

Miért történt mindez?

Nem tudom, meddig álltam ott a hatalmas üvegfalnál, s meddig bámultam, ahogy Avalon belső világa fokozatosan benépesül. Apró siklók suhantak mindenfelé, a széles mozgójárdákon avaloniak százai, ezrei igyekeztek a WEO által meghatározott rendben munkahelyeik felé, ahol - ugyancsak a WEO által meghatározott ideális esemény-láncnak köszönhetően -, konfliktusok nélküli, olajozott nap várt rájuk.

Valahol a magasban Keanos ónszürke tömbje hullámozott a mesterséges gravitáció csapdájában. És igen, a Citadella-henger végtelen palástján, Keanos hullámozó tömbje alatt ott nyúlt az égbe a Torony.

Távol minden más épülettől, karcsú ujjként mutatott a belső tenger felé.

Tűnődve bámultam, és hirtelen mindent elsöprő erővel belémhasított a bizonyosság. Beszélnem kell Zeanával!

Odaléptem az ágyhoz, és gyengéden megérintettem a lány vállát a takaró alatt.

- Ébredj! Ébredj!

Semmi. Nem moccan.

- Zeana?

Nem mozdult. Talán a WEO kíméletlen emlék-feltárási eljárása fárasztotta ki ennyire. Erősebben ráztam a vállát.

Semmi. Mintha nem is lélegzett volna. Csak hevert, mint egy bábú. Hideget éreztem a lepedő alatt. Rosszat sejtve hajtottam fel a szövetet, és magamban felkészültem a legrosszabbra. De amit láttam, az sokkal rosszabb volt annál, amire ép ésszel számíthattam.

A takaró alatt egy holttest hevert. Fejét lövedék robbantotta szét, és hasfalában is jókora lyuk tátongott. Már kivérzett, de körülötte alvadt vér vöröslött. A másodperc tört részéig azt hittem, Zeana az, őt gyilkolták meg; oly elemi erővel facsarta meg a fájdalom a szívem, hogy azt hittem, nem élelem túl.

- Zeana?

Lehunytam a szemem, és elszámoltam tízig. NEM! EZ NEM ZEANA! Nem lehet ő! Hallanom kellett volna a

lövéseket! NEM! NEM! NEM ZEANA... Az ő vére nem vörös... Hát persze... ez... ez itt egy közönséges ember... Csak egy kihűlt holttest, amit idecsempésztek Zeana helyébe.

Ez nem az a lány!

Nyugalom...

Nincs semmi baj...

Kinyitottam a szemem. Hát persze. Ez itt nem Zeana. Amit látsz, az egy női holttest. Valószínűleg a Köztesszintről hozták ide, vagy a Gyomorvilágból... A koponya maradványaiba, a dermesztően fekete, roncsolt lyuk peremére sötét hajszálak tapadtak. Az arcából semmi sem maradt. Idősebb lehetett Zeanánál. De nem ő. Semmiképen sem ő.

Miközben akkurátusan megvizsgáltam a tetemet, arra gondoltam, mi az ördög ütött belém az előbb? Miféle heves érzelmi reakció volt ez? Ki ez a lány, hogy ennyire megrémített az elvesztésének gondolata?

Nyugalom...

Végére is egyszerű a magyarázat. Egyedül vagyok Avalonban, egy ellenséges és kiismerhetetlen környezetben. A tét Bird élete, és persze az én életem is. Álszent gondolkodásra vallana, ha ezt letagadná. Élni akarok. Szóval itt vagyok, mióta is? Hány óra telt el, mióta...? Pontosabban: hány nap?

Mindegy. Kiszakítottak a környezetemből, és most azon csodálkozom, hogy az érzelmi reakcióim felfokozottak, eltúlzottak és bizonyos értelemben irracionálisak. Itt ez a lány: Zeana. Semmi közöm hozzá,

ez nem igaz...

igazán semmi közöm hozzá. Talán némi szánalom, vagy talán némi együttérzés, amit táplálok iránta. Semmi más. Felemeltem a fejem, és meredten bámultam az ismeretlen nő tetemét. Mi a fenét hordok itt össze magamnak? Miért nem arra figyelek, ami a munkám lenne? Az a dolgod, Zake Mallstroem, hogy megvizsgáld a holttestet, és megpróbált összeilleszteni a mozaik darabkáit. Ki ez? És hol van Zeana? Ki cserélte ki a holttestre, amíg aludtam? Van valami köze ennek az egésznek Theo Dale halálához?

- Hát persze, hogy van... - higgadtan, szinte cinikusan válaszoltam magamnak.

Zeana tette. Ott várt Theo Dale-re az alagútban. A WEO rátalált az emlékeire, kétségtelenül ő volt az. Valaki megpróbálta manipulálni az emlékeit, de nem tudott eltüntetni minden nyomot. Hogy miért tette?

Szánalmasan motyogtam magam elé.

Ebből elég! Állítólag profi vagy, Zake Mallstroem! Azért hívott ide az ember, aki álmokkal üzen, hogy megfejtse a titkokat! Ez a test...

A nő biztosan nem avaloni volt, bőre, fekete haja mégis emlékeztetett Zeana bőrére és hajára. Ugyanakkor... Annyira más...

Mi ez? Mit érzek tulajdonképpen? Fájdalmat? De hisz azzal ébredtem: éppen Zeanával álmodok. Igen. Á heves érzelmi reakció valószínűleg ennek is betudható. Almomban együtt voltam vele.

Megfordítottam a tetemet.

Te jó ég!

A felismeréstől szinte mozdulatlanra meredten bámultam magam elé.

Megismertem. Az arc nélküli tetem, a végtagok, a bőr... a szeméremtest. ...

Sötét szégyen öntött el: igen. Ez a test...

A felismerés nem tett kétségbeesetté. Nem éreztem semmit, csak csodálkozást.

Sarah teteme volt.

Ott hevert előttem, két Killroy-47-es lövedéktől széttroncsolva.

Csak ültem ott, és bámultam. Ürességet éreztem. Valaki végzett a feleségemmel, és a holttestet idehozta. Megölték Sarah-t. Nem éreztem fájdalmat. Őszintén szólva semmit sem éreztem ezzel kapcsolatban, és többet nem is jutott

eszembe Sarah (egészen addig, amíg néhány hónappal később meg nem pillantottam - de erről még ejtek néhány szót később).

A felismerés azonnal elvezetett a következőhöz. Ha ez Sarah, akkor Bird...

Bird egyedül maradt odalenn...

A lányom védtelen...

Mi van vele?

Mi történt vele?

Arcom a tenyerembe temettem, és összetörten hallgattam az ablakon kopogó esőt. Mi akar ez lenni? Figyelmeztetés?

Ha az, akkor nagyon hatásos... Elvették tőlem Zeanát, megölték a feleségemet, és tudtomra adták, hogy a lányom - ha még nem halott -, akkor a kezükben van. Azt csinálnak vele, amit akarnak.

Az én beteg Birdem. Talán még él...

Talán.

Nem tudom, meddig maradtam ott, magamba omolva, de az biztos, hogy amikor felkeltem a holttest mellől, odakünn már teljes intenzitással ragyogott Avalon belső napja. A fény áttűnt az eső homályló falán.

Az ablakhoz léptem.

Levegő!

A megbillentett ablaktábla alatt friss, ózonillatú szél áramlott be, meglegyintette arcomat.

Gondolkodj! Végezd a munkád!

Hosszú percekig álltam ott, de gondolataim minduntalan visszakalandoztak Zeanához.

Zeanát nem vehetik el tőlem! Ő a társam. Az ember, ki álmokkal üzen, kettőnket bízott meg a rejtély felgöngyölítésével. Meg kell találnom a lányt. Szükségem van rá. És neki is szüksége van rám.

Egy pillanat!

Hátrapillantottam Sarah tetemére. Valami nagyon nem stimmelt. Lehet, hogy nem is Birdről van szó? Lehet, hogy valaki csupán azt akarta bennem tudatosítani, hogy mennyire... hogy mennyire hiányzik majd nekem Zeana? Hogy... legalább magamban mondjam ki, mit érzek iránta?

Ki kell innen jutnom!

Az ajtóhoz rohantam, és egyáltalán nem lepett meg, hogy zárva találom. Felpillantottam, mintha a nem létező kamerákat keresném.

- Hé, itt vagyok! Nem engedtek ki, igaz? Fogoly vagyok? A csend súlyos lepelként hullott rám.

- És most? Csend.

- Miért nem öltök meg? Bármit megtehettek! Miért nem öltök meg inkább?

Semmi. Csak a kósza esőcseppek koppanása az ablaktáblán. Odakünn szél süvített a henger íve felett.

- Mitől féltek? Ha kijutok innen... azt kívánjátok majd, bárcsak végeztetek volna velem, amíg lehetett!

Miért nem ölnek meg? A gondolat egyre mélyebbre rága magát az agyamba. Nem ölnek meg, mert valakinek a védelme alatt állok. Az ember, ki az álmokkal üzen

a Torony magányos lakója

nem engedi, hogy bántódásom essék. Remélem, nem engedi azt sem, hogy Zeanát bántsák!

Remélem...

Az ajtóhoz lopóztam. Csend. Biztosan figyelnek.

Na és?

Ki kell jutnom!

Ujjaim ösztönösen a zsebem felé, a nem létező Killroy-47-es felé tapogatóztak. Felejtse el, Zake Mallstroem! Ezúttal

nem lesz fegyvered! Nálad van az utolsó példány a Csillagárnyékból, és ennyi!

Ablak...

Vissza az ablakhoz! Megálltam előtte, kezem az üvegtáblára tettem. Alul friss, eleven szél csapott be. Nem lesz egyszerű... Kidugtam fejem a résen: az ablak alatt végtelenbe zuhanó acélfal veszett a semmibe az arany ragyogásban.

- Isten veled, Sarah! - utolsó pillantást vettem az ágyon heverő testre.

Semmit sem éreztem.

A nő, aki mellett eltöltöttem életem eddigi éveinek javát, úgy foszlott szét az emlékeimben, hogy nyom nem maradt utána a lelkemben. És az egészben tényleg ez volt a legrémületesebb...

A szél.

Avalon napja arany mázt vont mindenre, ebben a belső világegyetemben. Az acélmezőkön frissen hullott eső cseppei csillogtak.

Az irdatlan acélfalon kapaszkodtam, a belső ívre tapadó, észrevehetetlen kis porszemként: ballonkabátom szárnyai fejem felett csapdostak dühödten. Nem volt nehéz előrearaszolnom: az ív felületéhez gyenge gravitáció vonzott. Izmaim erejével pótolva elegendőnek bizonyult, hogy legyőzzem a szubjektív mélység vonzását.

Találomra választottam irányt, abban a reményben, hogy előbb-utóbb rábukkanok egy szellőzőjáratra, nyitott ablakra, vagy bármire, amin keresztül visszajuthatok a lezárt szektorba.

Az acélfalon, immár messze, a fejem felett egyetlen ablakban versengett némi fény a belső nap arany ragyogásával: az én szobámban.

A szobában, ahol most Sarah szétlőtt teste hevert.

Semmi? Még számalom sem?

Kívülről, úgy szemlélttem magam, mint valami furcsa állatfajta. Veszélyben érzi magát, és az övéit, és most sarokba szorítva küzd az életéért... Nem gondol már semmire. Csak mászik, bizarr pókként araszolva a tiltott világ legelhagyottabb zugának acélfalán...

Megpihentem, és óvatos pillantást vettem hátra a vállam fölé.

A távolban siklók suhantak a Keanos felé, amott, szemközt, a messzeségben néhány kisebb város húzódott az ív falára tapadva.

Szerte tízezer avaloni...

Sejtelmük sincs arról, mi a szenvedés...

Aztán arra gondoltam: na és, nekem van? Magárahagyatott lélekként kúsztam a végtelen felett, abban a nevetséges reményben, hogy bármit tehetek Zeana vagy Bird megmentéséért...

Nem tehetek én semmit...

Mégis tovább másztam, eltökélten, összeszorított szájjal, tűrve, hogy a szél az arcomba söpörje hajam.

Nem adtam fel.

És ez az egész erről szólt, semmi másról...

A WEO pontosan abban a pillanatban ébresztette, mint a többieket Avalonban. Az ÁLOMCIKLUS véget ért. Avalon belső napja lassan forogni kezdett saját tengelye körül, és ahogy fokozatosan gyorsult, úgy erősödött arany derengése, és a meleg, amit szertesugárzott.

Zeana lustán elnyújtózott az ágyban. Selyemköntöse jóleső bizsergéssel simult mellbimbóira, de ahogy a lány ösztönösen is oldalra nyúlt, már csak Sray üres helyét találta a takaró alatt.

- Sray! - Zeana felnyögött, és kinyitotta a szemét.

- Igen, drágám?

Az ajtóban férje jelent meg, éppen nyakkendőjét igazgatta. - Igen?

- A fenébe! Nagyon hamar kipattantál... Nem lehetne még egy kicsit...?

- Sajnálom, igyekeznem kell - kiáltotta Sray, miközben visszalépett a konyhába. - Ma felmegyünk, ellenőrizzük a Keanos gravimezeit.

Asheron archel személyesen kért beszámolót a vizsgálatok eredményéről...

Zeana csalódottan bólogatott. Pedig jó lett volna... Szerette Sray érintését, szerette, ahogy gyengéden átöleli, és végigsimítja gerincét, aztán...

Ha nem, hát nem!

Már az is csoda, hogy a WEO nagy kegyesen engedte Sraynél néhány perccel tovább az ágyban heverészni.

Végére, az ő munkája is legalább annyira fontos, mint a férfié.

Sőt!

Főképp most, hogy...

Istenem, gondolta Zeana. Szegény Theo...

Egyszeriben el is ment a kedve a gyengéd gondolatoktól. A tragédia megmagyarázhatatlansága súlyos árnyékként vetült a KÍSÉRLET-ben részt vevők mindennapjaira.

- Kapok kávét? - szólt ki férjének a konyhába, miközben feltápáskodott az ágyról. -Jó erőset, ha lehet!

- Már kész is van! - Az ajtóban ismét megjelent Sray vigyorgó arca: most éppen egy szendvicset majszolt. - Mit szólnál este egy fürdőzéshez? Van egy lezárt partszakasz a Keanos keleti mederzárjánál! A fiúkkal kipróbáltuk, és isteni a víz.

Zeana színlelt ijedtséggel fordult férje felé, és közben szándékosan hagyta, hogy hálóköntöse egy pillanatra szétlibbenjen, s feltárja hófehér combjait. - Tudod, Sray, hogy nem szeretek olyan vízben úszni, ami mélyebb egy mérföldnél. Ráadásul elég egy kis óvatlanság, egy kis figyelmetlenség, és könnyedén beleúszhatsz egy gravimezőbe. Akkor pedig meg sem állsz a meder aljáig...

Sray egy pillanatra abbahagyta a szendvics-örlést: pofazacskójába egy hatalmas gombóc ragadt. - Tudod, hogy nem úszhat véletlenül senki egy gravimezőbe... - csámcsogta értetlenül. - A WEO figyel ránk...

Zeana zavartan elfordult. - Tudom. Csak vicc volt... Csak tréfa, Sray...

De Zeana tudta, hogy nem vicc volt.

Nem tréfa.

Ahogy a szekrényhez lépett, és levetette a hálóköntöst, elemi erejű rémület lett úrrá rajta.

Valamit elfelejtett?

Mintha valami történt volna, ami...

Megrázta a fejét.

Talán egy álom volt. Egy álom, amivel a WEO jutalmazta. Mesterséges, előre kidolgozott álom-program.

De akkor miért ilyen nyugtalan? A WEO álom-programjainak éppen az a lényege, hogy megnyugvást, biztonság- és kényelmet adnak azokban az órákban, amikor a WEO lemodellezi a következő nap eseményeit, az agy jelentős részének aktív segítségével. Valami hiba kerülhetett a programba...

- Jössz? - Sray útra készen állt az ajtóban. - Miért piszmogsz annyit, Zeana?

- Máris!

Villámgyorsan magára kapkodta ruháit, és csatlakozott férjéhez. Bár Sray Avalon átellenes pontján dolgozott, mint ő, életük elmaradhatatlan szertartásává vált, hogy együtt indultak útnak. A központi hidroliftig kéz a kézben sétálnak, ott majd elválnak útjaik.

Szép reggel volt, a park felől madárcsicsergés hallatszott.

- Rendben - mondta Sray. - Ha nem megyünk úszni, akkor beülhetnénk vacsorázni valahová. Három hete keményen dolgozunk az ellenőrzésekkel, rám férne egy kis ital is.

Zeana kötelességtudón biccentett.

Ital.

Whiskysüveg.

Csillogó poharak...

Valamire emlékeztette az emlékeiből felmerülő kép. Mielőtt azonban megragadhatta volna az emlékfoszlányt, Sray gyengéden maga felé fordította az arcát.

- Valami baj van Zeana? Furcsán viselkedsz ma reggel...

- Nincs semmi baj... - maga sem tudta miért, lesütötte a szemét. -Csak tudod, sok a gond a munkámmal...

Sray bólintott. Erről nem beszélhettek, de Zeana néha valóban furcsán viselkedett a munkája miatt, gyakran kimerülten érkezett haza, gondterhelten, nyúzottan.

- Este meglátjuk, mihez lesz kedved - Sray magához húzta. – Nem akarom, hogy bármi is beárnyékolja a kapcsolatunkat, drágám.

Zeana lehunyta szemét, mert ő meg azt nem akarta, hogy férje meglássa, ahogy könnycsepp gyűlik szeme sarkában.

- Gyereket akarok! - szaladt ki a száján, miközben Sray megölelte.

- Mit?

Sray eltolta magától, Zeana pedig szája elé kapta a kezét, és ijedten nézett fel rá. Szeme sarkában arany fény csillant a könnycsepp prizmáján keresztül.

- Mit mondtál az előbb? - kérdezte Sray, és megrázta a lány vállait. - Mit mondtál?

Zeana elfordította a fejét. Az előbb, amikor Sray megölelte, különös érzés lett úrrá rajta. Egy ölelés nem ilyen. Egy férfi érintése nem ilyen. Egy igazi csók nem ilyen.

Honnan tudod, hogy milyen az igazi? - ez volt az első rémisztő gondolata, aztán rögtön a következő: - *Honnan tudod, hogy Sray ölelése, Sray csókja nem igazi?*

- Sajnálom! - szomorúan férjére mosolygott, és kitörölte szeme sarkából a könnycseppeket. - Egy pillanatra azt hittem, álomban valaki mást szerettem, valakit, aki valóságosnak tűnt...

- Ez... - hebegte Sray, igyekezve, hogy a közelben elsiető avaloniak ne hallják szavait. - Ez ostobaság...

- Igen, tudom, hogy az! - Zeana megfordult, és hunyorogva keresni kezdte a végtelen, belső ív falán azt a távoli, lezárt szektort, és azt az ablakot, ahol...

- Tudom, hogy ostobaság. Mert nem őt álmodtam Sray... Hanem téged álmodlak most!

Sray felháborodottan elhátrált egy lépést tőle, de abban a szempillantásban szerte is foszlott a fehér semmiben.

Zeana lehunyta szemét, és várt.

Tudta, hogy mi fog következni.

A WEO azonnal korrigált. Végzetes hiba! Végzetes hiba!

VISSZA!

TÖRLÉS

Egy szűk járaton keresztül jutottam vissza a lezárt blokkba. Sokáig keresgéltem, ez igaz, míg végre rátaláltam, és betuszkoltam testem a nyílásba. De tudod, mit? Ez a munkám. Odalenn, a Köztesszinten nem egy hasonló járatban csúsztam-másztam már végig, menekülőket üldözve, miközben véresre horzsoltam kezem, lábam. Na és? Mondtam már: ez a melóm. Érték hozzá, hidd el.

Szóval a bejutás egyszerűnek tűnt, arról azonban fogalmam sem volt, hogy pontosan hol kötöttem ki. Üres, rideg folyosókon lopakodtam keresztül, míg végre rátaláltam egy navigációs oszlopra.

Valamiféle üzem külső csarnokainak egyikében járhattam. Ez azonban azt is jelentette, hogy bármikor, bárhol felbukkanhat egy-két avaloni, vagy ashra. Óvatosnak kellett tehát lennem. Amíg elvergődtem egy hidroliffig, többször is az árnyak közé lapulva vártam, míg elhaladnak mellettem. Gondtalan, kissé bárgyú arckifejezésű ashrák voltak, szürke köpenyeikben siettek, hogy teljesítsék gazdáik utasításait.

Miközben az acélfalakhoz lapultam, arra gondoltam, bizonyos-e, hogy ez minden vágyam? Hogy Bird ashraként élje le életét? Ivartalanítás és genetikai módosítás után, néhány évszázados, örömtelen szolgálatra kárhoztatva? Mit kaphat ezért cserébe Bird? Kényelmet? Nyugalmat? Legfeljebb annyit, hogy nem hal meg, a lelkek nem veszik birtokba legyengült testét.

Létezhet-e fontosabb az életben maradásnál? Onnan nézve, az árnyak közé lapulva nem voltam biztos a válaszban. Hát ezért akar mindenki Avalonba jutni? Menedéket sehol nem találhat a behatoló, ha rábukkannak, azonnal végeznek vele. A több generációs alázatnak is legfeljebb annyi a jutalma, hogy szürke árnyak válhatnak belőlünk?

Amikor már egészen közel értem a hidrolifthez, észrevettem, hogy két megtermett ashra-harcos ácsorog a bejáratánál. Valószínűleg riasztották őket, és most minden fontos közlekedési pontot megerősítettek.

A WEO érzékelte a változásokat, s nemcsak Zeana elbrálását, és Sarah tetemének felbukkanását, de az én szökésemet is. Akárki tartja is kezében a WEO-t, bizonyosan nem áll érdekében a nyakamra küldeni Avalon összes harcoshashráját...

Szóval ott lapultam az acélfalnál, és fogalmam sem volt, hogyan tovább. Ha legalább a Killroy-47-esem nálam lett volna... kábító fokozaton gyorsan végeztem volna azzal a kettővel. Így azonban...

Voltaképpen semmit sem kellett tennem. A két ashra egyszer csak megmerevedett, aztán szótlánul elmasírozott az egyik, sötétségbe vesző folyosón.

A hidrolift őrizetlen maradt.

Levitettem magam a legalsó szintre. Csobogva szétnyílt előttem a vízfal, s felbukkant a már jól ismert szervizcsatorna. A levegőt pállott beltenger-bűz töltötte be: a csatornák és a Keanos-planktonok rothadó szaga.

Lélekgát...

Találó név.

Szinte vaksötétben lopakodtam tovább, s néhány perc múlva elértem a planktonmezőt. Talpam alatt zöld rögök mállottak szét, fejem felett nyálkás fal húzódott. Lassan botorkáltam előre, ujjaim közt eleven növények mocorogtak. Zeana ebből az irányból kellett, hogy érkezzen, amikor Theo Dale meggyilkolásának helyszínére tartott. De honnan jöhetett? Bárhonnan is, oda kell nekem most eljutnom!

Elértem az ajtót, de az most is zárva volt. Igyekeztem kihúzni magam, s körbepillantottam.

Te, aki egyengeted utam, nyisd ki az ajtót! Tudom, hogy most is figyelsz!

Az ajtószárnyak hangtalanul félrecsusszantak.

Elhaladtam a felsértett falszakasz mellett, ahol Zeana elárulta, hogy a Citadella valójában egy úrhajó. A folyosó sápatag neonjai különös árnyakat vetettek a folyosóra. Tudtam, hogy itt kell valahol lennie. ...

Zeana...

Talán őt is megtalálom itt?

A fények egyre ritkultak. Mindenre készen haladtam tovább, ám egy éles forduló után a járat véget ért.

Kész.

Nincs tovább: fal állta utamat, nem ajtó.

Na és most?

Most hogyan tovább?

Az eddigiek kissé elkényelmesítettek. Arra vártam, hogy titokzatos jótevőm ezúttal is segítségemre siessen. Hogy kitaláljon valamit, hogy megnyissa előttem az utat az ismeretlenbe.

De nem történt semmi.

Kínos lassúsággal araszoltak a percek, és én csak álltam ott, magatehetetlenül. És akkor meghallottam a közeledő léptek kopogását.

Erre tartottak!

Rémülten körbepillantottam, de a járatban nem láttam búvóhelyet. Minden, amit tehettem, csak annyi volt, hogy a falhoz lapulva, az árnyak közt megbújva vártam, hogy az érkezők beforduljanak a végső folyosószakaszra.

Erre jöttek...

Lépteik egyre közeledtek.

Vajon azonnal észrevesznek? Eszelős félelemmel tapadtam a fémfalhoz: a mind szaporább ritmus alapján bizonyos lehettem benne, hogy nem ashrák érkeznek.

Lehunytam a szemem.

A következő pillanatban szél csapta meg az arcom, és a jövevények befordultak a folyosó végén.

A WEO pontosan abban a pillanatban ébresztette, mint a többieket Avalonban. Az ÁLOMCIKLUS véget ért. Avalon belső napja lassan forogni kezdett saját tengelye körül, és ahogy fokozatosan gyorsult, úgy erősödött arany derengése, és a meleg, amit szertesugárzott.

Zeana lustán elnyújtózott az ágyban. Selyemköntöse jóleső bizsergéssel simult mellbimbóira, de ahogy a lány ösztönösen is oldalra nyúlt, már csak Sray üres helyét találta a takaró alatt.

- Sray! - Zeana felnyögött, és kinyitotta a szemét.

- Igen, drágám?

Az ajtóban férje jelent meg, éppen nyakkendőjét igazgatta. - Igen?

- A fenébe! Nagyon hamar kipattantál... Nem lehetne még egy kicsit...?

- Sajnálom, igyekeznem kell - kiáltotta Sray, miközben visszalépett a konyhába. - Ma felmegyünk, ellenőrizzük a Keanos gravimezeit. Asheron archel személyesen kért beszámolót a vizsgálatok eredményéről...

Zeana csalódottan bólogatott. Pedig jó lett volna... Szerette Sray érintését, szerette, ahogy gyengéden átöleli, és végigsimítja gerincét, aztán...

Ha nem, hát nem!

Már az is csoda, hogy a WEO nagy kegyesen engedte Sraynél néhány perccel tovább az ágyban heverészni. Végére, az ő munkája is legalább annyira fontos, mint a férfié.

Sőt!

Főképp most, hogy...

Istenem, gondolta Zeana. Szegény Theo...

Egyszeriben el is ment a kedve a gyengéd gondolatoktól. A tragédia megmagyarázhatatlansága súlyos árnyékként vetült a KÍSÉRLET-ben részt vevők mindennapjaira.

- Kapok kávét? - szólt ki férjének a konyhába, miközben feltápáskodott az ágyról. - Jó erőset, ha lehet!

- Már kész is van! - Az ajtóban ismét megjelent Sray vigyorgó arca: most éppen egy szendvicset majsolt. - Mit szólnál este egy fürdőzéshez? Van egy lezárt partszakasz a Keanos keleti mederzárjánál! A fiúkkal kipróbáltuk, és isteni a víz.

Zeana színlelt ijedtséggel fordult férje felé, és közben szándékosan hagyta, hogy hálóköntöse egy pillanatra

szétlibbenjen, s feltárja hófehér combjait. - Tudod, Sray, hogy nem szeretek olyan vízben úszni, ami mélyebb egy mérföldnél. Ráadásul elég egy kis óvatlanság, egy kis figyelmetlenség, és könnyedén beleúszhatsz egy gravimezőbe. Akkor pedig meg sem állsz a meder aljáig...

Sray egy pillanatra abbahagyta a szendvics-örlést: pofazacskójába egy hatalmas gombóc ragadt. - Tudod, hogy nem úszhat véletlenül senki egy gravimezőbe... - csámcsogta értetlenül. - A WEO figyel ránk...

Zeana zavartan elfordult. - Tudom. Csak vicc volt... Csak tréfa, Sray...

De Zeana tudta, hogy nem vicc volt.

Nem tréfa.

Ahogy a szekrényhez lépett, és levetette a hálóköntöst, elemi erejű rémület lett úrrá rajta.

Valamit elfelejtett?

Mintha valami történt volna, ami...

Megrázta a fejét.

Talán egy álom volt. Egy álom, amivel a WEO jutalmazta. Mesterséges, előre kidolgozott álom-program.

De akkor miért ilyen nyugtalan? A WEO álom-programjainak éppen az a lényege, hogy megnyugvást, biztonság- és kényelmet adnak azokban az órákban, amikor a WEO lemodellezi a következő nap eseményeit, az agy jelentős részének aktív segítségével...

Valami hiba kerülhetett a programba...

- Jössz? - Sray útra készen állt az ajtóban. - Miért piszmogsz annyit, Zeana?

- Máris!

Villámgyorsan magára kapkodta ruháit, és csatlakozott férjéhez. Bár

Sray Avalon átellenes pontján dolgozott, mint ő, életük elmaradhatatlan szertartásává vált, hogy együtt indulnak útnak. A központi hirdoliftig kéz a kézben sétálnak, ott majd elválnak útjaik. Szép reggel volt, a park felől madárcsicsergés hallatszott.

- Rendben - mondta Sray. - Ha nem megyünk úszni, akkor beülhetnénk vacsorázni valahová. Három hete keményen dolgozunk az ellenőrzésekkel, rám férne egy kis ital is.

Zeana kötelességtudón biccentett.

Ital.

Whiskysüveg.

Csillogó poharak...

Valamire emlékeztette az emlékeiből felmerülő kép.

Hirtelen mozdulatlaná merevedett...

IGEN!

Az eső!

Arany cseppek mosódnak szét a sötét üvegtáblán.

A zuhogó, édes hang.

A szoba vörös félhomálya.

Az asztalon whisky, üres poharak. És ők ketten.

Zake és ő.

ZAKE!

ZAKE!

Hisztérikusan felsikoltott.

- Hol van Zake?

- Kicsoda? - nézett rá értetlenül Sray. - Miféle Zake? De Zeana már nem törődött vele többé.
- Ez az egész nem valóságos! - üvöltötte, mire minden közelben sétáló avaloni feléjük fordította arcát. - Te sem létezel! Zake azonban létezik! Ő él! Hol van? Mit csináltatok vele? Hol van?
Sray még mondani akart valamit, de a következő pillanatban fehér fénné fakult a sok-sok száz avalonival együtt. Zeana egyedül maradt az utcán.
- Hol van? - zokogta. - Adjátok őt vissza!
A WEO azonnal korrigált. Végzetes hiba! Végzetes hiba!

VISSZA!

TÖRLÉS

Ekkor érték el a falszakaszomat.

Halk sziszegés ütötte meg a fülem, és a folyosóba valahonnan friss légáram csapott ki. *Ajtó?*

Amikor újra ki mertem nyitni a szemem, szinte vaksötétben találtam magam. Az ashra szolgálók feltűnő igyekezettel siettek visszafelé, abba az irányba, amerről a sietős menet az előbb felbukkant. A két archel a falszakasz helyén derengő, hatalmas kék vízhártya túloldalán távolodott egy éppen olyan folyosón, amilyenben én álltam, emitt. Nem habozhattam. Cselekednem kellett.

Gondolkodás nélkül a vízhártya felé vetettem magam, és minden erőmmel átpréseltem magam a vibráló felületen. Éppen idejében: a víz sziszegve összepréselődött, s a következő pillanatban helyén már újra szilárd acélfal húzódott.

Lihegve oldalra penderültem, s csak akkor mertem kilesni az árnyak közül, amikor a távolban már elhaltak a két archel léptei. Átjutottam!

Úgy éreztem, bárhová is kerültem, közelebb értem a titkok megfejtéséhez, mint eddig valaha! Ezen titkok közt csak egy volt Theo Dale halála. És még csak nem is a legfontosabb...

Hunyorogva mertem csak szemügyre venni őket, miközben hátamat továbbra is az acélfalhoz szorítottam.

Két avaloni közeledett a lezárt falszakasz felé, oly lendületes léptekkel, mintha semmi sem állná ott útjukat. Büszke tartású férfiak voltak, hófehér tógájuk lepelként suhant mögöttük a folyosón, homlokukon arany diadém fogja össze ősz hajukat.

Idősebbek... Mozgásuk nem is emlékeztet az átlag-avaloniéra. Mindkettőjükben sokkal több van inkább Sethből. Archelek... - önkéntelenül is megborzongtam.

Az archelek nyomában engedelmes ashrák loholtak, tekintetüket mereven a földre szegezve, apró, szinte tipegő léptekkel követve uraikat. A menet sebesen közeledett felém. Rémülten arra gondoltam, vajon felfedeznek-e, és nem kis megkönnyebbülésemre szolgált, amikor láttam, hogy a szolgák nem hoznak magukkal neonfáklyákat.

Talán...

Ha egy kis szerencsém lesz...

Még szorosabban a falnak vettem hátamat, és önkéntelenül is lehunytam szemem.

Tisztes távolból követtem őket. Jó érzésem van az ilyesmihez, éveken át csiszolt a gyakorlat odalenn, a Köztesszint járataiban.

Gyakorlat? Ez most úgy tűnik, mintha valami lerázhatatlan kopó-ként akaszkodtam volna rájuk. Valójában pusztán annyi történt, hogy a két archel nem vette észre, hogy követem őket. Ennek ellenére a nyomukat vesztettem. A kék vízhártya ezen oldalán már egyáltalán nem világítottak fények a falakon, a folyosók köröttem mindenütt szirupos sötétségbe olvadtak. Amikor lemaradtam a két avalonitól, hallgatózni kezdtem.

Csend vett körül.

Pisszenés sem hallatszott, csak tulajdon szívverésem dübörgése feszítette belülről dobhártyámat.

Hol vagyok?

Tapogatózva elindultam a fal mellett, s nemsokára elágazáshoz tévedtem. Aztán egy következőhöz.

Miféle átkozott labirintus ez? Nem tudom, meddig bolyongtam ebben az útvesztőben, de érzékeim egészen váratlanul hangtalan riadót fújtak, amikor megéreztem, hogy valami megváltozott körülöttem.

Mintha...

Mintha roppant belső tér vett volna körül.

Néhány pillanatig csak ez jutott el a tudatomig: aztán - késleltetett reakcióként -, a mindent átható bűz.

Valahol éreztem már ezt a bűzt, legalábbis akkor ezt hittem.

Ezzel egy időben nagyon hideg lett: lélegzetem szegte a fagyos levegő. Dideregve megtorpantam, és óvatosan kinyújtottam a kezem.

Éreztem, hogy van ott előttem valami. Volt is: hideg üveglap. Ujjaim végigsiklottak lecsiszolt peremén. Vagy öt centi vastag lehetett. Mintha egy asztal lapja lett volna. És hevert rajta valami: tapogatózva megérintettem azt is. Hideg volt, de nem úgy, ahogy az üveglap, sokkal inkább úgy, mint Sarah teste. Egy kart érintettem meg. Fagyos emberi kart. Egy halott kezét. Feljebb tapogatóztam: a halottnak feje is volt: megkeményedett arcú, kopasz férfi, vagy nő lehetett: szemöldöke drót-tövisként horzsolta ujjamat.

Megborzongtam.

Hová kerültem?

Lassan, ügyelve arra, nehogy zajt keltsek, oldalt léptem.

Még egy üveglap... És még egy tetem. Egek! Mekkora lehet ez a csarnok? És...

Még egy üveglap. Úgy látszik, itt - akár egy gigászi elfekvőben -, hosszú sorokban állnak az üveglapok, s mindegyiken egy-egy halott hever.

Hangok...

Valahonnan hangok szűrődtek ki.

Lentről?

Alulról?

Alant sárgán foszforeszkáló fény szikrázott fel: összerezzentem, és lekaptam a fejem, nehogy meglássanak a fénygyújtók.

Az egyik üveglap mögül lestem ki: volt odalent egy emelvény. Körülötte három avaloni állt, szertartásszerű mozdulatlansággal.

Jobbnak láttam lekushadni a holtak közé.

Kettejüket azonnal megismertem: azok az archelek voltak, akik előttem léptek be a titkos ajtón. A harmadik pedig...

Igen.

Ő az.

Seth, Avalon első archelje.

Remegett, amikor szembefordult társaival, és megtörte a csendet:

- Döntenünk kell. Most!

Szavai borongós visszhangot verve repdestek a csarnokban, a holtak felett.

- Mire készülsz? - Isay archel gyanakodva emelte tekintetét Sethre. - Van valami, amiről nem tudunk?

Szívem hangosan dobogott, egy pillanatra az a valószínűtlen gondolatom támadt, hogy azok hárman meghallják odalent. Becsusszantam az üveglap, s a rajta fekvő holttest alá. Tovább hallgatóztam.

- Attól tartok, igen - Seth mosolya áttüremkedett a sárga ködpárán. - Kezdem sejteni, hogy Arkady miért bízta a behatoló megtalálását egy mélylakóra, és miért adta mellé Zeanát...

A másik kettő feszülten figyelte Seth arcát: hosszú fehér tógájukon megremegtek a ráncok.

- Hallgatunk, első archel!

- Eddig csak azt sejtettük, hogy kiválasztott magának még valakit, akinek üzeneteket küldött a Köztesszintre, álmokon keresztül. Intézkedtem: akárki is legyen az, pusztítsák el. Nem akarok újabb mélylakót, akit Arkady csábít ide.

- Na és? Sikerrel jártak az embereid?

- A célszemély, akinek Arkady álmokat küldött, Zake Mallstroem lánya.

Micsoda? Mintha a szívembe döftek volna.

Bird?

Mit akarnak Birddel?

- Mallstroem lánya? Mallstroem? Akit Arkady a nyomozással megbízott? - nézett az első archelre döbbsen Asheron. - Mond, lehet ez véletlen?

- Kizárt - morogta Seth. - Gyanítom, Arkady azokat az álmokat sugározta vissza a lánynak, amelyeket korábban Zake Mallstroem álmodott.

- És mit jelent ez? - kérdezte Isay.

- Azt, hogy Arkady tudatosan építi a tevét. Valamit akar ezekkel...

- Talán sejt valamit. Valamit, rólunk... Lehet, hogy a tervünkről is mindent tud...

- Ostobaság! Mi nem állunk a WEO ellenőrzése alatt!

- Az nem jelent semmit! Ne becsüld le Arkady-t! Sokan elkövették már ezt a hibát előttem, Seth!

- Bárhogy is... - az első archel aranyló tekintettel végigmérte a másik kettőt. - Most, azonnal döntenünk kell! A KÍSÉRLET nem bukhat el, még Arkady szeszélye miatt sem! Avalon élni fog! Avalon a kiválasztott, s népe a tűz hordozója!

- Pusztá szónoklaton kívül számíthatunk tőled még valamire? - Pusztá szónoklaton kívül számíthatunk tőled még valamire? - vetette közbe gúnyosan Asheron.

- Pusztá szónoklaton kívül számíthatunk tőled még valamire? - Asheron, és egy réges-régi acélbölcse gondolt, melyet veszedelmes áramlatok sodortak a beltenger elfeledett ösvényein. Aztán a kis szörnyetegre gondolt, a bölcseben, akinek egyetlen belső szerve sem volt a helyén, s akin Arkady szíve mégis megesett. Vajon valóban csupán szájalom volt? Vagy előre eltervezte a kis szörnyeteg sorsát? Előre látott mindent? Asheron archel megremegett a gondolatra. Lehet, hogy Arkady előre látott mindent, már abban a pillanatban, hogy kiemeltette a beltenger mocskából a céltalanul sodródó acélbölcset? Előre látta azt is, ahogy most összeesküvőként ellene szervezkednek? Lehet, hogy ez is része a nagy TERV-nek?

Asheron most már a felnőtt, egészséges szörnyetegre gondolt, aki bizonyára elfeledte, honnan jött, s immár Avalon irányítását készült átvenni, éppen attól a teremtménytől, akinek életét, pusztá létét köszönheti.

- Hmmm. Avalon, a kiválasztottak népe - mormolta magában Asheron. - Hát persze! Én kiválasztott vagyok. Tiszta avaloni vér. Isay is az. De Seth elfelejtette volna, hogy korcsnak született? Még a gyomorvilágbeli anyjának sem kellett, aki a beltengerbe vetette abban a nevetséges bölcseben.

Ő beszél Avalon kiválasztott népéről! Éppen ő! Ő akar Arkady helyébe lépni! Nevetséges!

- Pusztá szónoklaton kívül számíthatunk tőled még valamire? - ismételte meg a kérdést Asheron. - Felelj, ó, Avalon tisztavérű fia? - Számíthatunk például kézzelfogható elképzelésre? Mikor fejezed be az előkészületeket? Már rég nem kellene túrniunk Arkady szeszélyeit, ha a KÍSÉRLET véget ért volna... Seth szája széle remegett a dühtől.

- Ó, hogyne! A KÍSÉRLET... Attól tartok, nem tudjuk megvárni, amíg minden a helyére kerül... Egyetlen megoldást látok!

- Ugye nem arra gondolsz, amire a tűz utal a szemedben? - Asheron most szinte Seth fölé tornyosult. - Ugye tudod,

hogya mit beszélsz, első archel?

- Arról beszélek, hogy nem várhatunk tovább! Arkady kora lejárt! Mi hárman vezetjük Avalon népét az ígért földjére! Mi vagyunk az ős atyák!

Asheron sápadtan még közelebb lépett Seth-hez. - Elfelejtetted, hogy Avalon istene Arkady? Térj észhez, Seth! Tudd, ki vagy!

- Az istenünk? Akkor meg kell szabadulnunk az istenünktől! - sziszegte Seth. - Sok száz éve nemesítjük és erősítjük Avalon népét, hogy kiemelkedjen a köztes és a mélyvilágok mocskáiból! Mégsem az avaloni az emberi faj végső formája! A mi teremtsünk más lesz. Tökéletesebb! Csak mi, a mi teremtményeink lesznek képesek elérni a távoli partokat! És én nem hagyom, hogy holmi mélylakók megakadályozzák a KÍSÉRLET befejezését, éppen most!

- Várj csak! Mit mondtál? - bámult rá értetlenül Asheron. - Nemesítettük? Ó! Tévedsz, Seth! Nem mi tettük, hanem Arkady! Te is, és én is, mi mind az ő tudása révén váltunk halhatatlanná... Te még...

- Hallgassuk meg, mit akar Seth! - intette Isay az állát simogatva. - Mit javasolsz, első archel?

- Elegendem van Arkady kiszámíthatatlanságából! - Seth önkéntelenül is suttogóra fogta. - És ne feledjétek, már nyakig benne vagyunk! Ugyan, mit kockáztatnánk? Végére is, már parancsot adtam a mélylakó lányának likvidálására...

Ezt hallva kezem ökölbe szorult. Bárhogy keveredett is ebbe az egészbe Bird, bárhogy is alakultak így a dolgok, innentől kezdve mindannyiunk életéről van szó.

Bird... Zeana... Én...

Odalent, az emelvényen Seth gúnyosan társaira pillantott.

- Már megszegtük Arkady törvényeit! Innen csak egy lépés, hogy letaszítsuk őt magát is Avalon trónusáról! Új idők jönnek, és mi leszünk Avalon istenei!

- Elfelejtetted, hogy mi nem ellenőrizzük a WEO-t! - sziszegte Isay. - A rendszer legyőzhetetlen fegyver Arkady kezében! A WEO segítségével tenyésztett ki minket, és a WEO segítségével kontrollál mindent! Mi nem vagyunk részei a rendszernek! Nem győzhetünk Arkady ellenében!

Seth elmosolyodott. - Arkady féltékenyen őrzi a WEO-t! Ha azonban elválasztjuk tőle...

- Annak végzetes körülményei lehetnek!

- A WEO-t bízzátok rám! Majd én véget vetek Arkady színjátékának! Nem tetszik nekem ez az egész a mélylakóval és Zeánával! A legjobb lesz azonnal likvidálni őket, hogy minden erőnket a KÍSÉRLET bevégzésére fordíthassuk!

- Ha jól értem... - Asheron suttogott. - Ha jól értem, arról beszélsz, hogy vegyük át az ellenőrzést a WEO felett!

- Többek közt erről - bólintott Seth. - Elég erősek vagyunk, hogy kivezessük népünket a Citadellából!

- Igen. Elég erősek...

- Akkor hát, tudjátok, mit kell tennetek!

Seth nagyot nyelt. Tudta, hogy most jó el az igazság pillanata, amit oly rég várt. Csakhogy a többiek nagyon furcsán néztek rá. Asheron volt az, aki végül kibökte:

- Veled tartunk, Seth! De ha lehet... - egy pillanatra elhallgatott, mintha röstellné, amit még mondani akar. - Ha lehet, hagyd életben őt. Ne öld meg Arkadyt!

- Rendben - felelte az első archel, és arcán undor suhant át. - A WEO kiiktatását magam intézem. A ti feladatotok a mélylakó és Zeana kivégzése! Nincs már szükségünk a látszatra, hogy engedelmesen követjük Arkady szeszélyeit! Ha minden jól megy, a KÍSÉRLET percekben belül végső fázisába lép, nem akarom, hogy Arkady bármiféle kellemetlen meglepetése keresztülhúzza a szándékainkat! Egyszer már csaknem sikerült neki...

A többiek bólintottak.

- Megadjuk a hozzájárulást neked, Seth, első archel - a sóhaj fájdalmasan szakadt fel Asheron mellkasából. - Arkady elárulta Avalont!

Seth meghajlásában mintha csipetnyi gúny is bujkált volna. - Ígérem, nem élek vissza a hatalommal, amit rám ruháztatok!

Megfogták egymás kezét, s aranyszín szemüket lehunyva magukban mormolni kezdték Avalon imáját.

„Avalon a kiválasztott.”

Amíg imádkoztak, semmi sem moccant a belső végtelenben.

Én sem moccantam, levegőt sem mertem venni.

Hosszú pillanatokig csend volt. Aztán Seth visszafojtott hangját hallottam odalentről, az emelvényről.

- Várjatok! - mormolta. - Valaki van itt!

A másik kettő idegesen kapta fel fejét: - Itt?

- Odafenn - Seth aranyszín szeme alatt megvonaglott egy ősi sebhely. - Odafenn, a holtak közt.

Úgy hevertem ott, az egyik üveglap alatt, mintha már magam is egy lennék a holtak soraiban. Azok hárman pedig megindultak felfelé.

Hallottam a lépteiket.

A WEO pontosan abban a pillanatban ébresztette, mint a többieket Avalonban. Az ÁLOMCIKLUS véget ért. Avalon belső napja lassan forogni kezdett saját tengelye körül, és ahogy fokozatosan gyorsult, úgy erősödött arany derengése, és a meleg, amit szertesugárzott.

Zeana lustán elnyújtózott az ágyban. Selyemköntöse jóleső bizsergéssel simult mellbimbóira, de ahogy a lány ösztönösen is oldalra nyúlt, már csak Sray üres helyét találta a takaró alatt.

- Sray! - Zeana felnyögött, és kinyitotta a szemét.

- Igen, drágám?

Az ajtóban férje jelent meg, éppen nyakkendőjét igazgatta. - Igen?

- A fenébe! Nagyon hamar kipattantál... Nem lehetne még egy kicsit...?

- Sajnálom, igyekeznem kell - kiáltotta Sray, miközben visszalépett a konyhába. - Ma felmegyünk, ellenőrizzük a Keanos gravimezeit. Asheron archel személyesen kért beszámolót a vizsgálatok eredményéről...

Zeana csalódottan bólogatott. Pedig jó lett volna... Szerette Sray érintését, szerette, ahogy gyengéden átöleli, és végigsimítja gerincét, aztán...

Ha nem, hát nem!

Már az is csoda, hogy a WEO nagy kegyesen engedte Sraynél néhány perccel tovább az ágyban heverészni. Végtére, az ő munkája is legalább annyira fontos, mint a férfié.

Sőt!

Főképp most, hogy...

Istenem, gondolta Zeana. Szegény Theo...

Egyszeriben el is ment a kedve a gyengéd gondolatoktól. A tragédia megmagyarázhatatlansága súlyos árnyékként vetült a KÍSÉRLET-ben részt vevők mindennapjaira.

- Kapok kávét? - szólt ki férjének a konyhába, miközben feltápáskodott az ágyról. - Jó erőset, ha lehet!

- Már kész is van! - Az ajtóban ismét megjelent Sray vigyorgó arca: most éppen egy szendvicset majszolt. - Mit szólnál este egy fürdőzéshez? Van egy lezárt partszakasz a Keanos keleti mederzárjánál! A fiúkkal kipróbáltuk, és isteni a víz.

Zeana színlelt ijedtséggel fordult férje felé, és közben szándékosan hagyta, hogy hálóköntöse egy pillanatra szétlibbenjen, s feltárja hófehér combjait. - Tudod, Sray, hogy nem szeretek olyan vízben úszni, ami mélyebb egy mérföldnél. Ráadásul elég egy kis óvatlanság, egy kis figyelmetlenség, és könnyedén beleúszhatsz egy

gravimezőbe. Akkor pedig meg sem állsz a meder aljáig...

Sray egy pillanatra abbahagyta a szendvics-örlést: pofazacskójába egy hatalmas gombóc ragadt. - Tudod, hogy nem úszhat véletlenül senki egy gravimezőbe... - csámcsogta értetlenül. - A WEO figyel ránk...

Zeana zavartan elfordult. Valami végignyílamlott a tudatán. - Tudom. Ez az egész csak a WEO tréfája.

Sray furcsán nézett rá.

- Miről beszélsz, kedvesem?

Zeana lassan bólogatni kezdett. - Te is a WEO tréfája vagy, Sray. Ahogy az egész életem is.

- Miről beszélsz?

- Miről? - Zeana elmosolyodott. - Egy férfiről. Egy igazi, létező emberről, akit szeretek.

- Zake!

ZAKE! ZAKE!

A WEO azonnal korrigált. Végzetes hiba! Végzetes hiba!

VISSZA!

TÖRLÉS!

Nem várhattam tovább. Az emelvény felett kihunytt a sárga derengés, és a csarnokra szakadó vaksötétben csak a közeledő léptek kopogása hallatszott.

Remegve oldalra penderültem, és feltápáskodva, futásnak eredtem a sorok közt. Nem tehettem mást, vállaltam a kockázatot, hogy lépteim elárulják, merre menekülök. Megpróbáltam abba az irányba rohanni, amerről - úgy sejtettem, ide érkeztem -, de ahogy szédelegve, a végtelen sorokban álló üveglapok széleinek ütköztem, rá kellett döbbernem, hogy fogalmam sincs, mi merre van ebben a gigászi halottaskamrában.

Aztán teljes erővel nekicsapódtam egy üveglapnak, és rázuhantam a rajta heverő, erősen oszladozó tetemre. Azt hiszem, felkiáltottam rémületemben - ösztönös reakció volt, és elhiheted: még soha nem éreztem, hogy ennyire félttem volna.

Azok hárman a nyomomban loholtak. Hallottam rohanó lépteik közeledtét, és ahogy a holttestből kikecmeregve hátrapillantottam, mintha három arany szempár izzását is láttam volna a sötétben. Közeledtek. Futni! El innen!

Talpra vergődtem, és futottam tovább, egészen, míg egy falnak nem ütköztem.

- Ott van! - harsant egy hang a hátam mögött. Beleborzongtam: olybá tűnt, mintha Seth magából kivetkőzve száguldott volna felém a sötétben.

Sziszegve egy vízhártya tárult fel előttem. Gondolkodás nélkül átvetettem magam rajta. Nem néztem hátra: a csarnok éjszakájához képest odakünn félhomály derengett - futottam tovább, egy vékony pallón, amely - úgy véltem -, abba az irányba vezetett, ahol a titkos kapun beléptem ide. Tévedtem.

Nem először, mióta átléptem Avalon kapuit, és nem is utoljára. A palló ugyanis egy roppant üvegfalhoz vezetett, melynek túloldalán acélállványok erdeje sorakozott.

Rémülten felpillantottam a magasba: valahol elérhetetlen messzeségben a Keanos víztömbje hullámozott, mélyéből halovány kék fényt szórt az acélrengetegre. Miféle hely ez?

Zihálva behúzódtam egy oszlop mögé, s fogamat összeszorítva vártam. Abban reménykedtem, hogy immár nem hallom üldözőim lépteit.

De hallottam. Közeledtek.

Tovább futottam a pallón, az üvegfalba vágott boltív alatt. Rohantam, ahogy csak bírtam: körülöttem ezerszeresére erősödött, visszhangosodott lépteim robaja.

- Zárjátok le a kaput! - üvöltötte egy sátáni hang mögöttem, s ebben a pillanatban valami sziszegve lecsapódott mögöttem. És ekkor hirtelen csend lett. Valami megváltozott. Könnyebbnek éreztem magam. A csillagok

közt sétáltam.

Nem tudom ezt másképp mondani: egyik pillanatról a másikra elfogyott lábam alól a palló, és én a semmi felett lebegtem, talán egy láthatatlan üveglapon, ki tudja? Elöttem és mögöttem egy-egy füstűveg fal, a kettő közt pedig a magasban és a mélyben csillagok milliárdjai.

Mielőtt észbe kaphattam volna, nekicsapódtam a szemközi üvegfalnak.

Már vártam az ismerős sziszegő hangot.

És akkor feltárult előttem valami, aminek létezését csak sejtettem.

Néhány pillanatra még arról is megfeledkeztem, hogy Seth és a másik kettő továbbra is a nyomomban vannak...

A WEO pontosan abban a pillanatban ébresztette, mint a többieket Avalonban. Az ÁLOMCIKLUS véget ért.

Avalon belső napja lassan forogni kezdett saját tengelye körül, és ahogy fokozatosan gyorsult, úgy erősödött arany derengése, és a meleg, amit szertesugárzott.

Zeana lustán elnyújtózott az ágyban. Selyemköntöse jóleső bizsergéssel simult mellbimbóira, de ahogy a lány ösztönösen is oldalra nyúlt, már csak Sray üres helyét találta a takaró alatt.

- Sray! - Zeana felnyögött, és kinyitotta a szemét.

- Igen, drágám?

Az ajtóban férje jelent meg, éppen nyakkendőjét igazgatta. - Igen?

- A fenébe! Nagyon hamar kipattantál... Nem lehetne még egy kicsit...?

- Sajnálom, igyekeznem kell - kiáltotta Sray, miközben visszalépett a konyhába. - Ma felmegyünk, ellenőrizzük a Keanos gravimezeit. Asheron archel személyesen kért beszámolót a vizsgálatok eredményéről...

Zeana csalódottan bólogatott. Pedig jó lett volna... Szerette Sray érintését, szerette, ahogy gyengéden átöleli, és végigsimítja gerincét, aztán...

De nem...

Nem Sray érintésére vágyott!

ZAKE!

ZAKE!

A WEO azonnal korrigált. Végzetes hiba! Végzetes hiba!

VISSZA!

TÖRLÉS!

Csillagfényben úszó folyosók. Tágas termek, hófehér szobák, kéklő medencék. Kertek és könyvtárak.

Minden, amit Noé magával vitt volna az útra, ha teheti. Minden új volt, s mindenből áradt az aprólékos munka tökéletessége, szépsége. Holdkórosként bolyongtam a fedélzeten, a kihalt szinteken, és arra gondoltam, mennyi energia, mennyi odafigyelés eredménye mindaz, amit látok.

Valaminek végérvényesen a részese lettem.

Valaminek, aminek létezését jó néhány órával korábban megsejtettem, de aminek valódisága, kézzelfogható nyers mivolta valósággal letaglózott.

Nem törődtem immár Sethel, és az archelekkel.

Reméltem, nem lesznek képesek ideát követni a nyomaimat, annyi bátorságuk pedig talán nincs, hogy működésbe hozzák az itteni keresőrendszereket. Akkor ugyanis Arkady is azonnal tudomást szerzett volna a fejleményekről, s ezt egyikük sem akarta.

Ők mégis a nyomomban voltak. Akkor, ott azt éreztem, az sem baj, ha véget vetnek ennek az egésznek. A csodák édes súlya alatt megfeledkeztem Birdről és Zeanáról.

Csak a csodákat láttam.

De nem tartott sokáig.

Az irányítóterem hatalmas kilátóernyőjéhez érve megtorpantam. Úgy éreztem magam, szinte eltörpülök a csillagok szertelen végtelensége és békessége előtt. De aztán, ahogy bámultam őket, hunyorogva magamba fogadtam szikrázó fényüket, eszembe jutott Bird...

Bírd szeme...

Ahogy nevetve megfordul, és rám nevet.

Szeme sarkából szívembe szúr a fény. A csillagok fénye.

- Értem - suttogtam az embernek, ki álmokkal üzen. - Tudom, miért vezettél ide. Kíváncsi voltál, igaz? Hát, most láthatod, mi történt. Mindent tudok. Rólad, és erről az egészlől. Istenem, milyen kétségbeesett lehetsz! Kezem és homlokom a hatalmas üveglapra tapasztottam. Sejtjeimben éreztem odakinn a mindenség lüktetését. Utazók vagyunk. Mindig is azok voltunk. Nevettem, pedig tudtam, hogy Seth ott áll mögöttem, s némán, perzselő tekintettel lesí minden mozdulatomat.

- Látod ezt, első archel? - kérdeztem tőle a csillagokra mutatva, anélkül, hogy megfordultam volna. - Hát nem fenséges?

Nem felelt.

A WEO pontosan abban a pillanatban ébresztette, mint a többieket Avalonban. Az ÁLOMCIKLUS véget ért. Avalon belső napja lassan forogni kezdett saját tengelye körül, és ahogy fokozatosan gyorsult, úgy erősödött arany derengése, és a meleg, amit szertesugárzott.

Zeana lustán elnyújtózott az ágyban.

Kinyitotta a szemét, de ahhoz, hogy igazán lásson, újra le kellett hunynia.

- Zake! - suttogta maga elé. - Zake, hol vagy?

ZAKE!

A WEO azonnal korrigált. Végzetes hiba! Végzetes hiba!

VISSZA!

TÖRLÉS!

Jól van, elég...

Az ember, ki álmokkal üzen, felnyögött, és elfordult a levegőben vibráló vízképtől. A kék fodrokon Zake Mallstroem bámulta a csillagokat.

Ennyi elég...

Az öregember odasuhant a sötétben a látszólag a semmiben lebegő, mezítelen női testhez. Ráncos kezének egyetlen intésére a WEO hártavékony pleonvezetékei és fénycsövei fürgé kígyóként siklottak ki a lány koponyájából.

- Ébredj!

Zeana felnyitotta szemét.

- Mesélj az álmaidról! - kérte az ember, ki álmokkal üzen. - Miről álmodsz?

- Egy gyermekről - suttogta Zeana révületben. Nem tudta hol van, nem tudta, hogyan került ide, voltaképpen azt sem tudta biztosan, hogy él.

Az ember, aki álmokkal üzen, elgondolkodva bólogatott.

Ennyi elég.

Amire kíváncsi volt, tudta immár.

Be kellett vallania magának, ezt a végeredményt várta, ebben reménykedett. Gyorsított eljárás. Nem maradt több ideje bizonyosságra, és bizonyos értelemben felesleges is lett volna minden további vizsgálódás.

- Mit érzel iránta? - kérdezte, noha tudta, mit fog hallani. De hallani akarta

Zeana arany tekintete a semmibe meredt. - Hiányzik. Mindent megadnék, hogy újra láthassam...

- Jól van - bólintotta az öregember. - Téged keres. Meg akar menteni, fontos vagy neki...

A vén kéz elegáns mozdulatára Zeana álomba merült.

Seth megdermedt. - Hol van? - Az előbb itt volt. Itt állt. Isay és Asheron csak ekkor érték be az első archelt. A csillagfényes félhomályba kutató tekintetek villantak.

- Itt volt? Itt volt?

Seth ernyedten bámult a csillagokra.

- Igen, itt volt.

Hallgattak: valahonnan a messzeségből Avalon belső napjának suhanása törte meg a csendet.

A Toronyról álmodtam.

Az óceán elnyúlva hullámozott előttem, s összesimult a végtelen, kék égbolttal. A parti fövényen aranyló szőnyegként csillogtak a dűnék kvarchalmai, forró csizmát öntve mezítelen lábam köré. Hátrafordultam: lábnyomaim néhány lépést mélyedtek a homokba, aztán megszakadtak. Mintha a semmiből jöttem volna.

De nem az számított, honnan jöttem, hanem hogy mit találok itt. Hisz nem messze tőlem ott magasodott a Torony. Csak álltam ott, magányosan, türtem, hogy a forró homok lassan húzzon lefelé, s hallgattam a tenger morajlását. A moraj erősödött, és hirtelen megrázkódott talpam alatt a föld: a dűnék örvényleni, kavarni kezdtek körülöttem, a tenger színén pedig ideges fodrok gyűrűztek szerteszét. Önkéntelenül is arra gondoltam: valami odakintről nekirontott a Citadella falának.

Izgatottság lett úrrá rajtam.

Futni kezdtem a homokban, távolodva a Toronytól. Tudtam, hogy találnom kell valakit.

Ott is volt.

Ott feküdt a parton: a habok kíváncsian nyaldosták meztelen testét.

Fölé hajoltam.

Élt.

Lélegzett.

Magamhoz szorítottam, és felemeltem.

- Elviszlek innen - suttogtam a fülébe. - Többé nem engedlek el.

Zeana álmában elmosolyodott.

Új nap. Odakünn lassan felragyogott a roppant belső űrben Avalon napja. A Citadella falára tapadó acélépítmények ezreiben ugyanazon pillanatban vette kezdetét Avalon következő NAPCIKLUSA.

Távol a város többi részétől, az elszigetelt, üvegfalú szobában álltam, és figyeltem az ébredő Avalont. Amikor visszatértem az ájult Zeanával, az ajtókat immár nyitva találtam, és Sarah tetemének nyoma sem volt. Azóta hosszú órák teltek el, de én képtelen lettem volna aludni. Pedig a fejem zúgott, és minden porcikám sajgott a hosszas és megfeszített ébrenléttől.

Tudtam, hogy nem pihenhetek. Valami történni fog, mégpedig hamarosan. Izgatottan hátraleptem, és a szűrőkön átderengő fényben megpillantottam az alvó Zeanát, fejtetőig betakarva, mezítelenül. Csak néztem őt.

Úgy aludt, mint egy angyal.

Karját feje alá hajtva, hosszú, hófehér haja kibomolva, s még a vonásai közt megbúvó szorongás sem tudta letörölni arcáról az éteri szépséget. Semmit sem tudtam róla, nem ismertem a múltját, igaz, azt ő sem ismerte. Féltettem őt. Eddig csak kicsi Bird volt képes ezt az érzelmet kiváltani belőlem.

Ki ez a lány?

Miért küldték? Miért tette, amit tett?

Zeana...

Zeana...

Se múltja, se jelene. Jövője sincs.

Csak az az átkozott, eltemetett emlékkép.

Közelebb léptem hozzá, és csaknem megérintettem a karját, de az utolsó pillanatban visszarántottam a kezem. És hogy jövök én a képbe? Mi az összefüggés? Képtelen voltam levenni a szemem az arcáról, mintha abból akartam volna kiolvasni a választ.

- Engem nézel? - kérdezte álmosan, még lehunyt szemhéjjal, miközben nyújtózkodott egyet.

Mosolyogtam.

- Téged.

Arany írisze nyíló virágként ragyogott rám. - És miért nézel?

- Nem tudom.

- De igen. Tudod.

Felkönyökölt, és mélyen a szemembe mélyesztette tekintetét. - Veled álmodtam, Zake, tudod?

- Velem?

- Ott voltunk a tengerparton. A víz és az ég örök-kék, a homok aranyló sárga. Egymás kezét fogtuk.

- Biztos, hogy mi ketten voltunk azok?

- Biztos. Már nem állok a WEO ellenőrzése alatt. A testem és a tudatom lassan megtisztul a mérgektől. Már nem emlékszem Sray arcára. Sray nem létezik, a lakásunk sem létezik. És már fájdalmat sem érzek az elveszett, nem létező életem után. Álmomban veled voltam. Az álmom valóság volt, Zake. Sétáltunk a parton. Egymás kezét fogtuk.

- És ez mit jelent? - kérdeztem bátortalanul, mintha nem tudnám jól a választ.

- Azt jelenti, hogy álmomban beléd szerettem. Az álmom megmutatta, hogy te vagy az, akiért élek.

- Zeana... - féltem attól, amit ki kellett mondanom. - Zeana, én egy közteesszinti vagyok. Nem avaloni. Mi ketten soha...

- Hát nem érted? - arcán könnyű mosoly terült szét. - Álmomban láttalak. Szeretlek. Avalonban Arkadyn kívül senki más nem álmodik szabadon, csak én. Hát nem érted?

- Zeana...

- Nem, ne mondj semmit! Én biztos vagyok magamban és benned is. A szemedben látom, hogy szeretsz. És még valamiben biztos vagyok: nem akarom, hogy megöljenek. Álmomban szabadok voltunk, egy szabad világban, ahol nincs Citadella, nincsenek avaloniak, és nincsenek mélylakók. Nem hagyom, hogy megöljenek engem, vagy téged. Harcolni fogunk, Zake.

- Nincs fegyverünk...

- De van!

Közelebb húzott magához, és megcsókolt.

Addig egész életemben csak egyetlen nőt csókoltam meg. Saraht. De őt az avaloniak jelölték ki nekem, hisz tudod. Ő sohasem csókolt úgy. Sohasem szorított úgy, ahogy Zeana szorított magához.

Nem tudom, mennyi idő telt el. Egyszer csak gyengéden eltoltam magamtól, és azt mondtam neki:

- Zeana, figyelj rám! Nagyon közel állok a megoldáshoz, de elfogyott az időm!

- A megoldáshoz? - felült a pamlagon - Rájöttél, hogy ki a behatoló?

Láttam őt, amint végzett Theo Dale-lel. Megdermedt.

Hallgatott, ahogy én is.

Arra gondoltam, az ügyet akár le is zárhatnám. Csak értesíteni kellene Seth-t, és azonnal intézkedni, hogy Birdet és Saraht hozzák ide. De ez az egész nem ilyen egyszerű... Akkor már tudtam, miért.

- Nincs semmiféle behatoló, Zeana. Épp ez a lényeg. A történet egészen másról szól. Az emlékeid közt megtaláltam, hogy te ölted meg Theo Dale-t...

Zeana rémülten bámult rám.

- Én?

- Arkady úgy döntött, nekem kell kivizsgálnom ezt a gyilkossági ügyet. Rendszerben. Valamiért úgy döntött továbbá, hogy neked is itt kell lenned, mellettem. Nem véletlenül. Ott voltál abban az alagútban...

- Az emlékeimben?

- Amíg fel nem ébredtél, magam sem tudtam, hogy mit gondoljak. De most már biztos vagyok benne, hogy mindez nem számít...

- Mit láttál? - Zeana reszketett a bizonytalanságtól. - Hogy én öltem meg Theo Dale-t?

- Igen.

- De akkor...

- Várj, Zeana! Theo Dale halála jelentéktelen apróság, csak egy jel, egy figyelmeztetés. A valódi szálakat sokkal magasabbról mozgatják. A megoldáshoz akkor jutottam közel, amikor megmutattad nekem, mi a Citadella valójában! Hogy nem egy pusztai épület a Fekete Földön, hanem egy sodródó űrhajó. Nehéz volt elfogadnom ezt, de ahogy sikerült, azonnal új lehetőségek nyíltak előttem! Ne foglalkozzunk most a félrevezető jelekkel, a WEO által megtalált emlékképekkel! Ez tévút! Theo Dale mérnök volt, igaz? Láttuk, hogy hol ölted meg. Egy mindentől távol eső belső alagútban. Sejttem, hogy hová vezethet az az alagút.

- Na és hová?

- Ugyanoda, ahová a Lélegkát egyik titkos járata. A Citadella külső burka felé visz mind a kettő. Bárhol is dolgozott Theo Dale, a munkahelye nem a Citadellában volt!

Zeana nagyot nyelt.

- Furcsa - suttogta. - Miért nem lepődök meg ezen?

- Azért, mert valaha te magad is ott dolgoztál! Valóban jól ismerted az alagutat, hisz nap, mint nap arra haladtál a munkahelyed felé egy siklón. Behunyta szemmel is odataláltál volna!

- De én...

- Nem, nem vagy „selejtés”, Zeana! Nem is lehetsz, titeket, avaloniakat sok száz éve kiválasztottként kezel a WEO! Teljesen megváltoztatták genetikai állományotokat, immúnissá tettek a betegségek ellen, és gyakorlatilag örök életet biztosítottak számotokra!

- Várj egy kicsit! Ott tartottál... - Zeana hangja izgatottan elcsuklott -, ott tartottál, hogy én is ott dolgoztam, ahol Theo Dale...

- Pontosan. Gondolkodjunk logikusan, Zeana! Jó néhány avaloni, akiket Arkady annak idején kiválasztott, sok száz éve dolgozik „valamin”. Erről a „valamiről” a többi avaloni sem tudhat. Egy titkos tervről van szó. Ez akkor lett egyértelmű előttem, amikor Theo Dale özvegyét hallgattam ki. Mae Dale-nek fogalma sem volt róla, hol dolgozott a férje. Egészen egyszerűen semmit sem tudott róla.

- Én sem sejtettem, hogy...

- És miért nem? Gondold végig! Az összes többi avaloni tudja a férjéről, feleségéről, hogy mit csinál. Miért ne tudná? Sokan az ültetvényeken dolgoznak, mások a Keanos gravitációs mezejét szabályozzák, ellenőrzik nap, mint nap. Megint mások tudományos kutatást végeznek. Csupán néhány avalonit választottak ki arra, hogy a titkos terven ügyködjenek. A te „férjed”, Sray sem tudta, hogy mi a te munkád. Maga a hely, ahol Theo Dale dolgozott, távol

található az átlag avaloni és az összes ashra által elérhető területektől.

- Miből gondolod, hogy én is ott voltam valaha?

-A társadalmatok tökéletes felépítése mellett csekély a valószínűsége, hogy valaki „selejtes” legyen. Az, hogy a te tudatoddal történt valami, nem lehet véletlen. Mi idézhette elő? Talán egy váratlan, előre be nem kalkulált baleset? Tegyük fel, hogy az. Történt veled egy baleset, ami mindent megváltoztatott. A tudatodat többé nem tudta kontrollálni a WEO. Önálló lettél, elkezdted álmodni! Az archelek kénytelenek voltak a WEO-val a NAPCIKLUS-odat ellenőrzésük alá vonni, és egy látszat-életet kialakítani körüléd, hogy ne szabadulj ki végleg az ellenőrzésük alól. Éveken keresztül ágyban hevertél, és álmodtál. Az ÁLOMCIKLUS-ban valódi álmokat, a NAPCIKLUS-ban azt, amit el akartak hitetni veled. Erre voltak csak képesek: A WEO másképpen már nem tudta kontrollálni a nappalaidat.

- De ebből még nem következik, hogy engem is ugyanott ért a baleset, ahol Theo Dale-t...

- Nagyon kevés információ áll a rendelkezésemre, hogy összerakjam a mozaikot. Lehet, hogy tévedek, de egyelőre nem látok más logikus magyarázatot. Zeana! Min dolgozhatott Theo Dale? Min dolgoztál te a baleset előtt? Gondolkodj! Hol vagyunk? Egy roppant űrhajóban, amit Arkady épített, még a Földön. Hová tart ez az űrhajó?

- Nem tudom... - ismerte be Zeana. - Soha nem jutott eszembe megkérdezni.

- Senki sem tudja. Meggyőződésem szerint az archelek és maga Arkady sem. És tudod, miért nem?

Zeana döbbenten nézett rám. - Mert nem irányítja senki? Mert irányíthatatlan? Zake, ez az egész csak feltételezés!

- De tegyük fel, hogy jó nyomon járunk! - megszorítottam a kezét. - Gondolkodj, Zeana! Mi lehet a Citadella urainak szándéka?

- Hogy irányíthatóvá tegyék a hajót...

- Biztosan megpróbálták, de azt hiszem, évszázadokkal ezelőtt kudarcot vallottak vele. A Citadella tovább sodródik az űrben, és így talán sohasem érné el az ismeretlen partokat, ahol az emberiség túlélői új életet kezdenének. Mit tehetnek akkor?

Zeana alig hallhatóan suttogta: - Építenek egy kisebb, de irányítható hajót!

- Építenek egy Bárkát. Ott voltam a fedélzetén. Láttam. A Bárka készen áll. Ez a nagy kísérlet. A terv azonban a Citadella minden erőforrását felemésztette. Nem is lehetett véghezvinni, csak a Citadella falán kívül.

- Úgy érzem... - motyogta Zeana -, mintha egy eltemetett emléket ébresztenél fel bennem...

- Theo Dale, és a tökéletessé tett avaloniak legjobbjai évszázadok óta ezen dolgoznak. Apránként építik a Citadella falán kívül Noé bárkáját! Csakhogy az a hajó jóval kisebb a Citadellánál! Láttam! Legfeljebb a túlélők egy töredékét tudja eljuttatni az ígért földjére!

- Uram isten... - Zeana aranyló szeme rémülten villant rám. - A Bárka legfeljebb tízezer embert képes magába fogadni! Csak az avaloniakat! A többiek! A milliók a Gyomorvilágban, és a Köztesszinten. ..

- Itt maradnak a céltalanul sodródó Citadellában, a biztos halálra ítélve... - Látva Zeana fájdalmas arckifejezését, magamhoz húztam. - Nem tudom, ki áll a terv mögött, de csodálkoznék, ha nem Arkady lenne az. S ha így van, Arkady csak azt tette, amit az emberiség érdekében jónak látott. Csak kevesek érhetik el a távoli partokat...

- Várj egy kicsit! Tegyük fel, hogy az avaloniak egy szűk felső rétege, Arkady és az archelek irányításával régóta épít egy Bárkát. Rendben. Tegyük fel, hogy én is ezen a terven dolgoztam, és valaha volt önálló életem. De valami történt. Egy baleset, aminek következtében a tudatom felett elveszítette fennhatóságát a WEO. Alkalmatlanná váltam a további munkára. Miért nem likvidáltak azonnal?

- Elképzelhető, hogy Arkady maga tiltotta meg. Felfigyelt valamire veled kapcsolatban. Valószínűleg arra, hogy elkezdted álmodni. Valódi, igaz álmokat.

- Ezért lennének különleges? - suttogta Zeana. - Mert álmodom?

- Arkady felfigyelhetett valamire az álmaiddal kapcsolatban. Esetleg kételyek merülhettek fel benne a terv

véghezvitelét illetően. Újabb vizsgálatokra volt szüksége, ezért utasította az archeleket, hogy hagyjanak életben, hagyjanak álmodni. Valószínű, hogy ennek a vizsgálatnak - vagy nevezzük inkább újabb kísérletnek - a részét képezte az is, hogy mellém rendelték a nyomozáshoz. Arkady kíváncsi volt, hogyan reagál bizonyos helyzetekben egy avaloni, aki nem áll a WEO ellenőrzése alatt, s aki szabadon álmodik. Lehet, hogy az ő kvázi-evolúciós láncolatában te vagy az újabb lépcsőfok, Zeana...

- Egyre több a feltételezés, és egyre kevesebb a kézzelfogható tény - suttogta a lány.

- Éppen ezért hoztak ide engem, egy mélylakót! Az én agyamat nem terhelik az avaloniakat gúzsba kötő WEO-bilincsek. Attól tartok, Zeana, ahogy te, úgy én is része vagyok ennek a második kísérletnek.

- Arra utalsz, hogy... - Arra, hogy Arkady, vagy bárki, aki a Citadellát megépítette elbizonytalanodott. Lehet, hogy mégsem az avaloniak alkalmasak a túlélésre? Lehet, hogy az ezer éves tökéletesítési eljárás túlélésre képtelen, elkényelmesedett, s mi több, álmaikat vesztett egyedeket eredményezett? Nem tudok Arkady agyával gondolkodni, de a pillanat, amikor ezzel szembesülhetett, csaknem összeroppanthatta. Ez a felismerés egyenértékű a kudarccal... Zeana remegve feltápaszkodott mellőlem. - Túl messzire méész... - suttogta fagyosan.

- Csak a munkámat végzem - megpróbáltam elkapni a kezét, de elrántotta tőlem. - Arkady miért éppen engem választott ki, hogy nyomozzak ebben az ügyben? Mert ez is része a kísérletnek. Üzeneteket küldött nekem, és neked is, álmokon keresztül. Látni akarja, vajon megbirkózunk-e ezzel a feladattal? Egy avaloni nem lenne képes megbirkózni vele még a WEO segítségével sem. Képtelen lenne egy váratlan helyzetben önálló döntéseket hozni. A WEO nélkül elveszett, gyámoltalan lény minden avaloni... Ráadásul van itt még valami. A lányom... Bird... Neki is ugyanazokat az álmoképeket sugározta Arkady...

-Mindez továbbra is csak feltételezés. Már a legelső feltételezés is bizonytalan, és minden továbbit arra építettél - jegyezte meg élesen Zeana, de láttam az arcán, hogy csupán az utolsó állásokat próbálja becsülettel védelmezni, s talán ő maga lenne a legboldogabb, ha azonnal megcáfolnám érveit. Az a láng még mindig ott lobogott a szemében, mióta csak felébredt az álmából.

Az álmából, amelyben belém szeretett.

- Gyere ide! - magamhoz húztam, s ezúttal nem ellenkezett. - Hogy mondtad? Szeretsz. Nem akarsz meghalni. Hát én sem. Van egy lányom, akit meg kell mentenem, és most már biztos vagyok benne, hogy harcolni fogok érted is. De ehhez hinned kell nekem. Bíznod kell bennem.

Zeana szemében reszkető aranykönnycsepp jelent meg.

- Tudod, mit érzek? - kérdezte elhaló hangon. - Egyik pillanatban biztos vagyok magamban, és biztos vagyok benned. Hiszek, oly erősen hiszek, hogy beleszédülök a bizonyosságba. De a következő pillanatban beleborzadok az ostobaságomba: ugyan, hogyan gondolhatom, hogy sikerülhet? Úgy érzem magam, mintha csupasz lennék. A lelkem fázik a WEO nélkül... Elveszetteknek érzem magam.

- Nincs szükséged a WEO-ra - megöleltem, olyan szorosan, ahogy csak tudtam. - Higgyél az álmokban. Amit érzel, azt életnek hívják.

Felemelte a fejét, és dermedten rám bámult. - Hogyan mondtad?

- Életnek.

Láttam a szemében, hogy először értette meg a lényegét.

Seth sietősen lépkedett a csupa üveg, csupa acél folyosón. Odalenn, a Kilenc Felhő Szintjén avaloniak sokasága nyüzsgött a planktonültetvények közt, az üvegházak tetején tompán csillogott Avalon mind fényesebb belső napja.

A NAPCIKLUS első órái, ím - elteltek.

Seth, az első archel komoran rőtta a folyosót, hófehér köpenye szikár alakja mögött lebegett: úgy érezte, nagyon kevés ideje maradt. Szeme sarkából szorongva pillantott ki a roppant belső hengerre. A Keanos hullámzó, szürke tömbje alatt

ott nyújtózott a Torony.

Seth ideges volt a Torony miatt.

A WEO már egészen biztosan érzékelte az archelek szokatlan tevékenységét, tehát Arkady mostanra mindent kell, hogy tudjon, legalábbis sejtenie kell, hogy alvezérei, papjai a lázadás útjára léptek. A mélylakó ráadásul mindent látott. Azt is, amiről Arkady nem tudhatott.

Mit fog tenni Arkady ebben a helyzetben?

Egyáltalán, mit tehet?

Ezer év magány után vajon képes lesz-e megvédeni magát?

A legfontosabb most, hogy a Tornyt elvágják a WEO többi részétől!

Míg a folyosón sietett végig, Seth végiggondolta, milyen következményekkel járhat az akció. A WEO valódi agyközpontja a Toronyban volt. Könnyen lehetséges, hogy az avaloniak tízezreinek előre megtervezett napi tevékenységében komoly zavarok keletkeznek, ha beavatkoznak a rendszer működésébe. Nem, sajnos lehetetlen úgy elszigetelni a Tornyt, hogy a WEO működése zavartalan maradjon.

Mielőtt elérte volna a folyosó fordulóját, egy sziürke ashra suhant eléje alázatosan. Seth látta, hogyan remeg a térde, amint beszélni kezd: - Üzenetet hoztam, első archel!

- Mondd! - förmedt rá türelmetlenül.

- Első archel, a WEO vészjeleket küld!

- Miféle vészjeleket?

- A WEO súlyos zavart érzékel Avalon belső rendszerében! - az ashra kicsit megemelte fejét, és Seth már-már azt hitte, veszi a bátorságot, hogy pillantását reá vesse, de a félelem erősebbnek bizonyult a szolga kíváncsiságánál. - Az archelek közül ketten elhagyták a biztonsági zónát, és ismeretlen céllal a lezárt blokkok felé indultak. A WEO szerint az első archelnek azonnal el kell hagynia ezt a zónát!

Seth gúnyosan elvigyorodott. - Majd meglátom. Mi van még?

- Egy azonosíthatatlan járőr-sikló hatolt be Avalon területére a Köztesszintről - motyogta az ashra. - A WEO szerint egy... vagy két emberrel a fedélzetén.

- Egy, vagy kettő?

- A második személy mintha nem élő ember lenne...

- Tudomásul vettem - Seth a homlokát ráncolta. Ez az információ őt is meglepte. Miféle behatolóról lehet szó? - Tartóztassák fel és semmisítsék meg!

Az ashra lehajtott fejjel állt ott, nem moccan.

- Mit akarsz még? - sziszegte Seth.

Az ashra megremegett, szemmel láthatóan nehezen bökte ki:

- Arkady parancsa, hogy az első archel azonnal jelentkezzen a Toronyban!

- Valóban?

- Ez Arkady parancsa, uram!

Seth mosolyogva hátralépett. Ahogy tovasuhant a folyosón, már újabb gondolatok foglalkoztatták. Megborzongott a gondolatra, mi fog történni, amikor a WEO agyközpontja megszűnik működni. Arra már gondolni sem mert, mi lesz, ha Arkady idő előtt ráébred arra is, mire megy ki a játék...

Acélbölcső...

A düh és a félelem visszafojthatatlan hullámokban tört rá.

Nem vagy tisztavérű, Seth!

Korcs vagy.

Az anyád acélbölcsőben hagyott a sorsodra. Arkady mentett meg téged, és te most az életére törsz! *Acélbölcső...*
Bird olyan kicsire húzta össze magát, amennyire csak tudta. A járőrsikló kabinjában félhomály uralkodott, csak a műszerfal vörös és kék fényei vetettek néhány színes foltot a vezetésre koncentráló Gap-Eisman sápadt arcára. Avalon roppant belső napjának fényét jórészt megszürtte a védőmező, de amerre némán suhantak, magasan az ültetvényeken, és a henger körkörös falára tapadó épületeken egyenletes, fémes ragyogás terült szét. Valahol a magasban Keanos hullámozott.

Avalon... - gondolta megbabonázva a lány. A kísértetkéz oly könnyedén vezette át a siklót a határon, mintha az nem is létezett volna.

Gap-Eisman perzselő tekintettel a lány felé fordult. - És most merre?

- Nem tudom... - Bird arra gondolt, talán érzékelnie kellene apja jelenlétét, de nem érzett semmit. Avalon belülről hatalmasnak, kiismerhetetlenül idegennek tűnt.

Gap-Eisman bólintott. - Tudnod kell! Mindjárt a nyomunkban lesznek!

Bird lehunyta a szemét. Kell lennie egy képnek! Egy álomtöredéknek! A kép kinyúlt tudata felé a tudatalatti szürke beltengeréből, és eleven erővel világosodott ki.

- Látom!

De ahhoz, hogy tisztán lássa, le kellett hunynia a szemét.

Úszott a levegőben.

Lebegett, suhant, szélesebben, előre a végtelen belső térben.

Könnyűnek érezte magát.

Szédült.

Arcán vörös és kék fényfoltok táncoltak.

- Látom!

Messze, a homályló térségen túl, a hengeres fal egy távoli pontján, fekete üvegfelületen csillant a belső nap fénye.

Szeme sarkában csillant a fény.

Szíve megremegett, és tudta, hogy akit keres, ott van, az üvegfalt mögött. Egy homályos alak körvonalát látta, s azt tisztán érzékelte, hogy apja nincs egyedül.

- Arra! - suttogetta, és Gap-Eisman máris arra fordította a siklót, amerre mutatta.

Teljes sebességgel száguldottak a henger távoli pontja felé. A következő pillanatban lapos, avaloni siklók bukkantak fel mögöttük.

- Valaki jön! - Zeana felkapta a fejét, és hallgatózni kezdett. Még mindig a karomban tartottam, de már nem kettőnkre gondoltam: a Torony és magányos lakója járt a fejemben.

Úgy nézhettem rá, mintha álomból ébredtem volna.

- Jönnék! Végezni akarnak velünk!

Ösztönösen a zsebemhez kaptam, és ezúttal csaknem fizikai fájdalmat éreztem a Killroy-47-es hiánya miatt. Körbepillantottam a szobában, de nem találtam semmit, amit fegyverként használhattam volna.

- Van innen másik kijárat?

- Nincs. - Zeana az ajtó felé penderült, majd fülét rászorítva hallgatózni kezdett.

- Itt vannak, odakint.

Még életemben nem éreztem magam ilyen tehetetlennek. - Menynyien?

- Nem tudom. De csak néhány ashrát hozhattak magukkal, akik nem állnak a WEO ellenőrzése alatt! Mostantól minden esemény előre lemodellezhetetlen úton halad!

Megragadtam Zeana karját.

- Gyere! - A hatalmas üvegtáblához vezettem. - Hát nem gyönyörű?

Ebben a pillanatban az ajtó félresiklott a helyéből. Zeana kétségbeesetten belém csimpaszkodott.

- Mit mondtál?

Egy utolsó pillantás az ajtóra: két fehér tógás, nyurga avaloni, és mögöttük egy seregnyi ashra nyomult be, kezükben fegyverekkel.

- Sajnálom - kiáltotta Asheron, és öles léptekkel megindult felénk. - Hiba volt magát idehozni, Mallstroem. Nem lett volna szabad idegent engedni Avalon Kapui mögé.

- Én magam is úgy hiszem. - Az archelre mosolyogtam. - Nagy hiba volt!

Zeana szeme sarkából a fény az üvegre villant. Valami sebesen közeledett felénk a messzeségből.

Seth megállt a csillogó vízsugár doboz előtt, és azt méregette, hogyan tudná a legegyszerűbben kitépni a falból. A

WEO hálózati csomópontja elért az egyik kezében: elégnek tűnt egyetlen erőteljes rántás, és...

Lehunyta szemét.

Gyűlölte a WEO-t.

Arkady mindig is féltékenyen őrizte, védte tőlük a rendszerét.

Eljött az idő, hogy saját kezével vessen véget a WEO-nak, megszüntetve ezzel Arkady védelmező-hálózatát. Dühödten belemártotta ujjait a folyadékba: a doboz csobogva omlott össze.

A világítás pislákolni kezdett a folyosón.

Seth elmosolyodott.

- És most... engedelmeskedünk Arkady parancsának!

Megfordult, de ebben a pillanatban teljes sötétség borult a folyosóra.

És nemcsak a folyosóra.

Avalon belső napja pislákolva kihunyt.

A járőr-sikló feltartóztathatatlanul suhant az üvegfal felé, de nyomában már túlságosan közeljártak az avaloni hajók, süvítésük betöltötte a levegőt.

Bird elsápadt: lehet, hogy tüzet nyitnak rájuk, mielőtt elérnék a henger falát? Hagyta a siklókat, előrefordult, és a kilátóernyőn az üvegfal egy bizonyos pontjára mutatott.

- Oda!

Gap-Eisman rezzenéstelen arccal engedelmeskedett: hideg ujjai máris kinyúltak a szigony karja után.

- Befogtak minket!

Ezután minden oly hirtelen történt...

A nyomukban száguldó siklók oldalából kinyúltak a szigonyvetők, de mielőtt az ashrák megnyomhatták volna a tűzgombot, a siklók hajtóművei prüszkölve, köhögve leálltak. Az összes üldöző hajó pörögve, irányt változtatott, s zuhanni kezdett a mélybe.

Avalon belső napja hunyorgott néhányat, majd kihunyt, s a roppant belső térben egyszeriben sötétség támadt. Bird felsikoltott: a Keanos szürke derengésében csak azt látta, hogy Gap-Eisman keze megrándul, s ezzel egy időben kék fénynyaláb csap ki a járőr-sikló szigonyágyújából.

Robaj.

Rázkódás: üvegszilánkok milliárdjai záporoztak ki, a mélybe.

Fülsiketítő robbanás hullámozott végig a levegőn: a henger fala beleremegett a detonációba. Füst burjánzott előttük, s azon túl szikrázó fénymorzsák táncoltak a levegőben.

Bird magatehetetlenül nekizuhant a sikló műszerfalának. Ahogy véres arcát felemelte, látta, hogy Gap-Eisman rávigyorog: az utolsó pillanatban állította meg a járművet. Közvetlenül a hengerfal előtt lebegtek, erre a manőverre az

eleven Gap valószínűleg képtelen lett volna. Eisman azonban jó pilóta volt, míg élt. És úgy tűnt, jó pilóta volt holtában is.

A magasból még mindig záporoztak az üvegszilánkok és a fényszikrák.

- **Most!** - kiáltotta Bird, és megnyomott egy gombot a műszerfalon.

A sikló belsejébe jeges fuvallat csapott be, ahogy a kabin teteje félresiklott. Bird behúzta a fejét, hogy elkerülje az üvegzuhatag maradékát. Gyomra háborgott, meg kellett kapaszkodnia, hogy le ne csússzon a székről. Valahol a mélyben ekkor csapódtak be az iménti üldöző avaloni siklók: egy pillanatra legalább éles, vörös fénylobbanás világította be a gigászi henger belsejét.

Bird szeme rögzítette a képet.

Ahogy a robbanás lángrozsája összeomlott, Avalonra éjszaka zuhant megint.

A morajlás megremegett minden csontomat, minden sejtemet. Eszelős fájdalom hasított a koponyámba, és megéreztem a friss vér émelyítő ízét a számban, de nem volt idő ilyen apróságokkal foglalkozni.

- Zeana! - próbáltam túlharsogni a robbanás robaját. - Talpra! Most!

- **Most!**

Őt hallottam.

Ő volt!

Itt volt!

Értem jött!

Megragadtam Zeana karját, kissé talán kíméletlenül, de érzékeltem, hogy az ajtó irányából máris felénk araszolnak a túlélő ashrák. Nem akartam bevárni őket: egyetlen esélyünk maradt a menekülésre, ha gondolkodás nélkül ugrunk.

- Mit akarsz? - Zeana szemében rémület villant a körülöttünk táncoló, keringő szikrák fényében. Aztán mintha mindent elfedő halotti lepel hullott volna a belső világra.

- Valami baj van a WEO-val! - Közelebb rántottam, hogy megcsókoljam, s ugyanazzal a lendülettel ki is vetettem magam vele együtt a lábunknál tátongó mélységbe.

Soha nem felejttem el, amit akkor üveggé dermedő szemében láttam. Az idő mintha megfagyott volna arany íriszében: a saját nevető arcomat láttam, az alattunk tátongó végtelen mélységet. Egymást átölelve zuhantunk, ruhámat vad szél cibálta, s láttam Zeana kibomlott haját, mint valami verdeső, hófehér szárnyat, rémült arca körül.

Azt hiszem, nevettem.

És aztán...

A becsapódás.

Avalon mozgólépcsőire, eleven, nyüzsgő utcáira sötétség borult. A mélyben hangtalanul felsikoltott a WEO idegpályáiba maró elektromos kín, s ezzel egy időben éles fájdalom hasított tízezer avaloni agyába.

Mi ez?

Hideg szél söpört végig a Keanos felől, s a kiválasztottak népe értetlenül torpant meg. Nem, ez nem történhet meg! - gondolták, és bizonytalanul egymásra meredtek. - Mi ez? Mi ez tulajdonképpen?

Nemcsak Avalon belső napja hunyt ki, hanem valami más is.

Valami máris hiányzott.

Mintha a vér, ami e roppant város ereiben csordogált, egyszeriben elpárolgott volna. Megszűnt az éltető, az eleven kapocs, ami a tízezer avalonit összekötötte, és biztonságos pályára irányította. A fehér ruhás, arany szemű férfiak és nők zavartan, növekvő rémülettel pillantgattak körbe, s egymás tekintetében keresték a választ.

Mi történt velünk?

Fázni és reszketni kezdtek. Magányosnak és elhagyatottnak érezték magukat. Egymást bámulták, de már nem

emlékeztek, hogyan kell egymáshoz szólítani a WEO segítsége nélkül.

Gyanakodva méregették hát a többiek, míg körülöttük a még épp, hogy derengő utcai fények is végleg ki nem hunytak.

Csend támadt.

Moccanni sem mertek.

A házakban, az utcákon, a belső világ folyosóin, az ültetvényeken nem rezdült semmi. Immár a moraj is elhalt: a WEO irányítása nélkül maradt siklók és más járművek is mind lezuhantak már.

Az ashrák, akik nem álltak közvetlen kapcsolatban a WEO-val, az avaloniaknál is nagyobb félelemmel pillantottak körbe. Nem tudták, mire gondoljanak: még sohasem látták gazdáikat így megbénulni.

Miez?

Mi ez?

Néma csend.

Sötétség.

Aztán a roppant belső térben haloványan felderengett a Keanos hullámai felé nyújtózó, karcsú Torony ablakaiban a fény.

- Arkady, Arkady... - suttogták az avaloniak, mint valami elfeledett, ősi ima szavait.

- Gap? - kérdeztem rémülten, amikor kicsi Bird berángatott minket a sikló kabinjába. Alig láttam a homlokomból a szemembe csorgó vértől, de Gap hórihorgas, ballonkabátos alakját ezer közül is felismertem voltam.

- Ő nem Gap, apa. - Bird átölelt.

- Gondolom, így nem ismer meg. - Gap-Eisman figyelmét teljes egészében lekötötte, hogy a sötét belső térben neki ne szárguldjon valamelyik falnak. A járórhajó fényszórói a távoli acélhenger ívéen siklottak végig.

- Ami azt illeti, tényleg nem. - Magam mellé cibáltam Zeana ernyedtestét; reméltem, nem esett komolyabb baja a zuhanás közben. Nem figyeltem arra, amit a Gap-szerű alak mondott, csak pillanatokkal később jutottak el szavai a tudatomig, amikor Zeana végre kinyitotta a szemét, és bágyadtan rám mosolygott.

- Mit mondott?

- A nevem Eisman - ismételte recsegő hangon Gap. - Engem és a kislányomat, Isát ölte meg a beltengernél. Emlékszik?

Csak bólintani tudtam.

- Semmi baj - mondta Gap-Eisman. - A lánya segít nekünk...

Zeana nagy nehezen felkönyökölt. Bird rápillantott, majd kíváncsian énrám. - Ki ez, apa?

- Majd később. - Megfogtam mindkettejük kezét. - Nagyon kell egymásra vigyáznotok!

- Átadom a helyem! - Gap-Eisman kikecmergett a vezetőülésből, és hátrahúzódott a kabin végébe. - Hiába, a siklót nem ennyi ember számára tervezték. - Ajánlom, hogy igyekezzon, mert ahogy elnézem, itt valami készül.

Amíg elfoglaltam a helyét, Bird benyúlt az élőholt zsebébe, és az én zsebembe nyomta, amit benne talált.

Elmosolyodtam. A súlyából éreztem, hogy egy Killroy-47-es.

- Az ott mi? - kérdezte Bird fojtott hangon, amikor már hosszú ideje némán siklottunk a belső térben. Alattunk sorra maradoztak el

Avalon épületei. Az avaloniak - már amennyire ebből a magasságból megállapítható volt -, magatehetetlenül álltak, ahol a WEO összeomlásakor éppen voltak. Minden megbénult az egész belső világban.

A henger végtelen palástján, a Keanos sötéten hullámozó tömbje alatt a magányos Torony nyúlt az égbe. Távol minden más épülettől, karcsú ujjként mutatott a belső tenger felé. A csupa acél és csupa üveg sötétségben, a siklónk fényszórójától eltekintve egyedül a Torony ablakain kiszűrődő halovány fény derengett.

- Miféle Torony az? -kérdezte izgatottan Bird.
- Egy isten lakik benne - suttogta válaszképpen Zeana. - Egy haldokló istenség.

Bird elmosolyodott. Régen nem láttam tekintetét ennyire tisztának.

- Azt hiszem, tudom, ki az - suttogta a fülembe.

Magamhoz szorítottam a lányomat, s oly erősnek éreztem magam, mint még soha. Lelkemről talán épp most hullott le az utolsó bilincs. Azt mondtam Birdnek:

- Én is tudom. Valaki, aki álmokkal üzen.

Nem volt éppen egyszerű bedokkolni a Torony épületéhez: nem arra tervezték, hogy bárki is könnyedén megközelítse. Ha jól láttam, valahonnan középtájon egy acélfolyosó nyúlt hátra belőle, egész a henger faláig. Másutt nem érintkezett a Citadella egyetlen részével sem: valóban lebegni látszott a semmiben, magasan, Avalon kihunytt napja felett.

Hogy ideges voltam-e?

Az voltam, mi más lettem volna? De beláthatod, nem maradt időm gondolkodni, az események egészen egyszerűen magukkal sodortak. Amikor Gap siklóját sikerült stabilizálni egy a Toronyból kinyúló csonkon, elszorult a torkom.

Ím, eljöttem hozzád, álmokkal üzenő... Ím eljöttem, hogy befejezzem a küldetést, amit rám bízál.

Az igazi küldetést...

Zsebembe süllyesztettem a kezem: a Killroy-47-es markolata jóleső hűvösséggel simult a tenyerembe. Persze tudtam, hogy ez a fegyver édeskevény lesz azokkal az erőkkal szemben, melyek odabent vártak rám.

Az álmokkal üzenő végső soron a saját túléléséért küzdött. Az övéiben, a kiválasztottakban már nem bízhatott, ezért odalentről kért segítséget. Próbáltam hinni, hogy nem méltatlanoktól: ha azok lettünk volna, sohasem érünk el ide.

Nem.

A Torony lakója eddig a távolból egyengette a lépteinket. Kinyíló ajtók, apró sugalmak... Arkady segítsége nélkül egyikünk sem jutott volna ide.

Eljött az idő törleszteni a segítségért.

- És most merre? - kérdezte Gap-Eisman.

- Maradjon itt a siklóban! Ha bármi megpróbálja megközelíteni a Tornyt, nyisson rá tüzet. Nincs mitől tartani, a WEO nélkül legfeljebb néhány alávetett ashra szállhat fel. - Csaknem elnevettem magam. - Mégsem: az ashráknak már nincs, aki parancsot adjon.

- Csak igyekezzenek! - dörögte maga elé Gap-Eisman. - A WEO nélkül a Lélekgát védőmezeje is felmondja lassan a szolgálatot. Ugye el tudja képzelni, mi lesz, ha Avalont előzönlük a mélyvilágok kóborló kísértetei?

Elkomorodva Birdre és Zeanára pillantottam. - Igen, el. Erre nem kerülhet sor.

Megnyomtam a kabin tetőajtájának nyitógombját, de mielőtt felkapaszkodhattam volna, Gap-Eisman megragadta a karomat. - Ne feledje! Megállapodtam a lányával!

Birdre pillantottam, s Bird tekintete mindent elárult.

- Magának mindegy, Eisman. A lánya átjön, amint a Lélekgát megszűnik. Ahogy a többiek is...

Az élőhalott bólintott, aztán visszahúzódva figyelte, hogy egymás után kimászunk a siklóból. Néhány perccel később Bird, Zeana és én ott álltunk a Torony egyik kapujában, nekifeszülve a fekete szélnek.

A kapu hangtalanul kinyílt előttünk.

Bár kívülről a Torony karcsú épületnek tűnt, bent tágas termek sora tárult fel előttünk. Úgy tűnt, minden termet más és más stílusban rendeztek be. Volt spártai egyszerűséggel kialakított márványpadlós szoba, süppedős perzsaszőnyegekkel és súlyos falikárpitokkal díszített csarnok, faborítású kamra... Az ablakokat azonban csaknem mindenütt hófehér függöny takarta, s a magasból sok száz karos csillár öltöztette aranyszín fényárba a tereket.

Ahogy ott álltunk, a csarnokok sorának elején, Zeanára pillantottam. Ő csak vállat vont.

- Arkady otthona. Azt hiszem, az archeleken kívül még senki sem tehetette be ide a lábát ezer év óta. Ha a WEO működne, mi sem éltük volna túl a belépést...
- Ugye, tudod, ki szüntette meg a WEO működését?
- Honnan tudnám?

Valahonnan, a távolból tompa moraj hallatszott, majd rögtön ezután egy velőtrázó üvöltés.

- Mi volt ez? - Kicsi Bird ijedten hozzám bújott.
- A behatoló, aki soha nem volt behatoló. Mindig is itt volt, Avalonban - suttogtam, és előrántva Gap Killroy-47-esét futni kezdtem a hang irányába. Bird és Zeana egymást támogatva siettek utánam, ahogy csak tudtak.

Sem felegyenesedett, majd a vaskos ajtó romjain átgázolva bemászott az utolsó terembe. Odabent sűrű félhomály honolt: az első archel arany írisze kitágult, hogy hozzászokjon a gyenge fényhez. Kezét csípőre tette, s gúnyosan felkiáltott: - Hívatál, Arkady! Itt vagyok!

A teremben egyetlen trónus állt, éppen a toronyablak előtt. Talpából halovány fény világlott, ennek derengésében moccant a két aszott kéz a trónus karfáján.

- Reméltem, hogy nem leszel ennyire elvakult... - nyöszörögte egy megtört hang a trónusból. - De megtetted... megtetted...

- Elvakult? - Seth előrébb lépett. - Nem hinném, Arkady. Csupán a végsőkéig eltökélt. A te teremtményed vagyok, de nem téged szolgállok, hanem Avalont! A kiválasztottak népét!

A trónus megmoccant. A halovány derengésben egy aprócska alak körvonalai rajzolódtak ki. - Azt úgy tűnik, elfelejtetted, Seth, hogy Avalon a Citadellát kell, hogy szolgálja.

A első archel arcán gyűlölködő kifejezés suhant át. - Tökéletesebbek vagyunk mindenkinél, nem kell szolgáljunk senkit és semmit. Tudjuk, mire vagyunk hivatottak.

- Tévedésed súlyos, Seth, de nem hibáztatlak emiatt. Olyan vagy, amilyené a körülmények tettek! Amilyené én magam tettelek! - Az apró teremtmény a trónusban lassan előbbre hajolt, és szembefordult az archellel.

Valaha ember lehetett, de már nem volt az. Feje egy sok száz éves matuzsálemé, aszott, sárga koponya, vizenyős, zölden szikrázó szemekkel. Halántékából áttetsző vezetékek tekergőztek a trónus támlájába, s amögött egy tartályba. Teste félig gép, félig halott hús. Egy gyermek teste. Ráncos, aszott bőr, vékonyka karok, tömpe, torz lábak. Egy ezer évvel ezelőtt élt mutáns kisfiú végtagjai.

- Egy ideje tisztában vagyok vele, hogy ennek be kell következnie. Sajnos későn ébredtem rá, hogy mit tettem... Seth szemében dühös fény izzott fel. - Hogy mit tettél? Megmondom én, mit tettél, Arkady! Megálltál félúton! Nem tagadom, csaknem mindent neked köszönhetünk! Te építetted a Citadellát, és te indítottad útnak, amikor a Föld végzete beteljesedett. Igen, Isten vagy! Nélküled az emberi faj már nem létezne! De a te kísérleted kudarcba fulladt!

Arkady próbálta állni Seth gyilkos tekintetét, miközben halántékába sárga oldatokat fecskendezett a trónus támlája.

- Megalkottad ezt a tökéletes rendszert! - folytatta az első archel.

- Kiválasztottad a túlélésre legalkalmasabbakat, és elválasztottál minket a túlélők alantas tömegeitől. Létrehoztad a kiválasztottak világát, létrehoztad Avalont, és lezártad Kapuit a tisztátalan szintektől! Új célt adtál nekünk! A kiválasztottak legjobbjainak megszabtad, hogy építsenek Bárkát, ami a keveseket elviheti az ígéret földjére! Csodállak ezért, Arkady! Istenként cselekedtél...

Arkady arcán csalódott mosoly jelent meg. - Létezik rá mód, Seth, hogy meggyőzzelek? Talán még nincs késő. Ne feledd, valaha egy acélbölcshöz...

- Hagyjuk ezt! Tudom, ki vagyok! - sziszegte Seth. - És tudom, ki vagy te. Alkalmatlan a kiválasztottak vezetésére! Meg kell, hogy öljelek, nem hagyhatom, hogy a nyomorult, tudatlan mélylakókkal szúrd össze a levet!

- Erős benned a gyűlölet - suttogta Arkady. - De hidd el, ok nélkül nézed le őket. Igaz, a mélylakók nem oly

tökéletesek, mint az avaloniak. Egyre jobbra és jobbra tettek benneteket, egyre alkalmasabbá. De túl jó munkát végeztem. A WEO túl sok terhet vett le az avaloniak válláról... Tévedtem... Be kell látnom, tévedtem, Seth!

- Bizony tévedtél - bólogatott az archel, és még közelebb lépett.

- A Citadella története ezzel véget ér, és tartok tőle, a te történeted is. A kiválasztottak népe nem alkalmas a túlélésre...

Arkady felnevetett, de nevetése csak száraz levelek zörgése volt az avarban.

- De hisz akkor nincs köztünk vita, Seth! A kiválasztottak valóban nem életképesek... Amikor az a baleset történt a Bárka építésénél. .. akkor ébredtem erre rá. Avalon tökéletes társadalom, én magam tettem azzá, mégis... Elveszítettem valamit, ami nélkül a kiválasztottak nem élhetik túl. Azt hittem, csak Avalon javát szolgálom. De nem... Avalon immár nem képes reagálni a váratlanra. Itt, a Citadella méhében ez nem baj. De Seth... odakünn, a csillagok közt az ismeretlen vár ránk!

Seth vigyorogva közeledett.

- Az ismeretlen maga a kiszámíthatatlanság! - folytatta Arkady átszellemülten, s aszott arcán valami megfoghatatlan belső fény derengett fel. - Odakünn nem számíthatunk a WEO segítségére, odakünn csak magunkra számíthatunk... az ösztöneinkre, a bátorságunkra... Az erőnkre... De Avalonnak már nincsen ereje...

- Ostoba, vén bolond! - Seth szinte köpte a szavakat, s azok sisteregtek, ahogy Arkady elé hullottak. - Mindezt már félezer éve tudom! Csak akkor jöttél minderre rá, amikor azt a lányt baleset érte? Amikor elkezdett álmodni? Micsoda szentimentális isten vagy te?

Arkady döbbenten bámult a fölé tornyosuló archelre.

- De hisz te magad is...

- Én magam is tudom, hogy kudarcot vallottál! Teremtésed értéktelen! Nézz ki a világodra, Arkady! Nézd meg a teremtményeidet: csupa halhatatlan, de magatehetetlen bábú! Fogalmuk sincs, hogy mit tehetnének! A WEO nélkül tehetetlenek, és tudatlanok!

- Éppen ezért, az utolsó reményünk az érintetlen ember! A Köztesszinten, a Gyomorvilágban élő ember! Hát nem érted? Ezért hoztam ide Mallstroemöt! Ha képes megfejtani a rejtélyt, akkor bebizonyosodik, hogy az érintetlen ember az emberi faj túlélésének letéteményese, nem mi, önhitt avaloniak!

- A mélylakók? - Seth undorodva elfordította arcát. - A testük halandó... Tudatuk korlátozott! Alantas férgek!

- A szolgaság jó iskola a túlélésre - jegyezte meg fáradtan Arkady. - De ezt te nem értheted... Kiválasztottnak lenni nem uralkodást jelent, hanem szolgálatot... Hiba, óriási hiba volt végezni Theo Dale-el. Ő csak jót akart, figyelmeztetni arra, hogy a Bárka még nem áll készen. Te persze azt hitted, hogy pusztá akadékoskodás, amit mond! Azt hitted, ha végzel vele, minden megoldódik! Reméltem, hogy nem vetemedsz ilyesmire Seth! Valaha szerettelek! Benned láttam Avalon jövőjét...

- Én vagyok Avalon jövője, vén bolond...

- A mélylakóké a jövő! Vagy ők indulnak útnak a Bárkán, vagy az avaloniak! - suttogetta Arkady. - Nincs más választás. Én inkább a mélylakókra szavazok... Most már nem maradt idő Mallstroem küldetésének befejezéséhez. Döntöttem, Sem! A Bárkát meg kell nyitni a mélylakók előtt!

Seth megrázta a fejét.

- A Bárka egyetlen mélylakót sem visz el a Citadellából. És egyetlen avalonit sem...

Az öregember lehunyta a szemét, és suttogett maga elé valamit. Az első archel azonban nem hallotta jól.

- Hogyan? - intett Seth idegesen. - Mit mondtál, vén bolond?

Arkady kimerülten rázta a fejét. - Elszakítottál engem a Citadella irányításától - suttogetta. - Talán nem is tudod, mit tettél ezzel... Seth még közelebb lépett.

- Nem tettem mást, csak megszakítottam a WEO rendszerét. Tudom, hogy ez a legfőbb fegyvered és védelmeződ... Most védtelen vagy...

Arkady felemelte a fejét, és mélyen az első archel szemébe nézett.

- Ennyi? Azt hiszed, ennyi csupán? Amit tettél ennél jóval több! Megszűnt a kommunikáció a Citadellán belül. A WEO nélkül az avaloniak magatehetetlen bábokká váltak. Most mindannyian reszkette bámulják a kihunyt napunkat. De ez még nem minden, Seth... A folyamat végén, megközelítőleg egy óra múlva két dolog történik, szinte egyszerre, ahogy a rendszer összeomlása teljessé válik.

- Összeomlás...? - rebegte Seth. - Miről beszélsz?

- A WEO nagyon érzékeny hálózat. Megtörted, megszakítottad, és elindítottál egy visszafordíthatatlan folyamatot.

- Mi fog történni egy óra múlva?

- Megszűnik a WEO utolsó energiaforrása is. Egy óra múlva megszűnik a Keanost a Citadella felső szférájában tartó gravitációsmező. Ekkor a Keanos egyszerűen leomlik, és elönt mindent, elmos mindent a Citadella belsejében. Igazi özönvíz lesz, Seth, megtisztító áradat. Nem lesz időd semmire... A Bárka egy órán belül elszakad a Citadellától, vagy velünk pusztul!

A első archel gyanakodva ingatta a fejét. - Tudom, mit akarsz ezzel. .. De tévedsz, Arkady... Egy óra alatt az enyéim elhagyják a Citadellát! Egy óra éppen elég idő!

- A tiéd? - Az apró torzszülött meglepetten kapta fel fejét. - Miről beszélsz?

Seth diadalmasan felnevetett.

- Semmit sem tudsz, ostoba vénember! Miféle isten vagy te? Én már réges-régen tudtam, hogy kudarcot vallottál a kitenyésztett, WEO-ra tapadó kiválasztottjaiddal! De én - veled ellenében – hiszek Avalonban! Már rég megtettem a szükséges intézkedéseket! Az acél bölcső gyermeke vagyok, ne feledd! Korcs! Megvannak már a Bárka utasai, és azok is korcsok! Évszázadok óta készítem elő számukra a lehetőséget!

Arkady értetlenül meredt az archelre.

- Veled szemben... - suttogta Seth önelégülten. - Én nem vallottam kudarcot a teremtéssel! A torzszülött szólásra nyitotta száját, de képtelen volt hangot kiadni magából. - És most! - vicsorgott Seth. - Mutatok neked valamit!

Kezében a Killroy-47-essel rohantam egyik teremből a másikba. Szemem sarkában gyertyák százainak fénye csillogott, s elmosódottan mintha még a falakon függő festmények színes csíkjait is láttam volna. Csak jóval később fogtam fel, mi mindent halmoztak fel a Toronyban: ébenfa székek, fekete márványasztalok, üvegszekrények, ezer és ezer, a végítéletből megmentett tárgy, műalkotás...

Valóban csak ennyi maradt volna a világból, ahonnan jöttünk?

Valahol, sok-sok helyiséggel mögöttem Bird és Zeana sietős lépteit hallottam, nem messze előttem pedig újabb tompa moraj kelt. Tudtam, hogy közel kell már lenniük. Amikor aztán - egyik pillanatról a másikra - sötétség borult a csarnokok sorára, megtorpantam.

Valami történt.

Az orromig sem láttam, azt is inkább csak éreztem, hogy nem messze előttem heves széllelés kíséretében valami meglódul. Valami nagy.

Robaj...

Talpam alatt megreszkett az egész épület.

Rémületemben az villant át az agyamon, hogy talán felrobban a Torony - ám ekkor a rázkódás megszűnt, és nyomasztó csend ereszkedett a sötét termekre.

Fújtatva, óvatosan araszoltam előre tovább.

Amikor kitártam magam előtt a következő ajtót, csaknem beleszédültem az irdatlan mélységbe.

A Torony épülete véget ért: talpam előtt Avalon belső tere nyílt -alattomos úr. Megkapaszkodtam az ajtó szélébe, s leküzdöttem a rám törő pánikrohamot. Nem sokon múlt... Valahogy biztos voltam benne, hogy néhány perccel ezelőtt itt még újabb termek, csarnokok sorakoztak...

Óvatosan... Kell itt lennie valaminek...

Nagy levegőt vettem, és kinyitottam a szemem. Igen, volt ott valami. Egy palló.

A Torony épülettömbjéből nyúlt ki a semmi fölé.

Nem messze a pallótól egy sikló fényei oszlatták a sötétséget.

- A fenébe!

Rohanni kezdtem, mit sem törődve a gravitáció gyomromba maró, szédítő vonzásával. A palló végén megtorpantam: a sikló szélsebesen távolodott a kihunytt nap irányába, már jelzőfényei is elhalványultak a messzeségben.

Csalódottan leeresztettem a Killroy-47-est, és megfordultam, hogy bevárjam Zeanát és Birdöt.

Moraj...

Felpillantottam a magasba: a Keanos tömbje fortyogva kavargott, igyekezett szabadulni a gyengülő gravitációs csapdából. A levegőben finom, sós permet szitált.

- Uram isten!

Remegő térdelkel visszafordultam a Torony felé, amikor hang nélkül - mint valami szürke árny az éjszakában -, Gap járőr-siklója libbent a palló végéhez.

- Na mi lesz? Jön? - Gap-Eisman felém nyújtotta jéghideg kezét a kabinból. - Még utolérhetjük őket!

Egy utolsó pillantás hátra: Zeanának és Birdnek még nyoma sem volt.

„Visszajöviünk értük!”

A szakadék felett átléptem a siklóba: Gap-Eisman csak erre várt, s a következő pillanatban teljes sebességre kapcsolt. Száguldottunk az éjszakában, abba az irányba, amerre az a másik sikló eltűnt a szemünk előtt.

Gap-Eisman felé fordultam, hogy mondjak neki valamit, de torkomra forrt a szó: az élőhalott szeme kárörvendő, vörös izzással meredt rám.

- Ugye felkészül? - kérdezte fagyos hangon.

- Hallasz valamit?

Kicsi Bird zihálva a falnak dőlt. Semmit sem látott ebben az átkozott sötétben, teste viszont már olyannyira legyengült, hogy képtelen volt megmoccanni. Hátát a hideg falnak vetette - a higanyszerű nedvesség azonnal átitatta ruháját.

- Nem hallok... semmit...

Felpillantott az avaloni lányra. Hogy is hívják? Zeana...

Zeana tündöklően szép volt. A sötétben szinte ragyogott arany írisze, ahogy bágyadtan leroskadtt mellé, és végigmérte.

Bird rosszat sejtve közelebb húzódott hozzá. - Valami baj van, Zeana?

A lány bólintott.

- Azt hiszem, igen. Nem érzem jól magam...

Bird remegve kinyúlt, és megérintette az avaloni homlokát. A hófehér bőr verejtékes volt, és tűzforró.

- Úgy érzed, mintha a koponyádban apró lények mocorognának? Mintha bele akarnák fújni magukat az agyvelődbe?

- Igen... - zihálta Zeana. - Még soha nem érzetem ilyesmit... Gyenge vagyok... Alig tudom felemelni a kezem...

Mi... Mi ez?

- Semmi különös - suttogta kicsi Bird. - Elkaptad tőlem a kórt. Van, aki azonnal megfertőződik, másra meg semmilyen hatással sincs... Nem tehetek semmit érted.

- A kór... Én...

- Mindig így kezdődik... Sajnálom...

Zeana megpróbált feltápászkodni, de nem sikerült neki. A szédülés egyre erősödött, s az agyában lüktető erők egyre türelmetlenebbül feszegették koponyáját.

- Ez... ez pokoli...
- Lesz még rosszabb is - mondta Bird.
- A WEO nélkül... védtelen vagyok...
- Odalent mindenki védtelen. Aki elkapja a kórt, azt megtámadják a holt lelkek. Új test kell nekik... Türelmetlenek... Erőszakosak...

Valami moccanat mellettük a sötétben.

Mindketten összerementek, Zeana megragadta Bird kezét.

- Hallottad? Kicsi Bird bólintott.
- Valaki van itt!

Zeana szeme sarkából mindvégig a kislányt figyelte. Valami azt súgta neki, talán Bird nem is létezik, talán ez az egész csak egy rossz álom, talán nem más, mint a WEO gonosz tesztje, mellyel azt fürkészik, hogyan reagál váratlan helyzetekre.

.. de a nesz...

Talán csak egy beteges tréfa, ami

A nesz megismétlődött...

- Van itt valaki? - kérdezte Zeana reszketeg hangon, és még közelebb húzta magához Birdöt. Önkéntelenül is arra gondolt, hogy ez nem lehet a WEO trükkje: ez a hús, vér gyermek itt maga a valóság, egy eleven gyermek, akit most neki kell megvédenie...

Az a valami közben közelebb moccanat hozzájuk. Ott volt. Nagyon közel. És még közelebb...

- **Helló, Zeana...**

Karcos, üvegszerű hang, mintha a semmiből jött volna, mintha a fejükben kongott volna...

- *Édes istenem... - zihálta a lány. - Van itt valaki?*
- **Hát persze...** - csikorogta a hang körülöttük. - **Én vagyok itt...**
- Ki maga? - kérdezte halkán kicsi Bird, és biztatón megszorította Zeana kezét. - Mit akar tőlünk?

Zeana kimeresztette szemét: a sötétben arany fénypázmák szikráztak fel. A levegőben kavargó por bizonytalan, kéken derengő körvonalakon csillant.

- *Biztosan emlékszel rám...* - hörögte egy gonosz hang a semmiből.

Zeana idegessége hirtelen megszűnt. Arany tekintetét a mellé lebegő alakra vetette, keze ökölbe szorult.

- **Én vagyok...** - suttogta a teremtmény. - **Ugye tudod a nevem ?** Zeana bólintott.

- Igen, tudom... A neved Theo Dale. A lény elégedetten felnevetett.

- Nem látom őket - motyogtam magam elé. A sikló valóban eltűnt a szemünk elől, ugyanakkor a végtelen belső térben valami halványan felderengett a magasban a Keanos végtelen tömbje mögött.

- Na és azt látja? - kérdezte recsegeve Gap-Eisman. - Nem sok időnk maradt...

A fejünk felett hullámozó tengerről a mélységbe pillantottam. A kihunytt nap immár nem moccanat, halott, jeges gömbként lebegett. A sikló ablakára viszont egyre több vízcsepp hullott a magasból.

- Nagyjából egyszerre zuhan le a mélybe a belső nap, és szűnik meg a Keanost megtartó gravitáció - jegyezte meg Gap-Eisman. - Az szép lesz nagyon... Látványos...

- A magam részéről nem szeretném megvárni, amint ez bekövetkezik.

- Márpedig látni fogja, ha akarja, ha nem! Na, és most mit akar? Ne feledje, a lánya tett már egy könnyelmű ígéretet!

- Várjon még! Itt kell lennie annak a siklónak! Itt kell lennie valahol!

Gap-Eisman bólintott. - Mégis, ki van benne, Mallstroem? Elárulja nekem?

- Az ember, aki álmokkal üzen. Valamit akar tőlem. Nem tudom mit, de ha most nem sikerül megtudnom, akkor soha! Segítenie kell!

Az élőhalott tekintete vörösen felparázslott. - Tekintve, hogy a Citadella nemsokára atomjaira hullik, nincs mit veszítenem... Nem sokra megyek ezzel az új testtel...

- Arra!

Gap-Eisman a keleti Bércfal mentén egyenesen felfelé irányította a siklót, a Kilencven Felhő Szintjére. Zúgva, dübörögve áthasítottunk a Fehér Csarnok felett, majd teljes sebességgel beszáguldottunk az alagútba, amelyben Theo Dale mérnök néhány NAPCIKLUSSAL és ÁLOMCIKLUSSAL ezelőtt a halálát lelte.

Itt kell lennie! Tudom, hogy itt lesz az átjáró a Bárához!

Ereztem, hogy odakinn egyre hidegebb lett.

Gap-Eisman hirtelen lefékezte a siklót, és valamit mormolt maga elé.

- Mi az? Miért állunk meg?

Rám vetette démoni tekintetét, aztán felkattintotta a sikló tartalék reflektorait. - Nézze csak! Ehhez mit szól?

Velünk szemben hatalmas acélkapu zárta el a járatot.

A másik sikló lassan leereszkedett a platformra, ami a bonyolult belső szerkezetből nyúlt ki. Árkádok és titkos álcázó hálók sokaságán suhantak át az imént, s most egy olyan csarnokba jutottak, amit még maga Arkady sem ismert.

Seth elégedetten hátrafordult, hogy szemügyre vegye a torzszülött arcát.

- Nos? Nem hitted volna, hogy a Citadella még számodra is tartogat meglepetéseket, igaz?

Arkady vénember feje fáradtan forgott ide-oda az elcsökevényesedett gyermeknyakon. Álig tudta már mozdítani végtagjait, sok száz éve, hogy ki sem tette lábát a Toronyból. Most, hogy koponyájából száralmasan csüngtek szerteszét a WEO csatlakoztatására szolgáló gégecsövek és hajszálvezetékek, száralmasan mezítelennek és gyámoltalannak érezte magát. A WEO nélkül istenségből visszavedlett nevetséges kis törpévé, akivel a végítélet és a természet egyesült erővel bánt el.

- Mi ez a hely, Seth? - kérdezte Arkady. Hangjában félelem csengett.

A első archel önelégülten mutatott körbe. - Azt hitted, évszázadokon át ölbe tett kézzel ültem, és vártam, hogy a hatalmas Arkady végre ráébredjen arra, ami magától értetődő? Hogy ráébredj az avaloniak gyengeségére? Ugyan! Felkattintotta a sikló reflektorait.

- Itt vannak az én teremtményeim. Az éjszaka gyermekei...

Arkady hunyorogva kapta szeme elé tömpe kezét.

A fény! A fény!

Ahogy a fájdalom nem lüktetett már sokat látott szemeiben, megpróbálta kivenni a fokozatosan tisztázódó részleteket. Sárga ködbe burkolózó, végtelen csarnok tárult a szeme elé.

Tudta, hogy már nem a Citadellában vannak: a csarnok egy hatalmas henger, amit a hajó oldalához építettek, titkos járatokkal...

- Mióta készülsz erre? - kérdezte, amikor végre ismét szóhoz jutott.

- Régóta. Nagyon régóta.

A torzszülött minden ízében remegett.

- Ez... ez a teremtés megcsúfolása!

- Ugyan! - Seth büszkén kihúzta magát. - Veled ellenében én a WEO segítségével nélkül is képes voltam teremtem! Ezerszer különb vagyok nálad, Arkady! Új istenség leszek! Az éjszaka gyermekeinek istene! Lásd, ez az én népem! Az éjszaka népe! Ez a csarnok az én népem acélbölcsője! Korcsok vagyunk, de a korcsok a legjobb túlélők! Mi

jutunk el az ígéret földjére!

Arkady elfordította a fejét, és minden átmenet nélkül zokogni kezdett.

- Tudod te, mit tettél, átkozott? Tudod, mit tettél? Ezek csak testek! Testek! Testek! Testek! TESTEK! TESTEK!

Üvöltése betöltötte a csarnokot.

Előtte a jeges hideg párából lassan kibontakoztak a végtelennek tetsző sorok.

Itt voltak mind. Sok ezer test. Hullák. Oszlófélben, némelyik már sok száz éves. Arkady érezte a bűzüket.

Kik valaha elhullottak odalenn, a Gyomorvilágban, vagy a Köztesszinten.

Itt voltak.

Seth válogatta ki őket, ő gondoskodott róla, hogy itt legyenek.

Szüksége volt rájuk.

Szüksége a teremtéshez.

Zeana és Bird is látta a kéken derengő körvonalakat.

- Mit akarsz tőlem, Theo Dale? - kérdezte Zeana. - Azt akarod, hogy bocsánatért könyörögjek?

A kísértet körvonalai felszikkasztak a sötétben.

- *Könyörgést? Ó, nem. Nincs miért bocsánatért esedezned, Zeana...*

Theo Dale közelebb lebegett. - ***Kérni jöttem hozzád!***

- Kérni? Hát nem érted? - kiáltotta a lány. - Megöltelek téged!

Erre nincs bocsánat!

A holt lélek mintha magában kuncogott volna.

- ***Nem te öltél meg engem! Gondolkodj logikusan, Zeana! Te nem is lehettél! Amikor velem végezték, te még a WEO ellenőrzése alatt álltál.***

A lány egy pillanatra mozdulatlanra dermedt, aztán bizonytalanul előrenyúlt, mintha meg akarná érinteni a testetlen alakot maga előtt.

- A WEO segítségével találtuk meg az emlék-töredéket! Ott voltam az alagútban! Vártam rád! És aztán végeztem veled! Bocsáss meg, kérlek...

Theo Dale kísértetének hangja elkomorult: - Az *eliültetett hamis emléktöredék csak a mélylakó megzavarását szolgálta, semmi egyebet Megható, hogy őt az sem érdekelte, amit a saját szemével látott... Nem. Nem te öltél meg engem, Zeana... Seth teremtménye tette, az egyik a sok közül De nincs most idő erre. Arkady bajban van!*

A lány értetlenül bámult rá. Bajban van? Mit tehetne ő, egyedül?

- ***Seth azért végeztetett velem, mert véletlenül nyomára bukkantam a titkos átjárónak, a Bárka mellett. Az az átjáró Seth fészkébe vezet, és Seth nem hagyhatta, hogy Arkady elé tárjam felfedezésemet! Túl óvatos volt, de miután elbánt velem, volt időm megkeresni téged Régóta követlek, de te nem láttál engem... Most azonban, hogy a kór... Ejnye... Holtában az ember sokkal beszédesebb lesz... Hol van a mélylakó?***

Zeana megrázta a fejét. - Nem tudom...

- ***Jól figyelj rám!*** - A derengő kísértetalak körvonalai mintha oszladozni kezdtek volna a sötétben - ***Meg kell találnod, most! Azonnal! A Citadella nemsokára megsemmisül! Egyeden út vezet a Bárkába! És egyeden kód létezik, amivel a Bárkát irányítani tudja majd!***

Zeana összerezsent, mert úgy érezte, mintha jeges kezek emelték volna fel az arcát. Belebámult a semmibe, de tekintetébe jeges pillantás olvadt.

Suttogás.

Sóhaj.

Kicsi Bird közelebb hajolt, de nem hallott semmit.

Theo Dale kísértete tovasuhan a termék, csarnokok útvesztőjében.

- Hová megy? - kérdezte Bird.
- Megkeresi a feleségét. El akar búcsúzni tőle - suttogta Zeana.
- És mi?
- Azt hiszem, mi is tudunk valakit, akit ideje lenne megkeresni!

A hatalmas, sárga tartályban sok ezer holttest hevert, áttetsző üveglapokon, számtalan sorban, oszlopban, ameddig a szem ellátott. Az elviselhetetlen bűzben Arkady megtörten próbált hátrálni az aprócska ajtó felé, amely a platformtól vezetett ide, s közben arra gondolt, Seth hogyan tudta a testeket évszázadok alatt összegyűjteni? Hogyan szervezte ezt meg? Igaz, a tetemekkel senki sem foglalkozott. Meg kellett volna semmisítenem őket...

- Miről is beszélgettünk? - kérdezte leplezetlen megvetéssel a hangjában az első archel, fehér óriásként tornyosulva a torzszülött fölé. - Á, igen, a teremtsérről. Be kell látnod, hogy ezen a területen jóval eredményesebbnek bizonyultam nálad...

Arkady újra a holtak végtelen sorára vetette tekintetét. - Eredményesebbnek? Ezeknél az élettelen húsdaraboknál az én, önállóságukat veszített avaloniaim is jobbak...

Seth hosszan fürkészte a vénember ráncos arcát.

- Azt hiszem, valamit elfelejtettem elmondani neked, Arkady. A nagy mű még nincs befejezve. Hiányzik egy egészen apró részlet.

- Éppen elég szentségtelen az is, amit látok...

- Nem, nem... A lényeket még nem láttad!

Arkady mozdulatlanra dermedt. Valamit meghallott.

Mintha angyalszárnyak suhogtak volna a holtak végtelen sorai felett.

- Mi ez?

- Sokáig kellett várnom, míg sebezhető pontot találtam az ördögi rendszeredben! - suttogta áhítattal hangjában Seth. - De sikerült! A WEO nem véd többé!

- Elpusztítod a Citadellát! - Arkady hangja elcsuklott a fájdalomtól.

- A Keanos gravitációs mezeje megszűnik létezni, és az a sok-sok víz mind lezúdul. Hogy is mondtad? Az lesz majd az igazi vízözön... Csak hogy a Bárka addigra már útra kel... És magam indítom útnak.

- De...

- Hogy kikkel? Itt vannak utasai - mutatott körbe Seth a holtak mozdulatlan seregén.

- Ezek?

- Nemcsak a Keanost tartó gravitációs mező lesz semmivé. Az energiaszint csökkenésével... számításaim szerint néhány perc múlva... megszűnik a Lélekgát védőmezeje is. Ugye, tudod, hogy az mit jelent, Arkady?

A gyermektelen billegő torz koponya megremegett.

- Nem... - suttogta Avalon istene. - Ezt nem teheted...

- De igen. A Lélekgát kialszik, és a mélyvilágok holt lelkei, testet keresve beáramlanak a megszentelt Avalonba! Az én kedves teremtményeim pedig életre kelnek. A megannyi elhagyott porhüvely meg telik étellel megint! Ohó! Úgy érzem, az acélbölcső mindjárt ringani kezd...

Arkady pergamenszerű arcvonásai megkeményedtek.

- Azt hiszed, ezek a szörnyszülöttek életképesebbek az avaloniaknál?

- Sokkal életképesebbek. A tőled lopott eljárással ezek a porhüvelyek tartósabbak lesznek a mélylakóknál. A kárhozott lelkek pedig évszázadok óta harcolnak a túlélésért. Mindent megtettek eddig is, hogy testet találjanak

maguknak. Régóta figyelem őket. Semmi mást nem kellett tennem, mint tanulmányozni a kórt, ami... megfertőzve a halandókat... lebontja a mentális gátakat.

- Élőholtak seregével akarod útnak indítani a Bárkát, Seth?

- Még mindig jobb, mint a te bábjaid, Arkady! Az emberiség tudása nem veszhet el!

Arkady igyekezett kihúzni megtört testét, és úgy bámult az archelre, mintha mondani akart volna még valamit, de ebben a pillanatban szél söpört végig a csarnokban.

- Kezdődik... - suttogta Seth. - A Lélekgát összeomlott.

A sárga fények egy pillanatra kihunytak, és aztán elkezdődött valóban.

A távolból mintha kiéhezett falka lihegése hallatszott volna.

Odalenn, a Köztesszint beltengerének csarnokaiban, az oszlopok közt gyülekvő lelkek érezték, hogy valami megváltozott.

Valami történt.

Mintha a magasban kisütött volna a nap, mintha súlyos viharfelhőket sodort volna tova a szél. A lelkek csalhatatlan ösztöne azt súgta, hogy szabaddá vált az átjárás a tiltott tartományba.

Valami történt.

Mint ahogy az éhező farkas messziről megérzi a friss vér szagát, úgy emelték fel anyagtalan fejüket a holt lelkek. Mintha érezték volna a kiszolgáltatott testek közelségét, és érezték volna a könnyű préda megszerezhetőségének soha vissza nem térő lehetőségét.

De nem csak ők érezték...

Még mélyebben, a gyomorcarnokok zsigerkamráiban, a sötét, bűzös hajlatsikátorokban, ahol milliók nyomorogtak remény nélkül, újabb és újabb lélekmilliók moccantak az árnyak közt.

Friss vér...

Testek...

Birtokba vehető, hívogató testek.

A sok millió, kiéhezett akarat mámoros örömmel suhant felfelé, acélfalakon, járatok bonyolult útvesztőin keresztül, fel, felfelé Avalon tiltott Kapui irányába.

Ekkor már csak harminc perc maradt a Citadella létezéséből...

A Köztesszint roppant belső terében, a Citadella Őreinek siklói eredménytelenül cirkáltak a falak mentén. A legmagasabb fokú készenlét ellenére senki sem értette, hogy mi történik. Mióta Gap százados és Mallstroem eltűntek, ellentmondásos parancsok érkeztek a központból, ezért a rangidős kapitány úgy döntött, felküldi valamennyi siklót a Kapuk védelmére.

Amikor aztán Avalon belső napja kihuny, és mindent beborított a csillagármény, egyértelművé vált, hogy végzetes folyamat indult el. A hívásokra nem jelentkeztek be azok az ashrák sem, akik a Kapu belső őrzésével voltak megbízva. A bizonytalanság futótűzként terjed, az Őrzők arra számítottak, hogy néhány nekibátorodó határsértőt valószínűleg le kell szedniük.

De nem ez történt.

A mélyből, a járatok útvesztőiből, az acélfalakon át halványkék fényvihar suhant a Kapuk felé.

- Mi ez? Mi ez? - visszhangoztak a rémült kiáltások az adóvevőkön. - Ti is látjátok?

Mindenki látta.

Az anyagtalan lélekáradat sikongatva, földöntúli kacajjal száguldott neki a Kapuknak és a fémboltozatnak.

Nem volt semmi, ami az útjukat állja.

A siklóban néhány pillanatig halotti csend honolt, aztán az egyik Őrző halkan megszólalt: - A Kapuk nyitva

maradtak...

Valaki más hozzátette: - Valami történt Avalonban... Valami, ami mindent megváltoztatott...

- A Kapuk nyitva maradtak...

Az első sikló hirtelen kivágódott az alakzatból, és suhanni kezdett vissza, a barakkváros felé.

- Hová mégy? - kérdezték a többiek.

- A családomért - felelte az Őrző. - Összeszedem a feleségemet és a gyerekeimet. Itt az idő. A Kapukat belülről nem védi senki és semmi.

- Mit akarsz csinálni?

- Hogyhogy mit? Átmegyünk... Ti itt akartok talán maradni?

Valaki megjegyezte, hogy tüzet nyit rá, ha bárki is megközelíti a határzónát, de ekkor egyszerre további öt-hat sikló vált ki az alakzatból. Aztán még tíz. És a végén a többi is. Nem volt több ellenvetés. Évszázados lelki gátak szakadtak át néhány pillanat alatt.

A rádióadókat visszafelé suhantva az otthoni csatornákra váltották. Fél perccel később Köztesszinten mindenki tudta már, hogy valami történt, és aki csak tehette, felkészült az azonnal indulásra.

További három perccel később a Gyomorvilágok nyomorultjainak milliói nekivágtak a Köztesszint felé vezető járatoknak. Úgy hallották, megszűnt a védelem: A Köztesszintiek már úton vannak Avalonba...

Ők sem késlekedhettek sokáig...

- És most? - kérdezte Gap-Eisman, az előttük sötétlő falat figyelve. -Itt biztosan nem jutunk tovább.

- Tévedtem - mormoltam magam elé. - Nem itt lesz az átjáró a Bárkához... De ha itt nem, akkor hol?

Szemem sarkából Gap-Eisman eltorzult tekintetét láttam: belülről kék ragyogás fénylett át arcbőrén, szeme vörös kohóként izzott a félhomályban.

Engem bámult, szája nyálas vicsorra húzódott.

- Azt hiszem... - hörögte - Valami történt odalent...

- Miről beszél? - Megpróbáltam kihúzódní az ülés szélére, hogy ha kell, egyetlen mozdulattal felránthassam a tetőt és kivethessem magam az alagútba.

- Testek... Testek... Sok ezer test...

- Mi ütött magába? Azt ígérte, segít nekem!

Gap-Eisman azonban már nem figyelt rám. Ha néhány pillanattal elébb még más is volt a szándéka, most már csak az érdekelte, hogy azonnal visszafordítsa a siklót a Léleggát irányába.

Visszafelé suhantunk, egyre gyorsabban, s amikor szinte kirobbantunk a belső térbe, az éjszakába, már sejtettem, hogy mi történt.

Gap-Eisman zombiként meredt előre, s az eszt vesztve rángatta az irányítókart abba az irányba, amerről a hívogató testek jelenlétét érzekelte. Ez volt az a pillanat, amikor úgy éreztem, végképp kicsúszott kezemből az irányítás.

Valahol, a belső térség közepén lángoló neonfáklya fénylett fel a Toronyból a semmibe ívelő palló végén.

Zeana megfogta Bird egyre gyengülő kezét, hogy ketten egyesült erővel integethessenek a távolban száguldó siklónak. Az utolsó teremben talált neonfényfáklya sisteregve szórta vörös sugarait, szerte a végtelen térbe.

- Itt vagyunk! - zokogta Bird. - Apa, hallasz? Itt vagyunk!

A sikló a messzeségben hirtelen irányt változtatott.

Minden erőmet beleadva oldalra rúgtam Gap-Eismant, abban a reményben, hogy talán sikerül kilódítanom a sikló ajtaján.

Tévedtem;

Az élőhalott vicsorogva megmarkolta az irányítókart, és rámvillantotta perzselő tekintetét.

-- Nem! - hörögte. - Sietnem kell! Kevés test... Sok lélek... A lányomnak szüksége van rám!

Önkéntelenül is elmosolyodtam.

- Igen?

Valóban nem a Citadellára gondoltam, nem Avalonra, nem a Bárkára, és nem arra, hogy mi lesz a sorsunk... Egyedül a lányomra, senki másra.

Kicsi Bird...

Az én legyengült, sokat szenvedett lányom...

Ott van, jelez nekem...

Vannak pillanatok az életedben, amikor mindenféle ünnepélyesség nélkül tudod, érzed, hogy eljött az idő. Amikor tudod, hogy nincs más választásod, azt kell tenned, amit a szíved diktál. A végtelen acélbörtön nyomorult foglyaiként ez az egy maradt, ami miatt embernek nevezhattuk magunkat.

- Sajnálom - mondtam Gap-Eisman felé fordulva. - De az én lányomnak is szüksége van rám. Az egyikünk nem mehet tovább.

Az élőhalott dühödten felhorkant, de azzal már elkésett, hogy megakadályozhasson abban, amire készültem. Rávettem magam, és minden erőmmel oldalra taszítottam. A sikló ajtaja automatikusan kicsapódott, miközben mindketten nekizuhantunk a keretnek, az oldalra forduló járműben. Egy vészterhes másodpercig nem történt semmi, egymásnak feszülve küszködünk, s tudtam, ha nem nyílik ki az ajtó, akkor végem van: Gap halott testében több erő lakozott, mint az én élő tagjaimban.

De aztán... Fűlsiketítő sziszegés kíséretében az ajtó kicsapódott, és csaknem mindketten kizuhantunk a semmibe. Miközben fél kézzel az irányítókárba kapaszkodva próbáltam visszaküszködni magam az ülésre, éreztem, hogy Gap-Eisman görcsösen belemar a lábamba.

Egyenest a szemembe bámult vörösen izzó tekintetével, ahogy vicsorogva feljebb és feljebb araszolt testemen.

Amikor már csaknem megragadta az ajtó keretét, a sikló megbillent. Szemem sarkából érzékelttem, hogy pörögve zuhanunk a semmibe, és valahol a magasban egyre halványulnak a fényfáklya lövellő szikrái.

Belezuhanunk a kihunyt napba!

Minden erőmet összeszedve újra belerúgtam Gap-Eisman koponyájába, mire egy reccsenést követően enyhülni éreztem a lábamat markoló szorítást.

Újabb, dühödt rúgás...

Amikor az élőhalott zuhanni kezdett, és szája néma üvöltésre nyílt, Gap sziklaszerű vonásait mintha még átírták volna Eisman rémült arcvonásai.

Aztán a test eltűnt a sötétség torkában.

Zihálva visszahúztam magam az ülésre, de képtelen voltam megmozdítani az irányítókart. A sikló pörögve zuhan a mélybe, a kilátóernyőt pedig eddigre csaknem betérítették a Keanosból zuhogó, sós habcseppek.

Bird!

Bird!

Tarts még ki egy kicsit!

Amikor végre sikerült megszeliédítenem a siklót, és irányt változtatva a Torony felé emeltem az orrát, Avalon Kapui felől kéken derengő ciklon tűnt fel. Valóban olyan volt, mintha fénylő szél söpört volna végig a belső űrön. Nyomban ezután apró fénypontok tűntek fel a Kapuk irányából.

Járőr-siklók voltak, a Citadella Őreinek siklói.

És más járművek is.

Addig a néhány percre, amíg megközelítettem a semmibe nyúló palló végét, alaposan szemügyre vehettem, a határon

mennyi, mennyi jármű száguld be a tiltott tartományba. A kihunytt nap fénye helyett megannyi apró reflektor hasította a belső űrt, izgatott villódzással.

Minden megelevenedett.

A magasból, az északi planktonmezők felől ashra siklók közeledtek, máshonnan mintha avaloniak vezette, bizarr repülő járművek zúgtak volna elő.

Mind egy irányba tartottak...

A kék lélekáradat nyomában, a Lélekgát felé...

A sötétségbe fények hasítottak.

A reszkető, magatehetetlen avaloniak reménykedve emelték fel fejüket szerte, az acélvárosokban, a planktonmezők végtelen sorai között.

Hát életre kel a belső nap, újra éled a WEO, hogy ismét biztonságot és fényt sugározzon mindenkire?

Nem, nem ez történt.

A világ az avaloniak szemszögéből a feje tetejére állt: idegen siklók hatoltak be a szent területre, köztesszinti, és gyomorvilágbeli járművek szentségtelenítették meg az avaloni űrt. Amott ashra szolgák suhantak, nyilvánvalóan parancs nélkül, visszanyert szabadságuk mámorával, a túlélés reményében az ismeretlen cél felé.

Néhány avaloni - szabad őseiktől örökölt, és ki nem irtott ösztöneiknek köszönhetően -, végső elhatározásra szánta el magát. Sok száz esztendő óta először a WEO nélkül hoztak döntést. Tenniük kellett valamit!

Túlélni!

Túlélni!

Értetlen társaik tekintetének összütésében bizonytalanul botorkálni kezdtek a legközelebbi siklók fele. Nem voltak sokan, alig néhány százan szerte Avalonban. Senki sem próbálta őket megállítani.

Néhány száz csupán.

Minden lépés, amit megtettek, fájdalmas volt, egyre fájdalmasabb. A vak ismeretlenben botladoztak, és minden porcikájukban érezték, hogy a WEO nyújtotta biztonság soha többé nem irányítja már cselekedeteiket.

Sejtelmük sem lehetett arról, hogy miért suhan minden jármű a belső űrben egy irányba, de megérzésükre hagyatkoztak, tudták, hogy a túlélés egyetlen lehetősége ott vár rájuk...

A palló mellett lebegő siklóból átugrottam Zeana és Bird mellé. A neonfáklya vörös szikráinak íve alatt vadul a nyakamba omlottak, és ebben a pillanatban valami végzetes megnyugvás vett erőt rajtam.

Ott voltak velem.

Most már bármi következhet...

Magam elé tereltem őket.

Zeana... Aranyló tekintetű szerelmem.

- Igazad volt... - mondtam, miközben hófehér hajába túrtam. -Egyik pillanatban biztos vagyok magamban, és biztos vagyok benned. Hiszek, oly erősen hiszek, hogy beleszédülök a bizonyosságba. De a következő pillanatban beleborzadok az ostobaságomba: ugyan, hogyan gondolhatom, hogy sikerülhet? Hát most azt hiszem, nem sikerült. .. Nézd: ez a világ összeomlott körülöttünk. Létezik a Bárka... Úgy van, ahogy feltételeztem... De nem tudunk odamenni... Minden, amit tehetünk, hogy együtt halunk meg... Mintha egy család lennénk...

Bird dühösen rám meredt.

- Nem, apa - monda. - Ne add fel!

- Vége van, Bird.

Zeana talányosan mosolygott rám. - Nem, nincs vége. Az előbb egy régi ismerőssel futottunk össze az imént.

- Ismerőssel?

- Azzal, akinek téged köszönhetlek. Elárult egy fontos apróságot a Bárkával kapcsolatban.

- TheoDale?

- Akarod tudni a Bárka titkát? Akarod tudni, hogyan irányíthatod a hajót? Hogyan irányíthatod anélkül, hogy engedelmeskedned kellene Seth akaratának?

Értetlenül bámulhattam rá.

- Induljunk - fogta meg kezem Zeana. - Megálmodtam: veled kell leélnem az életem. De nem itt, Zake. Nem Avalonban. Emlékszel? Vár ránk egy távoli bolygó, egy igazi, kék óceán...

A Lélegát-szint felé fordultam.

- Ha odamegyünk, kicsi Bird... a kóbor lelkek azonnal birtokba veszik a tested... És Zeana is veszélyben lesz... Forró a homlokod... Elkaptad a kórt...

Bird megpaskolta az arcom, és mint valaha rég, a vállamra hajtotta a fejét.

- Ha itt maradunk, mindannyian odaveszünk, apa. Zeana igazat mond. Alig néhány órája fertőződött meg, ellent tud állni a lelkeknek. Induljunk...

Felemelkedtem, és bágyadt pillantást vetettem a mélységbe, abba az irányba, ahol a mélyvilágokból érkező siklók eltűntek az acélhajlat árnyékában.

- Csak még egyszer! - kérte Bird. - Mondd el, kérlek!

Melléje térdeltem, és halkán a fülébe suttoztam:

Messze tűnő fellegek közt Jött házamhoz, lásd, itt vagyok, Mit hozott, szívembe új remény, Ha felém fordul, és rám ragyog, Szeme sarkából a fény

- Köszönöm... - Bird meglepetésemre nem engem ölelt meg, hanem Zeanát. - Majd mondd el neki is, kérlek!

Csak jóval később érttem meg, hogy kire gondolt.

Akkor és ott beszéltem utoljára az én kicsi Bird-ömmel. Nem tudtunk elbúcsúzni egymástól, de azt hiszem, pontosan tudta, hogy mit áldoz fel akkor, ott, Avalon kihunytt napja felett.

Szeretném, ha te is tudnád.

És emlékeznél rá..

Lehunyt szemem.

Amikor kinyitom, ott vagyok a nagy, sárga tartály előtt. Túl nagy ahhoz, hogy a Köztesszinten, vagy Avalonban bárhol is megtalálhattam volna. A titkos járat, melynek talaját végig zöld rögök borítják, most megnyíló ölként tárulkozik fel a behatolóknak. Mindenütt kék fénycsóvák nyargalnak a járat vége felé. Tudom, hogy így kell lennie, mégis reszketek, émelygek. És már tudom, mi van a tartályban. Belülről sokkal nagyobb, mint kívülről. Megszűnik a forróság.

Mögöttem Bird eszméletét veszítve piheg Zeana karjaiban. A lány nem szól: a látvány őt is elnémítja.

Itt vannak. Sok ezer test. Hullák. Oszlófélben, némelyik már sok száz éves. Érzem a bűzüket, a sikló acélfalán keresztül is. Itt vannak mind. Megtaláltam őket. Soha nem kérdeztem, hogy hol vannak, hová kerülnek, mert én soha nem kérdezek. Ha kérdeztem volna valaha is, hamar a Gyomorvilágban találtam volna magam Birddel és Sarah-val együtt... Sárga tartály. Holtak. Valaki áll mögöttem.

- Szóval megtalálta őket? - kérdi, nem gúnyosan, inkább melankolikusán.

- Mit csinálnak velük? - kérdem rekedten. - Miért vannak itt? Az árny a hátam mögött felnevet. - Tudja azt maga nagyon jól!

- Téved. Nem tudom.

- Magával is az fog történni. Sajnálom. Nincs más választásunk.

Testek kellenek az én drága teremtményeimnek...

Seth közelebb lép hozzám.

- Most meg kell történnie - suttogja mély együttérzéssel.
- Tudom.

De magamban azt is tudom, hogy Seth nem tud még mindent. Mindjárt megérti majd ezt is. Mindjárt.

Megint az émelygés. Elkezdődik...

A holtak életre kelnek.

A kéken derengő lélekáramlás végigsüvít az üvegasztalok felett, a kísértetek kiéhezve vesztik birtokukba a testeket.

Remegés...

Élettelen karok emelkednek fel, mezítelen lábak moccannak a sárga ködben. Szemek nyílnak fel évszázadok óta először...

Felülnek.

Körbepillantanak.

Seth kitárja karjait; valahol a távolban mintha egy torzszülött bizonytalan körvonalait látnám.

- Ébredjetek! - üvölti Seth. - Ébredjetek! A Bárka indulásra kész!

Most.

Már ő is látja!

Fejünk felett, a szétmálló csarnok résein át siklók dübörögnek be. S miközben Avalon belső úrjében iszonytató robaj kél, szemközt megnyílik egy fal.

Ott van.

Üres még, várja a menekülőket.

A Bárka.

Csillogó hajótest, melyet áttetsző üvegfolysók kötnek össze a Citadella vén bordáival.

- Ébredjetek! A Bárka indulásra kész!

És Seth élőhalottjai dülöngélve megindulnak az első archel nyomában. A testek még erőtlenekek, de az évszázadokon át kárhozottként kóborló lelkek mámoros örömmel irányítják lépteiket.

Kezdetét veszi az exodus, élők, élőholtak és lelkek elkeseredett küzdelme a Bárkába való bejutásért.

A Bárka egyelőre mindenkit befogad.

A mélylakók ütött-kopott siklóit, az új önállóságukat megeléző avaloniak elenyésző csoportjait, és főképp Seth gyermekeit.

Mit mondhatnék még?

A pusztulásról szeretnél hallani?

Rettenetes volt. Bibliai méretű vízözön. Mielőtt azonban a Keanos lezúdult volna, hogy elmosson mindent, amit a Citadella vén testében talált, előtte még öldöklő harc kezdődött.

Gap-Eismannak igaza volt...

Kevés test... és sok kóborló lélek...

A test nélkül maradt kísértetek megpróbálták a magatehetetlen avaloniak testét megszerezni. A Bárkába bejutó néhány ezer közteszinti és gyomorvilágbeli azonnal felvette a harcot az élőholtakkal, és az avaloniakkal.

Kevés hely volt a Bárkában...

Tízezernek elegendő.

Azt hiszem, aki végül bejutott, az rászolgált a túlélésre. Családok szakadtak el egymástól, néhai barátok ontották egymás vérére.

Nem éppen felemelő történet.

De tudod, mit?

A túlélés meséi általában nem felemelőek. Mocskos történetek, hiába próbálják utólag kiszínezni őket. Mi, akik bejutottunk, vért ontottunk azért, hogy a Bárkán lehessünk. Férfiakat, nőket és gyermekeket öltünk azért, hogy mi magunk ott legyünk, és az a néhány elesett, akikhez ragaszkodtunk, velünk jöhessen...

Amikor a Bárka megtelt, s kapui automatikusan lezáródtak, a harc elcsitult.

A túlélők némán bámulták a Citadellát.

Még soha nem láttuk kívülről acélbörtönünket.

És tudod, mit?

Kívülről egyáltalán nem űrhajónak tűnt.

Sokkal inkább, egy űrben céltalanul lebegő, megkövesedett testnek. Egy gigász mozdulatlan testének.

Amikor a Bárka elemelkedett a Citadella oldaláról, az a bizarr gondolatom támadt, hogy a Teremtő, aki valaha ezt az egészet elkezdte, nem hagyott el soha bennünket. Mindvégig a részei voltunk, csak nem tudtunk róla. Ő befogadott bennünket, jóval azután is, hogy megöltük őt.

Amikor Keanos elmosta a belső világot, Isten megkövült teste éppúgy sodródott tovább a végtelenben, mint addig.

De immár belül is halott volt.

A Bárka ablakán át láttam kőarcát.

Bár nem tudhatott elcsökevényesedett követőiről, sem Arkadyról, sem Sethről, és másokról sem, azt hiszem, ahogy eltűnt a szemünk előtt a semmiben, mintha mosolygott volna.

És mosolyogni is fog, amíg világ a világ.

Az már rajtunk múlik, mit hiszünk erről: rajtunk gúnyolódik, vagy végső győzelme feletti örömét mutatja.

Végére is, mindegy.

Magunk maradtunk.

Sok idő telt el. Úgy éreztem, el kell mondanom mindent. Néha úgy tűnik, az idő a legkönyörtelenebb ellenfelünk, elrohan felettünk, megöl bennünket.

Könnyű az avaloniaknak... A testük sokkal tartósabb, mint a miénk, noha a WEO nélkül immár nem halhatatlanok. Szerencsére. Seth gyermekei viszont sokkal veszedelmesebbek náluk: gonoszak, kitartóak és éberek.

Igazi túlélő faj.

Azt hiszem, előbb az avaloniak pusztulnak ki a Bárka fedélzetéről. Későn találták meg önálló akaratukat, túlságosan későn. Seth gyermekei már megélték, milyen a halál, és soha többé nem akarják megtapasztalni. Néha elgondolkodom, talán Sethnek volt igaza: az ő kísérlete eredményezte a legéletrevalóbb emberi teremtményeket.

Az éjszaka gyermekei kérlelhetetlen harcosok, imádják a vért, mint az emberi élet egyetlen szentségét. Ha felülkerekednének rajtunk, és a Bárkában csak ők maradnak, az emberi fajnak ezen változata kórként, vírusként terjedne el a világegyetemben. Magukkal vinnék Mozart, Leonardo és Tolsztoj szellemét, de mégiscsak azok maradnának, amivé Seth tette őket...

Ez a túlélés ára... - mondta egyszer Seth, amikor a halott Arkadytól elbúcsúztunk.

Szerintem ez túl nagy ár...

És éppen ezért nem adtuk fel a harcot.

Nem vagyunk sokan.

Nem vagyunk különösebben alkalmasak a túlélésre: testünk romlandó, esendő, lelkünk gyenge. Seth gyermekeivel ellentétben nem tapasztaltuk még meg a halált, ezért rettegünk tőle.

Kevesen vagyunk... A köztesszintiek és a gyomorvilágbeliek maroknyi csapata, a Bárka egyik szegletébe szorulva.

De harcolunk.

Nem adjuk fel.

És tudod, mit? Én mégis azt hiszem, mi fogjuk elérni azokat a távoli partokat. Tudom, hogy így lesz. Sok vér folyik addig, de akkor is így lesz. Vár minket egy világ, ahol az óceán elnyúlva hullámszik, s összesimul a végtelen, kék égbolttal. A parti fűvenyen aranyló szőnyegként csillognak ott a dűnék kvarchalmai, forró csizmát öntve mezítelen lábunk köré. Azon a világon mi vetjük majd meg lábunkat, és mi tekintünk fel a csillagokra.

Tudom, hogy így lesz...

Nemrégiben, egy összecsapás során láttam Sarah-t. Megismertem őt, pedig nem a régi volt. Egy fiatal nő testét vette fel, de a makacs túlélési vágy nem veszett ki belőle. Ő is megismert engem: átkiáltott hozzám, a folyosón heverő holtak és sebesültek szőnyege felett. Bird felől kérdezősködött, és én csak széttártam karomat. Megértette. Az alku értelmében Isa Eisman birtokba vette Bird testét. Ott él ő is, a Bárka Seth által uralt részében. Néha látom, de persze tudom, az a lény már nem az én kicsi Bird-öm.

Mert Bird lelke ott maradt a Citadellában.

Ezt még el akartam mondani neked.

Emlékezz a testvéredre, akit soha nem ismerhettél.

Tudom, most azt kérdezed, mire alapozom az optimizmusomat, miért éppen mi győzedelmeskednénk ebben a harcban Seth gyermekei felett? Hiszen a Bárkának csak egy kis részét uraljuk mi, esendő emberek, akik még magukban hordozzuk az ős Teremtő lángját. Seth gyermekei erősebbek, kegyetlenebbek, Arkady avaloni népe pedig szinte örökéletű...

De mégis...

Tudom, hogy a harcot mi nyerjük meg. Mindent megteszünk ezért, tanulunk, minden információt magunkba szívunk, amihez csak a Bárkán hozzájutunk. Egészen kiműveltem magam én is, ami azt illeti. Nem tudom, Noé elég eszes vezető volt-e, de nekem annak kell lennem, ha azt akarom, hogy mi éljük túl...

Ez az egyetlen esélyünk.

Miért?

Miattad.

És a többiek miatt, akik még nem élnek.

Ez az egy maradt nekünk, ami alkalmassá tesz minket a túlélésre. Ti. A jövőnk...

Zeana sokáig nem esett teherbe, de amikor végre sikerült, minden megváltozott bennem. Még sohasem éreztem olyan elszántnak és erősnek magam. Irracionális öröm áradt szét bennem, és úgy éreztem, a Poklok kapuit is ledöntöm majd érted. Harcolni fogok. És a többiek is harcolni fognak meg nem született gyermekeikért. Most negyven nő terhes. Meg fogunk benneteket védelmezni mindentől. Gondoskodni fogunk arról, hogy biztonságban nőhessetek fel, akár itt, a Bárkában, akár új otthonunkban, azon a távoli bolygón.

Ez az a hit, ami erőt ad nekünk.

Hogy éljetelek.

Ti, és az utáthatok jövők.

Nem tudom, látlak-e valaha egyáltalán. Nem tudom, én élni fogok-e, amikor Zeana, az én kedves Zeanám világra hoz téged. De azt akarom, hogy tudd, apád egyszerű ember volt. Mindenre kész vagyok érted. Ha kell, gyilkolok, ha kell, elveszem azt, ami a másoké. Van a zsebemben egy könyv. Versek vannak benne. Remélem, egy napon neked is fontosak lesznek.

Az én történetem ennyi.

A nevem Zake Mallstroem. Valaha a Citadella Őrzője voltam, kettesszintű harcos. Volt egy Killroy-47-esem, konténer-barakokban laktam. Volt egy családom, és Avalon határait védtem, egy már nem létező világban.

Most én vezetem népemet a távoli partok felé.
Csak azt akartam, hogy tudd.
Szeretlek.
Emlékezz erre.